

KANLI MAFYA
GÜNBÜKLERİ #3

İN
EFF
RET

Günümüzün en büyük mafyası, Amerika'da nefet dolu tütün baronlarıdır.

USA Today Çok Satan Yazarı

Cora Reilly

Gianna, ablasının zorla evlendirildiğini gördüğünde benzer bir kaderi yaşamayacağına dair kendine söz verir. Matteo Vitiello ise Gianna'yı kardeşinin düğününde gördüğü anda ona vurulur. Babaları bu ikilinin evliliğini kabul eder; ancak Gianna'nın aşktan başka bir nedenle evlenmeye niyeti yoktur. Düğüne birkaç ay kalmışken evden kaçır ve mafyadan uzakta, Avrupa'da yeni bir hayata başlar. Fakat mafyanın en iyi avcılarından ve suikastçılarında biri peşindedir: Matteo.

Matteo tarafından yakalandığında ve evlendiklerinde yalnızca özgürlüğü değil, yanında olan insanların hayatı da tehlikeye girer. Masum insanları dünyasına sürüklediği için suçluluk duyan ve Matteo'ya karşı hissettiği nefretle boğuşan Gianna, kocasının hayatını cehenneme çevirmeye karardır.

Ancak Matteo zihin oyunlarında ustadır ve güç mücadeleleri kısa sürede nefret dolu tutku gecelerine dönüşür.

nemesiskitap.com

MASAL
PEREST

Nora

nemesiskitap | nora | masalperest

KDV den muaf.

KANLI MAFYA GÜNLÜKLERİ #3

NEFRET

Güç mücadeleleri, kısa sürede nefret dolu tutku gecelerine dönüşecektir.

USA Today Çoksatan Yazarı

Cora Reilly

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

Prolog

Gianna

Aynadaki yansımam bir korku filminin açılış sahnesi olabilirdi. Çenem kanla kaplıydı ve altdudağımdaki kesikten beyaz gömleğime daha fazlası damlıyordu. Dudağım çoktan şişmiş olsa da gözlerimin kuru olduğunu ve tek bir gözyaşı izi dâhi olmadığını görmek beni mutlu etmişti.

Matteo arkamda belirdi. Uzun gövdesi üzerimde bir kule gibi yükseliyor, karanlık gözleri darmadağın olmuş yüzümü tarıyordu. İmzası olan o kocaman sırtışı ve keyif dolu, küstah tavrı olmadan neredeyse katlanılabilir görünüyordu. “Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun, öyle değil mi?” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ancak nedense ifadesindeki bir şeyler yanılttı. Bakışlarında insanı tedirgin eden bir şey vardı. Bana bodrumdaki Rus esirlerin icabına bakarken gördüğüm bakışları hatırlatmıştı. Derinliklerinde karanlık ve çarpık bir şey gizleniyordu.

“Sen de öyle,” dedim dudağımı yakıp geçen acıyla irkilmeden hemen önce.

“Doğru,” dedi sesindeki garip bir tonla. Ben tepki vermeye vakit bulamadan kalçalarımı kavradı ve beni etrafımda döndürüp lavabonun üzerine kaldırdı. “İşte bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz.”

Kibirli gülümsemesi geri dönmüştü. Piç herif bacaklarımın arasma girdi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tısladım. Ellerimi göğsüne bastırırken aramıza daha fazla mesafe koymak için geriye doğru kaydım.

Vücudu yerinden oynamamıştı bile. Benim için fazla güçlüydü. Gülümsemesi daha da büyüdü. Çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. “Dudağına bakmak istiyorum.”

“Artık yardımına ihtiyacım yok. Belki de en başta babamın dudağımı patlatmasına engel olmalıydın.”

“Evet, olmalıydım,” dedi karanlık bir sesle. Dudaklarımı ararken başparmağı hafifçe yarama dokundu. “Eğer Luca beni tutmasaydı, bıçağımı babanın lanet olası sırtına saplardım. Sonuçların canı cehenneme. Belki de bunu hâlâ yapabilirim. Sikeyim, bu çok hoşuma gider.”

Dudağımı bıraktı ve ceketinin altındaki kılıftan uzun kavisli bir bıçak çıkarıp onu yüzünde hesapçı bir ifadeyle parmaklarının arasında çevirdi. Ardından gözleri bana kaydı. “Onu öldürmemi ister misin?”

Tanrım, evet. Matteo’nun sesiyle ürpermiştim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama bugün söylediklerinden sonra babamı merhamet dilenirken görmek istiyordum. Matteo’nun herkesi dize getirebileceğini bilmek beni dehşet verici bir şekilde heyecanlandırıyordu. Mafya hayatından tam da bu yüzden çıkmak istemiştim. *Hâlâ* istiyordum. Kendimi ne kadar tersine ikna etmeye çalışsam da zalim olma potansiyeline sahiptim ve bunun sebebi hayatımm ta kendisiydi.

“Bu Chicago ve New York arasında savaş anlamına gelir,” dedim yavaşça. Barış umurumda olduğundan değildi. Erkekler çok geçmeden birbirlerini alaşağı etmek için başka bir neden bulurlardı. Her zaman birileri bir başkasının onuruna hakaret etmeyi başarır ve o zaman tüm anlaşmalar bozulurdu.

“Babanın ayaklarımın dibinde kan kaybından öldüğünü görmek bu riski almaya değer. Sen buna değersin.”

Bölüm Bir

Matteo

Gianna'yı ilk gördüğümde yüzünde çilleri ve darmadağınık kızıl saçlarıyla çok konuşan on dört yaşında sıska bir kızdı. Gerçek bir İtalyan kızında olmaması gereken her şeye sahipti ki muhtemelen onu bu yüzden çekici buluyordum. Ancak o bir çocuktuk ve ben ondan yalnızca dört yaş büyük olmama rağmen beş yıldır bir Made erkeğiydim*. Birkaç kişiyi öldürmüş ve çok sayıda kadınla yatmışım. Luca ve ben New York'a döndüğümüzde, mafya işleri ve sosyete kızlarıyla meşgul olduğumuzdan, o kaba kızıl saçlı kızı ikinci bir kez düşünmemiştim bile. Uyuşturucu imalathanelerimizi sabote etmeye çalışan *Bratva***yla başımız yeterince dertteydi ve babamız işleri gerektiği gibi -acımasız bir gaddarlıkla- halledemeyecek kadar yaşlanmıştı. Artık ihtiyarın ölme ve işi kardeşime devretme vakti gelmişti. Luca gaddarlık için biçilmiş kaftandı.

* Made erkeği, Amerika ve Sicilya mafyasına tamamen dâhil olmuş üyelere denir. (ç.n.)

** *Bratva*, Rusya ve diğer eski Sovyetler Birliği kökenli çeşitli organize suç örgütlerinin genel adıdır. (ç.n.)

Luca ve ben üç yıl sonra onun Aria'yla düğünü için New York'a döndüğümüzde Gianna'yı neredeyse tamamen unutmuştum.

Luca düğünden önce Aria'yı görmeyi kafasına koymuştu. Söylediğine göre kızın doğum kontrol hapı kullandığından emin olmak istiyordu ki bu saçmalıktı. Asıl istediği Aria'nın nasıl olgunlaştığını görmektir ve lanet olsun ki kız çok güzelleşmişti. *Mandarin Oriental*'daki süitlerinin kapısında küçük kız kardeşi Liliana'nın arkasında belirdiğinde, önce neresine bakacağımı şaşırmıştım. Uzun sarı saçları, çarpıcı mavi gözleri, incecik beli ile bacakları, güzel poposu ve göğüsleri. Her anlamda çok çekiciydi. Aynı zamanda Luca'nın da nişanlısıydı ve bu yüzden kesinlikle yasak bölgeydi. Benim zevkime göre biraz fazla çekingen olduğundan bahsetmiyordum bile. Luca ona her baktığında gözlerini yere indirmesi beni çılgına çevirirdi. Luca göz korkutucu bir herifti ve kız onunla evlenmek zorunda kaldığı için yeterince ağır bir darbe almıştı. Ancak Luca'ya karşı bir şansı olmasını istiyorsa cesaretini toplaması gerekiyordu. Kardeşim insanlara patronluk taslamaya alışkın bir adamdı.

Elbette odaya girdiğim anda, aklımdaki son şey Aria oluvermişti. Bakışlarım kanepeye yayılmış olan kızıl saçlı kıza kaydı. Uzun bacaklarından birini gelişigüzel bir şekilde diğerinin üzerine atmış ve topuğunu sehpaye dayamıştı. Bir anda uzun zamandır unutmuş olduğum kaba tavrının anısı ve bununla birlikte ona olan ilgim de yeniden canlanmıştı. Eskiden olduğu gibi tuhaf, sıska bir kız değildi.

Kesinlikle sıska değildi.

Vücut hatları olması gereken her yerde kıvrımlı bir hal almış ve yüzü çillerinden kurtulmuştu. Tanıdığım çoğu kızın aksine benden etkilenmediğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse,

beni botlarının altında ezmek istediği bir hamamböceği gibi görüyordu. Sırtarak ona doğru yöneldim. Hiçbir zaman meydan okumadan kaçan bir adam olmamıştım. Özellikle de böylesine ateşli bir meydan okumadan. Yanıp kül olmanın heyecanı olmadan hayat neydi ki?

Gianna hızla doğruldu. Siyah botları bir gümbürtüyle yere inerken gözlerini bana dikmişti. Bunun beni durduracağını düşündüyse, tamamen yanılıyordu. Ne yazık ki en küçük kız kardeşleri yoluma çıktı ve bana cilveli bir gülümsemeyle bakıp “Silahını görebilir miyim?” diye sordu.

Gianna bu soruyu sormuş olsaydı, dilimin ucunda sayısız uygunsuz cevap olurdu ama Liliana bunlar için biraz fazla küçüktü. Nasıl da boşa giden bir fırsat.

“Hayır, göremezsın,” dedi Aria daha ben kardeşinin yaşına uygun bir cevap düşünmeye fırsat bulamadan. Her zamanki gibi ne de uslu bir kızdı. Tanrı’ya şükür ki babam onu benim için değil, Luca için seçmişti.

“Burada bizimle yalnız olmamalısın,” diye mırıldandı Gianna gözleri Luca’dan bana kayarken. Lanet olsun. O, gerçekten bambaşka bir şeydi. “Bu hiç uygun değil.”

Luca söylediklerinden pek etkilenmişe benzemiyordu. Ancak kızın sinirlerini bozduğu belliydi ki bu Gianna’yla ortak bir noktamızdı. “Umberto nerede? Bu kapıyı koruyor olması gerekmiyor mu?” diye sordu Luca.

“Muhtemelen tuvalet ya da sigara molasındadır,” dedi Aria.

Neredeyse gülecektim. Scuderi ailesi için çalışan adamlar ne tür aptallardı böyle? Chicago’da işler çok farklı kurallara göre yürüyor gibiydi. Luca’nın patlamanın eşiğinde olduğunu görebiliyordum. Günlerdir gergindi. Muhtemelen sebebi taşaklarının patlamak üzere olmasıydı. Aria’yı yatağına alabileceği zamana kadar olan vakti geçirmek için Grace’i her zamankinden daha sık beceriyordu.

“Seni sık sık korumasız bıraktığı oluyor mu?” diye sordu Luca.

“Ah, her zaman,” diye çıkıştı Gianna, ardından gözlerini kız kardeşine çevirdi. “Görüyorsun ya, Lily, Aria ve ben her hafta sonu gizlice dışarı çıkıyoruz çünkü kimin daha çok erkek tavlayacağına dair iddiaya girdik.”

Gerçek hayatta hiç alet görmemiş bir kız için büyük laflardı bunlar. Luca’nın bana bakışından, onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşılıyordu. Gianna onunla bu şekilde alay etmenin iyi bir şey olduğunu düşünüyorsa kardeşim hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor demekti.

Luca, o gözü dönmüş gibi davrandığında her zaman olduğu gibi irkilen küçük nişanısına doğru yürüdü. “Seninle konuşmak istiyorum, Aria.”

Gianna yavrularım korumaya kararlı bir dişi kaplan gibi ayağa fırladı. “Şaka yapıyordum, Tanrı aşkına!” Luca ile Aria’nın arasına girmeye çalıştı ki bu çok kötü bir fikirdi. Luca kendini kaybetmeden önce Gianna’yı bileğinden tutup hızla uzaklaştırdı.

Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Yanılmışım. Yüzündeki tüm çiller kaybolmamıştı. Bu kadar yakından burnundaki belli belirsiz noktaları görebiliyordum ama her nasılsa daha da güzel görünmesine neden oluyorlardı.

“Bırak beni yoksa parmaklarını kırarım,” diye tısladı.

Denediğini görmek isterim. Sırıtarak onu serbest bıraktım fakat kısılan gözlerinden anladığım kadarıyla bu onu daha da öfkeliendirmişti.

Luca, Aria’yı uzaklaştırdı. “Hadi. Yatak odan nerede?”

Gianna’nın bakışları Luca ile benim aramda gidip geliyordu. “Babamızı arayacağım! Bunu yapamazsın.”

Tabii ki Luca'nın sikinde bile değildi. Babalarına kalmış olsaydı Aria'yı ona yıllar önce ona verirdi. Luca'nın düğünden birkaç gün önce Aria'nın tadına bakması kesinlikle umurunda olmazdı. Kapı kapandığında Gianna odaya doğru yürüdü. Luca'yı daha da kızdırmadan önce yeniden elini kavradım. Bu kız gerçekten de kendisi için neyin doğru olduğunu bilmiyordu. "Onları biraz yalnız bırak. Luca düğün gecesinden önce Aria'nın kıyafetlerini parçalamayacak."

Gianna hızla elimden kurtuldu. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu Liliana.

Süitin kapısı açıldı ve Umberto içeri girip bakışlarını bana çevirdi. Yaşlı adam üç yıl önce karıma hakaret ettiğim için beni hâlâ affetmemişti.

"Gianna, Liliana, buraya gelin," dedi sertçe. Tek kaşımı ona doğru kaldırdım. Onlara bir şey yapacağımdan mı endişeleniyordu? Eğer niyetim bu olsaydı, yanımda kesinlikle zarar görmemiş halde duruyor olmazlardı. Romero, Umberto'nun arkasına geçti ve gözlerini devirdi. Karşılık olarak sııttım. Elbette yaşlı adam bunu fark etmiş ve parmaklarını bıçağına biraz daha yaklaştırmıştı.

Yap şunu, ihtiyar. İyi bir rakiple dövüşmeyeli çok uzun zaman oldu.

Liliana hemen itaat etti ve korumasına doğru yürüdü. Gianna tam da beklediğim gibi kız kardeşinin odasına açılan kapının önünde kalmıştı. "Luca Aria'yı yatak odasına sürükledi. İçeride yalnızlar."

Umberto kapıya doğru yürüdü ancak hemen yolunu kestim. Romero da hemen arkasındaydı. İhtiyarı durdurmak için ona ihtiyacım olduğundan değildi. Umberto bana meydan okurcasına baktı. Benden en az on santim kısaydı ve ne kadar iyi bir dövüşçü olursa olsun, daha gözünü bile kırpmadan onu bıçağımla delik deşik ederdim. Parmaklarım gerçekten de bunu yapmak için seçiliyordu.

“Henüz evli değiller,” dedi sanki bu benim için yeni bir bilgiymiş gibi.

“Namusu kardeşimle güvende, merak etme.” Bu bir yalan değildi. Luca, Aria’nın şerefini lekelemezdi.

Umberto’nun dudakları ince bir çizgi halini aldı. Onun da en az benim kadar bir kavga başlatmak istediğini hissediyordum. İşler daha eğlenceli bir hal almadan yatak odasının kapısı açıldı ve Aria dışarı çıktı. Sanki hayalet görmüş gibiydi. İmalı gözlerle Luca’ya baktım. Gerçekten de düğünlerinden birkaç gün önce nişanlısının ödünü koparmak zorunda mıydı?

“Burada ne işin var?” diye sordu Umberto.

“Gelecekte daha dikkatli olmalı ve molalarını minimumda tutmalısın,” dedi Luca ona.

“Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim ve diğer kapıların önünde korumalar vardı.”

Tartışmalarından sıkıldığım için dikkatimi tekrar yanımdaki kızıl saçlı kıza çevirdim.

Gianna ellerini kalçalarına koyduğunda göğüsleri öne doğru çıkmıştı. Gerçekten de uğruna ölünecek bir vücudu vardı. Scuderî’nin ona çoktan *Outfit*’teki zavallılardan birini ayarlayıp ayarlamadığını merak ediyordum. Bu çok yazık olurdu.

Gianna bakışlarıma karşılık verdi. “Neye bakıyorsun sen?”

Gözlerimin boydan boya vücudunda dolaşmasma izin verdim. “Ateşli vücuduna.”

“O zaman bakmaya devam et. Çünkü *ateşli vücudumla* yapabileceğin tek şey bu.”

Umberto, “Kes şunu,” diye uyardı.

Gianna gerçekten de bunu söylememeliydi. Tüm hayatım boyunca avımın peşinde koşmaktan zevk alan biri olmuştum. Luca bir kıızı elde etmenin kolay olmayacağını anladığı an hiç uğraş-

mazken, ben her zaman zorlu bir fethin peşinden gitmeyi tercih ederdim. İşleri ilginç kılıyordu. Bir kadını tavlama için de hiç sorun olmamıştı. Yakışıklı ve zengin adamlardık. Sıkıcı sosyete kızlarının sıkıcı hayatlarını renklendirmek için ihtiyaç duydukları türden birer kötü çocuk olduğumuzdan bahsetmiyordum bile. Ancak uğruna savaşmak zorunda kalmadan her istediğini elde etmenin hiçbir eğlencesi yoktu.

Luca, Romero ve ben odadan çıkarken Gianna, kıstığı gözle-riyle beni takip ediyordu. Kendi kendime gülümsedim. Bu kızın içinde alev alev yanan bir ateş vardı.

Luca iç çekti. “Sakın bana gözünü o kızıl kafaya diktiğini söyleme. Kız tam bir baş belası.”

“Öyleyse ne olmuş? Hayatımı daha ilginç hale getireceği kesin.”

“Ne yani? Rusları öldürmek ve her gece yatağında yeni bir kızla uyanmak sana yetmiyor mu?”

“Arada sırada değişiklikler yapmayı seviyorum.”

“Ona sahip olamazsın. Gianna yasaklı bölge. Babama Scuderi’nin kızına el uzattığın için *Outfit*’le savaşa girmemize neden olduğunu söylemeyeceğim. Kızıl kafayı yatağına almanın tek bir yolu var, o da onunla evlenmek ve bu da asla olmayacak.”

“Neden olmasın?”

Luca duraksadı. “Bana şaka yaptığını söyle.”

Omuz silktim. Henüz evlenmek istemiyordum. Hatta evlenmeyi hiç düşünmemiştim ama babam aylardır bana bu konuda baskı yapıyordu. Şimdiye kadar önerdiği her kadın son derece sıkıcıydı.

Luca omzumu kavradı. “Bu gece Scuderi’den kızını istemeyeceksin.”

“Bu bir emir mi?” diye sordum sessizce. Luca çok yakında *Capo*’m olacaktı ve *Famiglia*’ın hiyerarşisinde benden üstteydi ama emirlere uymak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

“Hayır. Bir tavsiye.” Luca sırtıttı. “Sana emir verseydim, sırf beni kızdırmak için bunu yapardın.”

“Ben asabi bir ergen değilim,” dedim sırtarak çünkü Luca beni çok iyi tanıyordu.

“Yalnızca acele etmemeni istiyorum. Şu anda Gianna’nın şirretliğini büyüleyici buluyor olabilirsin ama bunun birkaç günden fazla süreceğinden şüpheliyim. Seni tanıyorum. Av sona erip de istediğini elde ettiğin an ilgini kaybedeceksin. Ama bu sefer sonsuza dek ona mahkûm kalmış olacaksın.”

“Merak etme. Bu gece mutlaka birini tavlama niyetindeyim. Bu bana Gianna’yla ilgili her şeyi unutturacak.”

* *Capo*, mafya dünyasında kullanılan İtalyanca bir ifadedir ve genellikle suç örgütlerinde en üst düzey lideri veya “baş lideri” ifade etmek için kullanılır. (ç.n.)

** New York ailesinden *Famiglia*, İtalyanca’da “aile” kelimesi ile bahsediliyor. (ç.n.)

Bölüm İki

Gianna Aria ve Luca'nın Düğünü

Bu düğün tam bir maskaralıktı. Masaya oturduğumuz anda Aria, Luca'dan uzaklaşmış ve elimi tutmuştu. Ne kadar mutsuz olduğu belliydi. Saklamak için çok uğraşmasına rağmen benim için gün gibi ortadaydı. Elbette kimsenin umurunda değildi. Gelinin zorla evlendirilmesi bizim dünyamızda tamamen olağandı, bu yüzden mutsuzluk da kaçınılmazdı. Kimse bize ne istediğimizi sormazdı. Kimse önemsemezdi. Diğer kadınlar bile.

İşte bunu anladığım zaman tutmaya kararlı olduğum bir söz vermiştim. Sevgisiz bir evliliğe mahkûm olmayacaktım. Görevim olup olmaması ya da onurumun bunu gerektirip gerektirmemesi umurumda bile değildi. Bu kahrolası dünyadaki hiçbir şey beni aşktan başka bir şey için evlenmeye zorlayamayacaktı.

Matteo masanın karşısından bana bakıp duruyordu. Yüzünde yine o sinir bozucu, ukala sırıtış vardı. Düğün boyunca gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Açık gri yeleği, beyaz gömleği ve kumaş

pantolonuyla hiç de fena görünmediğini kabul etmek zorundaydım. Her nasılsa uzun, kaslı vücudu bu kıyafetlerin içinde daha da dikkat çekiyordu. Elbette, Matteo'nun görünüşünü katlanılabilir bulduğumu birine itiraf etmektense dilimi koparırdım. Özellikle de kişiliği katlanılabilir olmanın yakınından bile geçmezken.

Aria, Luca'nın ona söylediği bir şey yüzünden masanın altında elimi daha da sıkı tuttu. Matteo'nun bana asıldığından habersizdi. Kendi sıkıntısından başka her şeyden...

Elini sıktım ancak bir an sonra dans pisti açılmış ve Luca onu evli bir çift olarak ilk danslarına kaldırırken kısa süre içinde birbirimizden kopmuştuk. Hızla ayaklandım. Yalnız kalabileceğim bir yere, sahile doğru gizlice sıvışmak istiyordum ama Matteo beni dans pistinin kenarında köşeye sıkıştırdı. Çarpıcı yüzünde aynı ukala gülümseme vardı. Bu piç neden bu kadar iyi görünmek zorundaydı ki?

Kapkara saçları kasıtlı olarak dağınıktı ve gözleri öyle koyuydu ki neredeyse siyaha yakınlardı. Onu bakmamak imkânsızdı. Elbette çoğu kadın üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı ve belli ki benim de ona yaltaklanmamı bekliyordu. Böyle bir şey yaşanmadan önce cehennem buz tutardı.

Gözlerini benden ayırmadan eğildi. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Gülümsemesiyle birlikte midem tepetaklak olmuştu. Çoğu Made erkeğinden daha yumuşak başlıydı ancak içimde bunun yalnızca bir maske olduğuna dair bir his vardı. Komşu çocuğu imajını mükemmelleştirmiş olabilirdi ama altında bir avcı pusuya yatmış, saldırmaya hazır bekliyordu. Onun avı olmayacaktım.

Babam masadaki yerinden beni izliyordu, bu yüzden Matteo'nun sorusuna yanıt olarak başımı sallamaktan ya da büyük bir olay çıkmasını göze almaktan başka seçeneğim yoktu.

Umursayacağımdan değildi ama Aria'nın daha fazla strese girmesini istemiyordum. Zaten yeterince gergindi.

Matteo elimi tuttu ve avucunu sırtıma yasladı. Teninin sıcaklığı elbisemin ince kumaşından içeri sızıyordu. Karnım altüst olmasına rağmen yüzümü bıkkın bir ifade takınmaya zorladım. Vücudumun Matteo'ya verdiği tepkiden nefret ediyordum. Başka erkeklerle etkileşime girmeme izin verilseydi, muhtemelen Matteo'dan etkilenmezdim bile. Ancak tıpkı Aria için olduğu gibi bu dans benim için de şimdiye kadar biriyle yaşadığım en büyük şeydi.

Ona baktım. Bu kadar yakından gözlerinin renginin koyu kahverengi olduğunu ve dışını neredeyse siyah bir halkanın çevrelediğini görebiliyordum. Kalın, kapkara kirpikleri vardı ve kirli sakalları yanakları ile çenesini gölgeliyordu. Gülümsemesi genişlediğinde başımı çevirdim ve etrafımızda dans eden konuklara odaklandım. Herkes kahkahalar atıyor, gülüyor, eğleniyordu. Dışarıdan bakıldığında düğün muhteşem bir ziyafet gibi görünüyordu. Malikânenin mükemmel bir şekilde dekore edilmiş bahçesinin büyüüne kapılmak kolaydı. Okyanustan bize doğru sürüklenen esintinin gerçekliği alıp götürmesine izin vermek çok kolaydı. Sadece Hamptons'daki bir yerin sunabileceği eşsiz atmosfer, herkesi hayatın aslında rüya olduğuna ikna edebilirdi.

Ancak ben gerçeği biliyordum.

Matteo beni daha da yakına çekip vücutlarımızı birbirine bastırdı. Artık kaslarımın her santimini ve yeleşinin altında saklı olan silahları hissedebiliyordum. Bir yanım eğilip ona yaklaşmak ve dudaklarını bir öpücükle kendime ait kılmak istese de öfkeyle kıpırdandım. Şüphesiz bu, düğünün skandalı olurdu.

Babam deliye dönerdi. Bu neredeyse onu öpmem için yeterli bir nedendi. Neden kızlar ilk öpücükleri için evlenene kadar beklemek zorunda kalıyorlardı ki? Saçmalıktı bu. İlk öpücüğünü tüm davetlilerin önünde yaşamak zorunda kaldığı için Aria'ya

acıyordum. Bu benim başıma asla gelmeyecekti. Beni öpmesi için kime rüşvet vermem gerektiği umurumda bile değildi.

Matteo eğildi. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Muhteşem görünüyorsun, Gianna. Öfkeli bakışların elbisene çok yakışıyor.”

Kendimi durduramadan güldüm. Öksürerek üstünü örtmeye çalışmış olmama rağmen yüzündeki ifadeye bakılırsa Matteo bunu yutmamıştı. Kahretsin. Gözlerimi kıstım ancak boşunaydı. Dansımızın geri kalanında Matteo’yu görmezden gelmeye karar verdim. Vücudumun da aynısını yapacağını umuyordum ama bir an sonra piç herif başparmağını sırtımda ileri geri hareket ettirmeye başladı. Vücudumdaki her bir sinir ucu dokunuşuyla hayat bulmuş gibi görünüyordu.

Onu öpmek istiyordum ve bu yalnızca babam ile kadınlara tasma takmanın doğru olduğunu düşünen dünyamızdaki diğer tüm erkeklere inat olsun diye değildi. Onu öpmek istiyordum çünkü harika kokuyordu ve tam da bu yüzden ondan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Fakat ne yazık ki Matteo beni çıldırtmaya niyetli gibiydi. İlk dansımızdan sonra benden iki dans daha çalmayı başarmış ve son derece sinir bozucu bir şekilde vücudum onun yakınlığına tepki vermeyi bırakmamıştı. Farkında olduğunu hissediyordum. Tam da bu yüzden sırtımı hafifçe okşamaya devam ediyordu ama bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmeden ondan durmasını isteyemezdim ve bir parçam durmasını istemiyordu da.

İnsanlar Luca’ya Aria’nın yatak seremonisi için bağırmaya başladıklarında saat neredeyse gece yarısıydı. Kız kardeşim paniğini gizlemek konusunda başarılı değildi. Ayağa kalkıp Luca’nın uzattığı eli tuttuğunda gözleri benimkilerle buluştu ancak Luca onu çoktan çekistirmeye başlamıştı. Hemen arkalarında bağırان bir grup adam onları takip ediyordu. İçimdeki öfke kabarırken

hızla ayaklandım. Aria'nın peşinden gidip ona yardım etmeye kararlıyım. Annem bileğimi kavradı ve beni durdurdu. "Bu seni ilgilendirmiyor, Gianna. Otur. Aria kendisinden bekleneni yapacaktır, sen de öyle yapmalısın."

Ona ters ters baktım. Bizi koruması gerekmiyor muydu? Bunun yerine hiç merhamet göstermeden olanları izledi. Ondan ve etrafımızdaki herkesten iğrenerek uzaklaştım.

Babam, "Çarşaplarda kan görmek istiyoruz, Luca!" gibi bir şeyler bağırın Salvatore Vitiello'nun yanında duruyordu.

Neredeyse onu yere serecektim. Piç herifin tekiydi. New York ve onun hastalıklı gelenekleri... Babamın uyarı dolu bakışlarına rağmen arkamı döndüm ve adamların peşinden gittim. Luca ile Aria neredeyse eve varmışlardı. Erkek misafirlerin arasından geçerken ikisini yakalamakta zorlanıyordum. Onlara ulaştığımda ne yapacağımdan bile emin değildim. Aria'yı paylaştığımız yatak odasına çeğiştirip kapıyı kilitleyebilirdim. Bu kimseyi –ya da en azından Luca'yı- durdurmazdı. O adam hayvanın tekiydi.

Erkeklerden birkaçı bana doğru müstehcen yorumlar yaptı ama onları görmezden geldim. Gözlerim Aria'nın sarı saçlarına odaklanmıştı. Neredeyse kalabalığın önüne ulaşmıştım ki Aria büyük yatak odasında gözden kayboldu ve hemen ardından Luca kapıyı kapattı. Nefesim kesilirken endişe ve öfke bedenimin merkezine yerleşmişti.

Yatak odasına girip Luca'nın kıcına tekmeyi basmakla, kapının ardında neler olduğunu duymamak için mümkün olduğunca uzağa kaçmak arasında gidip geliyordum. Adamların çoğu içmeye devam etmek için tekrar dışarı çıkarken kapının ardında yalnızca iğrenç önerilerde bulunan Matteo ve New York'tan gelen birkaç genç Made erkeği kalmıştı. Aria için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilsem de bu durumdan her şeyden çok nefret ediyordum. Yine de geri çekildim. Geçmişte Aria beni ba-

bamdan o kadar çok korumuştı ki... Şimdi korunmaya ihtiyacı olduğunda ona yardım edemiyordum.

Partiye dönmek yerine yatak odama gitmeye karar verdim. Tekrar ailemle yüzleşecek havada değildim. Babamla büyük bir kavgaya tutuşmaktan başka bir şey yapmayacağım kesindi ve bugün böyle bir şeye gerçekten ihtiyacım yoktu. Tam odama doğru ilerleyecekken yoluma iki adam çıktı. İsimlerini bilmiyordum ama benden çok büyük olamazlardı. Belki on sekiz... Bir tane sinde hâlâ ergenliğin getirdiği fazla kilolar ile sivilceler vardı. Diğeri ise daha uzun boyluydu ve kesinlikle daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu.

Onları atlatmaya çalıştım ama uzun boylu olan önümü kesti. Karşımdaki iki aptala ters ters bakarak “Defolun gidin,” dedim.

“Oyunbozanlık yapma, Kızıl. Aşağısı da böyle kızıl mıdır merak ediyorum.” Bacaklarımın arasını işaret etti.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. *Sanki bu sözleri daha önce hiç duymamışım gibi.*

Sivilceli adam kahkahalarla güldü. “Bunu hemen öğrenebiliriz.”

Matteo aniden ortaya çıktı. Uzun boylu adamın kafasını sertçe kavradı ve keskin, uzun bir bıçağı adamın kasıklarına dayadı. “Ya da,” dedi ürkütücü derecede sakın bir sesle. “Ben sikini kesip attıktan sonra bir domuz gibi kan kaybından ölmenin ne kadar süreceğini öğrenebiliriz. Buna ne dersin?”

Bu anı, dizimi sivilceli adamın taşaklarına geçirmek için kullandım. Haykırarak dizlerinin üzerine çöktü. Muhtemelen bu olaydan bu kadar zevk almamalıyım.

Matteo kaşlarını bana doğru kaldırdı. “Buna da bir tane vurmak ister misin?”

İkinci kez söylemesine gerek bile yoktu. Sıkı bir tekme savurmamla birlikte şimdi ikinci adam da dizlerinin üzerindeydi. Her

ikisi de korku dolu gözlerle Matteo'ya baktı. Beni tamamen görmezden geliyorlardı.

“Ben gırtlığınızı kesmeye karar vermeden önce siktirin gidin,” dedi Matteo.

Anında kuyruklarını bacaklarının arasına kısırmış köpekler gibi kaçışmışlardı.

“Onları tanıyor musun?” diye sordum.

Matteo bıçağını kınına soktu. Partide görüldüğü kadar sarhoş gibi değildi. Belki de hepsi göstermelikti. Etrafıma hızlıca bir göz attığımda evin bu bölümünde yalnız olduğumuzu fark ettim. Kalp atışlarımın hızlanıp midemin altüst olmasından bunun gerçekten iyi bir fikir olmadığını anlamıştım.

“İki adamımızın çocukları. Henüz birer Made erkeği bile olmadılar.”

O ikisini mafyaya kabul etmek muhtemelen daha iyi insanlara dönüşmelerini sağlamayacaktı. “Onlarla kendim başa çıkabilirdim,” dedim.

Matteo tekrar vücudumu inceledi. “Biliyorum.”

Beklediğim cevap bu değildi ve benimle dalga geçip geçmediğinden tam olarak emin olamıyordum. “Bir an parlak zırlı bir şövalye gibi davranıp sonra Luca'yı kardeşime tecavüz etmesi için cesaretlendirmen çok komik.”

“Luca'nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok, inan bana.”

“Midemi bulandırılıyorsunuz. Tüm bu olanlar.” Arkamı dönüp uzaklaştım ancak Matteo bana yetişmişti. Elini duvara yaslayarak yolumu kesti.

“Kız kardeşin iyi olacak. Luca kadınlara acımasızca davranmaz.”

“Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?”

Matteo omuz silkti. “Kardeşimi tanıyorum. Aria zarar görmeyecek.”

Yüzüne baktım. Ciddi görünüyordu. Ona inanmak istiyordum ama tanık olduklarımdan anladığım kadarıyla Luca hiç de nazik bir adam değildi. Gaddar, zalim ve soğuktu. Ayrıca Matteo'nun kadınlara karşı acımasız olmama tanımının benimkine uyup uymadığından da emin değildim.

“Siktir, seni gerçekten öpmek istiyorum,” dedi Matteo sert bir sesle.

Gözlerim dehşetle fal taşı gibi açıldı. O ise yerinden kıpırdamamıştı. Yalnızca kolunu duvara yaslamış, gözlerini benimkilere dikmiş halde önümde duruyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki nişanlı değildik ve bu yüzden benimle bu şekilde konuşması uygunsuzdan da öteydi. Babam duysa çıldırırdı. Onun sözleri karşısında endişelenmem, en azından utanmam gerekirdi ancak bunun yerine kendimi birini öpmenin, Matteo'yu öpmenin nasıl olacağını merak ederken bulmuştum. Sınıfımdaki kızların hepsi çoktan öpüşmüş, hatta çok daha fazlasını yapmıştı. Yalnızca başka mafya ailelerinden kızlar, Aria ve ben dış dünyadan tamamen uzak tutuluyor, her saniye korumalar tarafından takip ediliyorduk. Yasak olmasına rağmen birini öpmek nasıl olurdu? İyi bir kızın yapmayacağı bir şeyi yapmak?

“O zaman neden öpmüyorsun?” dediğimi duydum. Zihnimde alarm zilleri çalıyordu fakat onları görmezden geldim.

Bu benim seçimimdi. Eğer olduğumuz kişiler olmasaydık, bu berbat dünyaya doğmamış olsaydık, Matteo bir Made erkeği ve bir katil olmasaydı, belki o zaman ona âşık olabilirdim. İki normal insan olarak tanışsaydık, belki o zaman *bir şey* olabilirdik.

Matteo bana daha da yaklaştı. Nedenini bilmesem de sırtım duvara çarpana dek geri çekildim. Ancak Matteo da adımlarımı takip etmiş, kısa süre sonra soğuk taşlarla onun vücudu arasında sıkışıp kalmıştım. “Çünkü bizim dünyamızda kurallar var ve onları çiğnemenin de sonuçları olur.”

“Kurallara uyan birine benzemiyorsun.” Onu neden cesaretlendirdiğimden emin değildim. Matteo’nun ilgisini istemiyordum. Tek istediğim bu boktan dünyadan ve içindeki boktan insanlardan kurtulmaktı. Onun gibi biriyle herhangi bir şekilde ilişkiye girmek bunu imkânsız hale getirirdi.

Matteo karanlık bir şekilde gülümsedi. “Değilim.” Yüzüme uzandı ve parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirdi. Hafif dokunuşu karşısında ürperdim. Matteo’yu sevmiyordum bile, öyle değil mi? Sinir bozucu, kibirli ve ne zaman susması gerektiğini bilmeyen biriydi.

O da senin gibi.

Ancak bedenim daha fazlasını istiyordu. Yeleğini tuttum. Parmaklarım yumuşak kumaşın kırışmasına neden olmuştu. “Ben de öyle. İlk öpücüğümün kocamla olmasını istemiyorum.”

Matteo hafif bir şekilde güldü. Öyle yakınımıdaydı ki sesini duymaktan çok tenimde hissetmişim. “Bu kötü bir fikir,” diye mırıldandı. Dudakları benimkilere bir santimden daha yakındı. Karanlık gözleri her zamanki muzip ışıltıdan yoksundu.

İçim arzuyla yanıyor gibiydi. “Umurumda değil.”

Hemen ardından Matteo beni öptü. Hareketleri ilk başta sanki ciddi olup olmadığından emin değilmiş gibi yumuşaktı. İhtiyatlı davranmayı bırakmasını isteyerek yeleğini çekiştirdim. Tam o an Matteo vücudunu benimkine yasladı. Dili dudaklarımla arasından kayarak benimkine karışırken bana ne yaptığımı düşünecek zaman bırakmamıştı. Ağzından viski ile daha şekerli bir şeyin tadını alıyordum. Hayal edebileceğim en lezzetli likörlü çikolata gibiydi. Vücudu, ısı ve güç yayıyor; eli enseme kavrarken, dudakları da vücudumu arzuyla yakıp kül ediyordu.

Tanrım, babamın erkeklerle bir arada olmamızı istememesine şaşmamak lazımdı. Artık öpüşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğimden, bunu yapmayı asla bırakmak istemiyordum.

Bir nefes sesi duyulduğunda Matteo'yla birbirimizden ayrıldık. Gözlerim muhtemelen odasına gitmekte olan kız kardeşim Lily'ye takıldığında hâlâ sersemlemiş haldeydim. Kız kardeşim olduğu yerde donup kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Özür dilerim!" dedi hızla. Ardından bize doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Bu evleneceğiniz anlamına mı geliyor?"

Homurdanarak güldüm. "Hayır, gelmiyor. Onunla evlenmeyeceğim. Bunun hiçbir anlamı yok."

Matteo dönüp bana baktığında neredeyse kaba sözlerim için kendimi kötü hissedecektim ama gerçek buydu. Ne kadar iyi öpüşürse öpüşsün ya da beni ne kadar güldürürse güldürsün, bir Made erkeğiyle evlenmeye hiç niyetim yoktu. Bizim dünyamızdaki erkekler birer katil ve caniydi. Bırakın iyi adamlar olmayı, düzgün adamlar bile değillerdi. Kötü ve tamamen yozlaşmış insanlardı. Bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini biliyordum. Belki ara sıra normal insanlar gibi davranmayı başarıyorlar olabilirlerdi. Özellikle Matteo'nun bu konuda üstüne yoktu ama sonuçta bu yalnızca bir maskeden ibaretti.

Matteo, Lily'e döndü. "Gördüklerini kimseye söyleme, tamam mı?"

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacıyla ondan uzaklaştım. Beni öpmesine nasıl izin verebilmişim? Belki de şanslıydım ve görüldüğünden daha sarhoştı. Belki yarın sabah hiçbir şey hatırlamayacaktı.

"Tamam," dedi Lily utangaç bir gülümsemeyle.

Matteo, kardeşimin yanından geçip köşeyi dönmeden önce bana anlamlı bir bakış attı. Lily ise o gider gitmez bana doğru koşmuştu. "Onu öptün!"

"Şşşt," dedim koridor boyunca yürürken.

"Bu gece senin odanda uyuyabilir miyim? Annemin haberi var."

"Olur, tabii."

“Nasıldı?” diye sordu fısıltıyla. “Öpücük, yani.”

Önce yalan söylemek istemiş olsam da sonunda doğruyu söylemeyi tercih ettim. “İnanılmazdı.”

Lily kıkırdadı ve beni odama kadar takip etti. “Öyleyse onu tekrar öpecek misin?”

Öpmek isterdim ama bunun çok kötü bir fikir olacağını biliyordum. Ona herhangi başka bir fikir vermek istemiyordum. “Hayır. Matteo’yu bir daha asla öpmeyeceğim.”

Her şeyin bu kadarla kalmayacağını bilmeliydim.

Ertesi gün, Chicago’ya gitmeden birkaç saat önce, Matteo beni yatak odamın önünde yalnız yakaladı. Beni öpmeye çalışmasa da oldukça yakınımda durmuştu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, gömleğini tutup onu kendime doğru çekmek çok kolay olurdu. Bunun yerine gardımı aldım ve sertçe ona baktım. “Ne istiyorsun?”

Matteo dilini şaklattı. “Dün gece baş başayken böyle soğuk davranmamıştın.”

“Hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” Eğer o ki-birli gülümsemeyi yüzünden silmezse ya boynunu kıracak ya da onu öpecektim. Henüz kararımı vermemiş olsam da birinci seçenek şüphesiz daha iyiydi.

“Aramızdaki tek seferlik bir şeydi. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Senden hâlâ hoşlanmıyorum. Bunu sadece yasak bir şey yapmak istediğim için yaptım.”

Koyu renkli gözleri aşağı kaymadan önce dudaklarımda oyalandı. “Yapabileceğimiz bir sürü başka yasak şey var,” diye mırıldandı. Ardından bana daha da yaklaşmış, kokusu tüm bedenimi sarmıştı.

“Hayır, teşekkürler.”

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken gülümsemesi mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde genişledi. “Neden? Cesaretini mi kaybettin? Yasak şeylerden sıkıldıysan babana seninle evlenmek istediğimi söyleyebilirim.”

“Aynen,” dedim alaycı bir tavırla. “Seninle asla evlenmeyeceğim, işte buna yemin ederim. Aria çoktan New York’ta kapana kısılmış durumda. Babam bir de beni oraya göndermez zaten.”

Matteo omuz silkti. “Sen öyle diyorsan.”

Kendine aşırı güvendiği için öfkelenmiştim. Parmağımı kaslı göğsüne bastırdım. “Karşı konulmaz olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Ama değilsin. Sen, Luca ve kahrolası mafyanın içinde olan diğer tüm erkekler kendinizi çok harika sanıyorsunuz ama bak sana ne diyeceğim. Eğer zengin olmasaydınız ve gittiğiniz her yerde lanet bir silah taşımaysaydınız, hiç kimseden farkınız olmazdı.”

“Yine de hâlâ yakışıklı olurdum ve dışarıdaki o pısrıkların çoğunu çıplak ellerimle öldürebilirdim. Peki ya sen, Gianna? Ailenin koruması ve babanın parası olmasaydı sen ne olurdun?”

Derin bir nefes aldım. Evet, tüm bunlar olmadan ben ne olurdum ki? Hiçbir şey. Hiçbir zaman kendi başıma bir şey yapmak zorunda kalmamıştım. Yapmama izin de verilmemişti ama nedeni bunu hiç istememiş olmam değildi. “Özgür.”

Matteo güldü. “Asla özgür olamayacaksın. Hiçbirimiz olamayız. Hepimiz dünyamızın kuralları tarafından bir kafese kapatılmış durumdayız.”

İşte tam da bu yüzden bu dünyadan gitmek istiyorum.

“Belki de. Ama benim kafesim asla seninle evlenmek olmayacak.” Karşılık vermesi için ona başka bir şans daha tanımadan oradan uzaklaştım.

Bölüm Üç

Matteo

Belki Gianna bunu henüz anlamamıştı ama istese de istemese de evlilik onun için bir kafes olacaktı.

Dün gece öpüşmemizden sonra içip kendimden geçmek için partiye dönmüştüm ki babam olacak o piç ve Rocco Scuderi'yle karşılaştım. Gianna'dan ve onu kadınlara sert davranmasıyla bilinen yaşlı bir morukla evlendirme planlarından bahsediyorlardı. O an hiçbir şey söylemedim çünkü babamı tanıyordum. Eğer Gianna'yı onu arzuladığım, ondan hoşlandığım ya da onu daha kötü bir gelecekte korumak istediğim için istediğimi düşünseydi, onunla evlenmemi asla kabul etmezdi.

Sabah çarşıların sergilenmesinden sonra Luca'yı ararken onu yanında Aria'yla birlikte ana yatak odasına giderken buldum. "Siz çift kumrular çiftleşme faslınızı ertelemek zorunda kalacaksınız. Seninle konuşmam gerek, Luca," dedim.

Luca ile Aria dönüp bana baktı. Aria'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Endişe ve utanç karışımı bir duyguyla kardeşime baktı.

Luca bana ters bir bakış attıktan sonra gözlerini karısına çevirdi. "Sen durma, git. Hizmetçiler eşyalarını toplamış mı kontrol et. Hemen döneceğim." Aria hızla yatak odasına doğru kayboldu.

"Çarşaf lar numaraydı, öyle değil mi? Büyük ve kötü kardeşim küçük bakire gelinini koruyor."

Luca öfkeyle bana doğru yaklaştı. "O lanet sesini alçalt."

"Ne oldu? Çok içtin de aletini mi kaldıramadın?"

"Siktir git. Sanki alkol bugüne kadar beni durdurmuş gibi," dedi.

"Ne oldu o zaman?"

Luca sertçe baktı. "Ağlamaya başladı."

Kıkırdadım. Kolundaki bıçak kılıfına uzandım ve onu yukarı iterek küçük yarayı gözler önüne serdim. Luca vücudunu hızla geri çekti.

"Kendini kesmişsin."

Kardeşim beni lime lime etmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu. Hâlâ onun yardımına ihtiyacım olduğu için alaycı tavrımı minimumda tutmaya karar verdim.

"Biliyordum. Dün gece Gianna'ya Aria için endişelenmesine gerek olmadığını söylemiştim. Yardıma muhtaç kadınlara karşı bir zaafın var."

"Öyle bir şey y-" Kaşlarını çatı. "Gianna'yla yalnız mıydın?"

Başım la onayladım ve onu Aria'nın kulak misafiri olma ihtimaline karşı yatak odasından uzaklaştırdım. Gidip her şeyi Gianna'ya anlatacağı kesindi. "Onu öptüm ve tadı göründüğünden daha güzeldi."

"Siktir, kendi düğün gecemde benden daha fazla şey yaşadığına inanamıyorum," diye mırıldandı Luca.

“Kadınlar cazibeme karşı koyamıyor.”

Luca sıkıca omzumu kavradı. “Bu bir alay konusu değil, Matteo. Ortalıkta dolanıp kızlarının bekâretlerini bozarsan *Outfit* bunu hiç de komik bulmayacaktır.”

“Kimsenin bekâretini bozmadım. Onu öptüm.”

“Tabii, sanki bununla sınırlı kalırmışsın gibi.”

“Onun bekâretini bozmak istiyorum ama aptalın teki de değilim.”

Luca “Öyle mi?” der gibi bakıyordu.

“Onunla evlenmek istiyorum.”

Aniden duraksadı. “Bana şaka yaptığını söyle.”

“Şaka yapmıyorum. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Babam Gianna’yı kin ya da intikamdan başka bir nedenle istediğimi düşünürse benim adıma Scuderi’yle konuşmaz. Onu tanırıyorsun.”

“O halde benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Babamı Gianna’nın benden nefret ettiğine ikna etmeme yardım et. Bana hakaret ettiğine ve onu mutsuz etmek için onunla evlenmek istediğime...”

“Gerçek bu değil mi zaten? Kız sana katlanamıyor ve sen de onu bu yüzden istiyorsun. Bunun babama anlatacağımız hikâyeden ne farkı var?”

“Onu mutsuz etmek istemiyorum.”

Luca kuşkulu görünüyordu. “Sonuç her şekilde aynı olabilir. O kız seni delirtecek, bunun farkındasın, öyle değil mi? Onu New York’ta istediğimden emin değilim.”

“Bununla başa edebilirsin. Hem Aria da kız kardeşinin yanında olmasından mutlu olacaktır.”

“Bunu gerçekten enine boyuna düşündüğünü sanıyorsun, öyle değil mi?”

“Düşündüm. Ayrıca babam çok yakında evlenmem için *beni* mutsuz edecek bir kaltak seçecektir.”

“Sen de birlikte mutsuz olacağın kaltağı kendin seçmeyi tercih ediyorsun.”

Omzumdaki elinden hızla kurtuldum. “Gianna kaltak değil.”

“Onun yüzünden bana vurmak istiyorsun,” dedi Luca çarpık bir gülümsemeyle.

“Sana pek çok nedenden dolayı vurmak istiyorum.”

Luca başını iki yana salladı. “Hadi gel. Babamı bulalım.”

Koridor boyunca yürüdük ve merdivenlerden aşağı babamın ofisine doğru yöneldik. Odadan çıkmak üzereydi. Kendimi bir öfke maskesi takmaya zorladım. “Sikeyim, bu kızın küstahlığına inanamıyorum.”

“Yapabileceğin bir şey yok,” dedi Luca. Hemen ardından babama döndü. “Kızıl Scuderı Matteo’yu kışkırttı.”

Babam kaşlarını hafif bir ilgiyle kaldırdı. “Nasıl yani?” Ofisine geçmemizi işaret etti ve arkasından kapıyı kapattı.

Luca, Gianna’nın bana babasının onu asla New York’a vermeyeceğini ve kimsenin onu aksine ikna edemeyeceğini söylemesiyle biten saçma bir hikâye uydururken, ben öfkeden deliye dönmüş gibi davrandım.

“Sanki ben ondan aşağıymışım, biz ondan aşağıymışız gibi konuştu. O kaltağın cezasını çekmesini istiyorum. Ne istediği umurumda değil. O kızı yatağında istiyorum.”

Babamın gözleri heyecanla parladı. Sadist herif bu saçmalığa gerçekten de inanmıştı çünkü söylediklerim çarpık, güce aç ve hastalıklı zihni için oldukça mantıklıydı. “Sanırım Scuderı ile konuşabilirim. Ondan kurtulduğuna sevinecektir. Kız ele avuca sığmıyor.” Gülümsemesi genişledi. “Ona terbiyeli olmayı öğretmen gerekecek, Matteo.”

“O konuda endişelenme,” dedim. Ona pek çok şey öğretecektim.

İki gün sonra babamla Scuderi bir anlaşmaya varmış ve Gianna benim olmuştu. Şimdi yalnızca bunu ona söylemek için iyi bir zaman bulmalıydım.

Gianna

Bazı geceler zihnimde öpüşmemizi yeniden yaşarken, Matteo’yla benim birlikte o kadar da kötü olmayacağımızı düşünüyordum ta ki bir süre sonra Aria arayıp Luca’nın kendisini aldattığını öğrendiğini söyleyene dek. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir uyarıydı bu. Made erkekleri her zaman öldürür, aldatır ve dokundukları her şeyi mahvederlerdi. Kimsenin bana böyle davranmasına izin veremezdim. Onlara deneme şansı bile vermeyecektim. Vücudum Matteo’yu tekrar öpmeyi ne kadar isterse istesin, onu kendimden uzaklaştıracığıma yemin ettim. Bir öpücük zaten çok fazlaydı. Eğer tekrar yaklaşmasına izin verirsem, beni asla rahat bırakmayacaktı.

Elbette Aria’nın düğününden birkaç hafta sonra New York’a gittiğimde, Matteo bizimle akşam yemeği yemek için Luca’nın dairesindeydi. Yüzündeki sırıtış Aria beni masaya götürürken bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Öpüşmemizden kimseye bahsetmiş miydi? Aria’ya her zaman her şeyi anlatma- ma rağmen henüz bunu söylememiştim bile. Kesinlikle uzun bir akşam yemeği olacaktı.

Ertesi gün Matteo’yu aklımdan atmak için öyle çaresiz durumdaydım ki Aria’yı beni bir kulübe götürmeye ikna ettim. Özgürlüğü ilk kez tadıyordum ve kesinlikle çok güzeldi. Sinir bozucu bir ses bana Matteo’nun tadı kadar güzel olmadığını hatırlatsa da kısa süre sonra *Sphere*’in dans pistini dolduran müzik-

le birlikte o da uçup gitmişti. Yabancıların bana bakması, beni arzulaması heyecan verici bir deneyimdi. Daha önce hiç bu kadar seksi giyinmemiştim. Buna hiç iznim de olmamıştı. Şimdi ise kendimi garip bir şekilde güçlenmiş hissetmekten alıkoyamıyordum. Aniden dans ettiğim uzun boylu adam bir başkası tarafından hızla geriye doğru savrulup benden uzaklaştı. Bu *kahrolası* Matteo Vitiello'dan başkası değildi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye hırladı.

“Asıl *sen* ne yaptığını sanıyorsun? Seni ilgilendiren bir şey yok.” Dans partnerim yeniden dengesini bulmuş ve bize doğru adım atmıştı. Ancak o bir şey söyleyemeden Matteo'nun kaburgalarının altına savurduğu yumrukla dizlerinin üstüne çöktü. Hemen ardından iki fedai geldi ve adamı sürükleyerek götürdü.

Hayret dolu bir sessizlik içinde durdum. “Kahrolası aklını mı kaçırdın sen?”

Matteo yüzünü benimkine yaklaştırdı ve kolumun üstünü kavradı. “Bunu bir daha asla yapmayacaksın. Başka erkeklerle oynamana izin vermeyeceğim.”

“Oynaşmıyordum, dans ediyordum,” dedim. Ancak bir an sonra söyledikleri tamamen kafama dank etmişti. “*Başka* erkeklerle mi? Bir kez öpüştük diye bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Flaş haber: Benim sahibim değilsin, Matteo.”

Sırıttı. “Ah ama öyleyim.” Koyu renk gözleri dar kıyafetimin üzerinde gezinirken çıplak bacaklarımda durdu. “Hem de her bir santiminin.”

Elinden kurtuldum. “Sen delirmişsin. Uzak dur benden.” Başka bir şey söylemeden Luca'nın peşinden gitti ancak aptal maymunlarından –adamlarından- birini yanımda bırakmıştı. Öyle öfkeliydim ki arkasından koşup onu yere sermek istiyordum.

Bunun yerine dans pistinin ortasında kıpırdamadan duran Aria'nın yanına gittim. “Pislik herif,” diye mırıldandım.

Bir süre sonra kardeşimin gözleri beni buldu. “Kim?”

“Matteo. Adam bana başka erkeklerle dans etmememi söyleyecek kadar küstah. O kim oluyor ki? Sahibim mi? Siktirsin gitsin.” Aria sanki düşünceleri kilometrelerce uzaktaymış gibi bakıyordu. “Sen iyi misin?”

Başını onaylarcasına salladı. “Evet. Hadi bara gidelim.” Luca’nın iki fino köpeği –Romero ve Cesare- peşimizden gelirken Aria onlara çıkıştı. “Bizi uzaktan izleyebilir misiniz? Beni deli ediyorsunuz.” Hayretle bara doğru ilerleyip bizim için içki sipariş etmesini izledim.

Romero ve Cesare köşedeki yerlerinden şahin gibi gözlerle bizi izliyorlardı. Özgür hissetmek ve eğlenmek buraya kadardı demek ki. Matteo’ya olan öfkem tekrar su yüzüne çıkmıştı ancak bu hissi bastırdım. Gecemi mahvetmesine izin vermeyecektim.

“Dans etmeye gidebilirsin,” dedi Aria titrek bir gülümsemeye. İçkisine can simidiymiş gibi tutunuyordu.

“Birazdan. Solgun görünüyorsun.”

“İyiyim.”

İyi görünmüyordu ve onu neyin rahatsız ettiğini bana neden söylemek istemediğinden emin değildim. Yine de şikâyet etmeye hakkım yoktu. Ne de olsa ona öpücükten hâlâ bahsetmemiştim.

“Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor,” dedim bir anlık sessizlikten sonra.

“Birkaç dakika daha oturmam lazım.”

Onu bırakmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek tereddüt ettim fakat yalnız da sayılmazdı. Ne de olsa Romero, Luca’nın sahiplenici tavrı yüzünden Aria’yı gözünün önünden ayırmıyordu.

Sinir bozucu bir gölge gibi peşimden gelen Cesare’ye öfkelenmemeye çalışarak kulübün arka tarafına, tuvaletlerin olduğu

yere doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra bara döndüğümde kıyamet kopmuştu. Aria ayakta duramıyordu. Cesare onu tutarken Romero ise bıçağını bir serserinin bacağına saplamıştı. “Bizi takip edeceksin. Kaçmaya çalışırsan ölürsün,” diye hırladı Romero.

“Aria?” dedim fısıltıyla. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Beni duymuyor gibiydi.

“İçkisini yanına al. Ama sakın içme,” dedi Cesare bana. Kadehini elime aldım. Patronluk taslayan ses tonundan rahatsız olamayacak kadar sarsılmış durumdaydım.

Arka tarafa doğru ilerleyip bir bodruma indik. Aria bacaklarının üzerinde zar zor duruyordu. Bütün bu süre boyunca yanı başında kaldım. Bir tür ofise girdiğimizde, gözlerim bir koltuğa yerleşmiş olan Matteo’ya takıldı. Bakışları karşısındaki manzaranın geri kalanını incelemeden önce beni bulmuştu. Hemen ayaklandı. “Neler oluyor?”

Romero, “Muhtemelen uyuşturucu,” dedi.

Uyuşturucu mu? Kız kardeşimi ilaçlayan şerefsiz gözlerimi kısarak baktım. Ona zarar vermek istiyordum ama Matteo’nun yüzündeki ifade dileğimin gerçekleşeceğini açıkça gösteriyordu. Gözleri bana bir söz verircesine bakıyordu. Bunun hastalıklı bir düşünce olduğunu biliyordum ama nedense bu hareketi onu daha çok öpmek istememe neden olmuştu.

Bende çok yanlış bir şeyler vardı.

Luca ve Matteo o piçin icabına bakmadan önce korumalar Aria ile beni dışarı çıkarmışlardı. Romero bizi arka kapıdan bir SUV’a doğru yönlendirdi. Aria’nın kucağıma yasladığı başıyla arka koltuğa yerleştiğimde kalbim sıkışmıştı. O kadar yardıma muhtaçtı ki... Anlaşılmayan konuşmalarını dinlerken sarı saçlarını okşa-

dım. Birinin ona zarar vermek istediği düşüncesi tüylerimi ürperti-yordu. Muhtemelen ilk kez korumalarımız olduğu için bu kadar sevinmiş-tim. Onlar olmasaydı o hasta herif Aria'yı kaçı-rıp ona tecavüz edebilirdi. Ancak hak ettiğini bulacağını biliyordum ve garip bir şekilde bunu sorun etmiyordum da. Mafyadan ve temsil ettiği her şeyden nefret edebilirdim ama şu anda Aria'ya saldıran kişi için üzüleliyordum. Belki de bu, yaşadığımız ha-yatın beni ne kadar şekillendirdiğinin ne kadar boktan durumda olduğumun bir işaretiydi. Matteo'nun yüzündeki ifadeyi aklı-m-dan çıkaramıyordum. Aria ile ben odadan çıkmadan önce bıça-đını çekerken yüzünde beliren o heyecanın parıltısını. O ve Luca birer canavardı. İkisinden hangisinin daha tehlikeli olduğundan henüz emin değildim. Fakat en kötüsü, bir parçamın Matteo'nun canavar tarafına ilgi duymasıydı.

Matteo'yu son gördüğüm-den bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Nedense bana sahip olmakla ilgili sözleri hâlâ aklımdan çıkmı-yordu. Öpüşmemizi her düşündüğümde, o son konuşmamızı da düşünüyor; öfkemin vücudumun hissettiği her türlü özlemi yok etmesine izin veriyordum. O aptal öpücüğü hâlâ hatırlamamın tek nedeni evde işlerin çok kötü gitmesiydi. Babamla sürekli kav-ga ediyordum ve çoğu zaman nedeni aklıma her geleni söyleme alışkanlığı-m oluyordu. Tıpkı bugün de olduğu gibi. “Benden ne beklendiği umurumda bile değil.”

Annem beni susturmaya çalışırken gözleri şok içinde açıl-mıştı ancak ben dinleyecek durumda değildim. Babam bana bir kez daha terbiyeli bir hanımefendi gibi davranmam gerektiği-ni söylerse, kendimi tamamen kaybedecektim. “Size laf anlat-mak neden bu kadar zor? Bir hanımefendi olmak istemiyorum. Kesinlikle bir gün mafya bozuntusunun tekine iyi bir eş olmak

da istemiyorum. Sonumun böyle olmasındansa kendi boğazımı kesmeyi tercih ederim.”

Darbenin geldiğini görmüştüm ancak kaçırmaya çalışmadım bile. Babamın avucu yüzüme çarptı. Yavaş davranmıştı ki bu genellikle iyiye işaret olmazdı. Canımı sıkacak bir şey bulamayınca sert vururdu. Yumuşak davranıyor ise söyleyecekleri hoşuma gitmeyecek demekti. Babam ben bakışlarına karşılık verene kadar omuzlarımı sıkıca kavradı. “O zaman belki de gidip keskin bir bıçak bulmalısın, Gianna çünkü Vitiello ve ben seni oğlu Matteo ile evlendirmeye karar verdik.”

Ağzım açık kalmıştı. “Ne?”

“Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısın ki babasından bu anlaşmayı yapmasını kendi istemiş.”

“Bunu yapamazsın!”

“Yapabilirim. Ayrıca bu benim fikrim değildi. Matteo seninle evlenmek konusunda oldukça kararlı görünüyordu.”

“Piç herif.”

Babamın elleri sıkılaşıırken irkildim. Lily yalnızca kocaman, mavi gözleriyle bizi izliyordu. O ve Aria babamın bu sert yanını sadece birkaç sefer tecrübe etmişlerdi. Genellikle tokatlarını ve acımasızlığını bana, evin kötü kızına saklardı. “İşte tam da bu yüzden bölgemizden çıkacak olmana seviniyorum. Seni askerlerimizden biriyle evlendirseydim, küstahlığın yüzünden seni öldüresiye dövdüğü için içimizden birini cezalandırmak zorunda kalacaktım. Ama Matteo Vitiello sana işkence ederek aklım başına getirirse, New York’la savaşı göze alamayacağım için bu dertten kurtulmuş olacağım.”

Hissettiğim acıya rağmen yutkundum. Babamın çocukları arasından en az beni sevdiğini biliyordum. Onun onayına ya da şefkatine ihtiyacım da yoktu ama yine de sözleri canımı yakmıştı. Annem tabii ki hiçbir şey söylemiyor, yalnızca aptal peçetesini

katlayıp açarken tabağına bakıyordu. Lily'nin gözleri yaşlarla doluydu ama babamın tepesi atmışken ağzını açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. O ve Aria kendilerini koruma konusunda her zaman benden daha iyi olmuşlardı.

“Bu kararı ne zaman verdiniz?” diye sordum sertçe. Duygularımı gizlemeye çalışıyordum.

“Matteo ile babası Aria'nın düğününden hemen sonra bana geldiler.”

İşte tam o anda Matteo'nun benimle evlenmeye ne zaman karar verdiğini anlamıştım: Öpüşmemizin ertesi sabahı ona asla onunla evlenmeyeceğimi söylediğim zaman. Kibirli pislik, gururuna aldığı bu darbeyi kaldıramamıştı. Benimle bir şeyleri kanıtlamak için evleniyordu. İsteddiği her şeyi elde ettiğini, ben mafyanın elinde sadece bir kuklayken güçlü olanın kendisi olduğunu göstermek için. “Onunla ya da bir başkasıyla evlenmeyeceğim. Ne söylediğin umurumda değil. Vitielloların ne söylediği de. Hiçbiri *sikimde* bile değil.”

Babam kulaklarım çınlamaya başlayana dek beni sertçe sarstı. “Ne dediysem onu yapacaksın, küçük hanım, yoksa yemin ederim ki seni adını unutana kadar döverim.”

Öfkeyle ona baktım. Hiç kimseden karşımdaki adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim ama yine de bir yanımda umut dolu, aptal, zayıf bir yanımda onu seviyordu. “Bunu neden yapıyorsun? Buna gerek yok. Barışı sağlamak için onlara Aria'yı verdik zaten. Neden beni evlenmeye zorluyorsun? Neden üniversiteye gitmeme ve mutlu olmama izin vermiyorsun?”

Babamın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Üniversiteye gitmek mi? Gerçekten de bu kadar aptal mısın? Matteo'nun karısı olacaksın. Onun yatağını ısıtacak ve çocuklarını doğuracaksın. Konu kapanmıştır. Şimdi sabrım tükenmeden odana git.”

Lily bana yalvarırcasına baktı. Bir zamanlar Aria'nın görevi olan şey artık Lily'e aitti: Beni beladan uzak tutmak. Eğer o olmasaydı, kavgaya devam ederdim. Babamın beni defalarca dövmesi umurumda değildi, bu fikrimi değiştirmeyecekti.

Topuklarımın üzerinde dönüp odama koştum ve telefonumu kaptığım gibi kendimi yatağıma attım. Hızlıca Aria'yı aradığımda ikinci çalıştan sonra cevap verdi. Sesini duyduğum an tuttuğum gözyaşları teker teker akmaya başlamıştı. En azından babamız olacak piç beni bu halde göremiyordu.

"Aria," diye fısıldadım. Gözyaşlarım daha da hızlandı.

"Gianna, ne oldu? Neler oluyor? İncindin mi?"

"Babam beni Matteo'ya veriyor." Bu sözler kulağa çok saçma geliyordu. Dış dünyadaki hiç kimse ne dediğimi anlamazdı bile. Ben öylece birine verilebilecek bir mobilya parçası değildim ama yine de yaşadığım gerçeklik buydu.

"Ne demek seni Matteo'ya veriyor?"

"Salvatore Vitiello babamla konuşmuş ve ona Matteo'nun benimle evlenmek istediğini söylemiş. Babam da kabul etmiş!"

"Babam nedenini söyledi mi? Anlamıyorum. Ben zaten New York'tayım. Seni de *Familia*'dan biriyle evlendirmesine gerek yoktu."

"Nedenini bilmiyorum. Belki de babam her düşündüğümü söylediğim için beni cezalandırmak istiyordur. Adamlarımızı ne kadar hor gördüğümü ve Matteo'dan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Acı çektiğimi görmek istiyor." Bu tam olarak doğru değildi. Matteo'dan gerçekten nefret etmiyordum. En azından diğer tüm Made erkeklerinden nefret ettiğimden daha fazla olmadığı kesindi. Ancak savunduğu şeylerden ve yaptıklarından nefret ediyordum. Benim fikirlerimin hiçbir önemi yokmuş gibi babamdan beni istemesinden nefret ediyordum.

“Ah, Gianna. Çok üzgünüm. Luca’ya söyleyebilirim. Belki o Matteo’nun fikrini değiştirebilir.”

“Aria, saf olma. Luca başından beri biliyordu. O Matteo’nun kardeşi ve geleceğin Capo’su. Böyle bir şeye o dâhil olmadan karar verilmez.”

“Kararı ne zaman almışlar?”

Benim onu öpecek kadar aptal davrandığım o gecedan sonra. “Birkaç hafta önce. Daha ben ziyarete bile gelmeden önce.” Ona bunun düğün gecesinde olduğunu söyleyemezdim. Aria yalnızca benim mutsuzluğum için kendini suçlamanın bir yolunu bulurdu.

“Luca’ya inanamıyorum! Onu öldüreceğim. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor. Buna asla izin vermeyeceğimi biliyordu. Anlaşmayı engellemek için her şeyi yapardım.”

Aria’nın sesi o anda fazlasıyla bana benziyordu. Kız kardeşimin beni koruma isteği kalbimin sevgiyle kabarmasına neden olsa da buna izin veremezdim. Belki Aria bunu göremiyor olabilirdi ama Luca bir canavardı ve onun zarar görmesini istemiyordum. Benim için olmazdı. Artık çok geçen olmazdı. “Benim yüzümden başını belaya sokma. Artık çok geç. New York ve Chicago çoktan el sıkıştı. Anlaşma çoktan yapıldı ve Matteo pençesinden kurtulmama asla izin vermeyecek.”

Söylediğimin doğru olduğunu biliyordum. Beni istemediğine karar verse bile bunu asla itiraf etmeyecekti. Bunca zaman evlilikten kaçabileceğimi düşünmüştüm. Üniversiteye gitmenin bir yolunu bulabileceğimi, mafya dünyasından uzakta bir hayat kurabileceğimi sanmıştım.

“Sana yardım etmek istiyorum ama nasıl edeceğimi bilmiyorum,” dedi Aria çaresizce.

“Seni seviyorum, Aria. Şu anda beni bileklerimi kesmekten alıkoyan tek şey Matteo’yla evliliğimin New York’ta seninle birlikte yaşayacağım anlamına geldiğini bilmek.” İntiharı hiçbir

zaman gerçek bir seçenek olarak görmemiş, hiçbir zaman bunu yapacak kadar çaresiz hissetmemiştim. Ancak bazen elimde kalan tek seçeneğin, kendi kaderime karar vermenin ve babamın planlarını mahvetmenin tek yolunun aslında hayatıma son vermek olduğunu hissediyordum. Yine de bunu asla yapmazdım. Kardeşlerimi bu şekilde yaralamam mümkün değildi ve umutsuz geleceğime rağmen hayata sınıksız sarılmıştım.

“Gianna, sen tanıdığım en güçlü insansın. Bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver. Eğer kendine zarar verirsen, yaşayamam.”

“Sen benden çok daha güçlüsün, Aria. Benim koca bir çenem ve gösterişli bir küstahlığım var ama sen dayanıklısın. Luca’yla evlendin, onun gibi bir adamla yaşıyorsun. Ben bunu yapamazdım. Hâlâ yapabileceğimi sanmıyorum.” New York’ta beni mutlu etmek için Aria’ya saldıran adamı öldürmeyi teklif ettiğinde ve sonrasında tüm vücudu Luca gibi kana bulandığında Matteo’nun gözlerinde karanlığın izlerini görmüştüm. O zaman bakışlarında pişmanlık ya da suçluluk yoktu. Bazen daha az kontrollü olduğu için ikisi arasından daha tehlikeli olanın Matteo olduğunu düşünüyordum. Dışa dönük kişiliğiyle ne kadar korkunç olduğunu sakladığım...

“Bir yolunu bulacağız, Gianna.”

Hiçbir şey yapamayacağını biliyordum.

O akşam kahrolası Matteo Vitiello nihayet beni arama cesareti ni bulmuştu. Görmezden geldim. Onunla konuşmamın imkânı yoktu. Yaptıklarından sonra asla olmazdı. Eğer bu işin bittiğini, kazandığını sanıyorsa, çok daha farklı bir şeyle karşılaşacaktı.

Bölüm Dört

Matteo

Bu lanet günün bitmesine çoktan hazırdım. Önce babamın cenazesi. Şimdi de Cavallarolar ve Scuderiler ile Rusları uzak tutup onlara kimin patron olduğunu göstermenin yolları hakkında saatlerce süren tartışmalar. Yas tutmak için zamana ihtiyacım olduğundan değildi. Luca ile ben uzun zamandır babamıza karşı kin ve nefret dışında bir duygu beslemiyorduk ama cenazeleri ve beraberinde getirdikleri hiçbir şeyi sevmezdim. Özellikle kahrolası üvey annemin sahte gözyaşları döktüğünü görmek sinirlerimi bozuyordu. Sadist kocasını gerçekten özlediğine inanan biri olduğunu mu sanıyordu? Muhtemelen kimse bakmıyorken leşine tükürürdü. Benim yapmak istediğim de buydu.

Tüm yaşananların tek iyi yanı, ailesiyle birlikte cenazeye katılmak zorunda kalan Gianna'ydı. Bir hafta önce evleneceğimizi öğrendiğinden beri telefonlarıma çıkmıyordu ancak benden sonsuza dek kaçamazdı. İlk baş başa görüşmemizi dört gözle beklediğim kesindi. Öskeli haline bayılıyordum.

Toplantıdan sonra motosikletime doğru ilerledim. Tam o sırada arkamdan gelen ayak sesleri duymuştum. Döndüğümde Luca'nın koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Telefonunu kulağına dayamıştı ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı.

Ona neler olduğunu sormadan telefonu indirip konuşmaya başladı. "Cesare aradı. Ruslar malikâneye saldırıyor. Romero herkesi güvenli bir yere götürmeye çalışıyor ama çok fazla adam varmış."

"Gianna ve Aria nerede?"

"Sikeyim, bilmiyorum. Helikoptere binmemiz gerekiyor."

Luca'yı arabasına kadar takip ettim. İkimiz de oturduğumuz gibi gaza bastı. Aria ve Gianna'nın Hamptons'a bizsiz gitmelerine asla izin vermemeliydik. Orada daha güvende olacaklarını düşünmüştük. *Outfit* ve *Famiglia*'nın pek çok üyesi babamı anmak için burada toplandığından düşmanlarımızın şehrin içinde saldıracağını zannetmiştik. Sikeyim, asıl kahrolası aptallar bizdik.

Luca direksiyona vurdu. "Aria'ya zarar verirlerse siktiğimin Ruslarını teker teker öldüreceğim."

"Hemen yanı başında olacağım," dedim. Gianna'ya ulaşmak için kaç Rus'u parçalara ayırmak zorunda kalacağım umurumda değildi. *Lanet olsun*.

Sonunda Hamptons'daki malikânemizin yakınına indiğimizde Luca ile hiç konuşmamıştık. İkimiz de çok geç kalmış olabileceğimizi biliyorduk. "Onlar iyi," dedim Luca'ya.

Helikopterden indik ve malikânenin lobisine ulaşana dek yolumuza çıkan herkesi öldürdük. Bıçağımı bir pisliğin boğazından çekip çıkarırken Rus piçlerinden birinin içeriden gelen bağırışını duyup doğruldum.

“Karın elimizde, Vitiello. Onu tek parça halinde görmek istiyorsan savaşmayı kesip silahlarınızı bıraksanız iyi edersiniz.”

Luca bana doğru bir bakış attı. “Aptalca bir şey yapma, Matteo.”

“Kaybedecek bir şeyi olan tek kişi sen değilsin,” dedim sertçe. “Gianna da içeride.”

Luca başıyla onayladıktan sonra yavaşça ilerledi. Ben de birkaç adım gerisinden onu takip ediyordum. Gözlerim önce Aria’yı buldu. Rus *underboss*’lardan biri, Vitali adındaki pislik, boğazına bir bıçak dayamıştı. Luca o piçi öldürecekti.

“Demek karın bu, Vitiello?” dedi Vitali ancak onu duymuyordum bile.

Gianna yere yığılmıştı ve alnında kocaman bir morluk vardı. Korkudan ya da acıdan titrediğini görebiliyordum ancak nedeninin hangisi olduğuna emin değildim. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. İri yarı bir şerefsiz hemen yanında duruyordu. Bedenim kan dökme arzusuyla dolmuştu. Bıçaklarımı parmaklarımın arasında çevirdim. O adamın vücudunun önce hangi parçasını keseceğime karar vermeye çalışıyordum. Muhtemelen Gianna’ya vurmak için kullandığı eli olacaktı.

Gianna gözlerini benden ayırmadı. Sanki her şeyi yoluna koyacağını biliyor gibiydi. Artık burada olduğuma göre o şerefsizlerin hiçbirinin ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Ve Tanrı şahidim olsun ki bu yaptıklarını onlara ödetecektim. Her birini Gianna’yı gördükleri güne, doğdukları ana pişman etmeden buradan ayrılmaya niyetim yoktu.

“Bırak onu Vitali,” diye gürledi Luca.

* *Underboss*, organize suç gruplarının liderlik yapısı içindeki bir pozisyonudur. Alt patron, patronun ikinci komutanıdır. Underboss aynı zamanda tüm Capolardan ve askerlerinden de sorumludur. (ç.n.)

“Hiç sanmıyorum,” dedi Vitali o sinir bozucu aksanıyla. “Bize ait olan bir şeyi aldın, Vitiello ve şimdi bende sana ait olan bir şey var. Nerede olduğunu bilmek istiyorum.” *Bratva* piçinin ne yaptığından emin değildim çünkü gözlerim Gianna’yı tutan adam ve arkasındaki pisliklerin üzerindeydi. Ancak Luca tehditkâr bir adım attı ve sonra durdu.

“Silahlarınızı indirin yoksa karının boğazını keserim.”

Domuzlar uçmayı öğrendiğinde, orospu çocuğu.

Bir gümbürtü koptu, hemen ardından onu bir yenisi takip etti. Gözlerim Luca’ya kaydı. Lanet olası silahlarını yere bırakmıştı. Buna inanamıyordum. Gözlerini bana dikti.

Ciddi miydi? Yüzündeki ifadeye bakılırsa öyleydi. Bıçaklarımı yavaşça yere bıraktım. Gianna sanki her şeyin bittiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı. Bitmemişti. Tam aksine daha yeni başlıyordum. Ben odadaki her pisliği öldürmeden, onları doğrularına pişman etmeden önce bitmeyecekti.

“Karının tadı çok lezzetli. Acaba her yeri bu kadar lezzetli midir?” dedi Vitali Aria’yı öpecekmiş gibi kendine doğru çekerken. Luca’nın saldırmasına saniyeler kaldığını hissedebiliyordum.

Hemen arkasındaki şerefsiz Rus ayakkabısıyla Gianna’nın kalçasını dürttü ve sırttı. Ayağı parçalara ayıracağım ikinci şey olacaktı. Onu öldürmek için acele etmeyecektim.

Vitali, Aria’nın çenesini yaladı. Aria kusacakmış gibi görünüyordu ancak elini arka cebine attı ve sonra sustalı bir bıçak çıkardı. Nereden bulmuştu onu? Bıçağı Vitali’nin kalçasına sapladığı anda dizlerimin üzerine çöktüm ve sol elimle silahımı, sağ elimle de bıçaklarımdan birini kavradım. Art arda dört kez ateş ettim. İki kurşun Gianna’yı tekmeleyen piçin baldırına saplanmış, üçüncüsü sağ elindeki tüm kemikleri kırmıştı. Dördüncü kurşun ise başka bir şerefsizin kafatasını parçaladı. Aynı anda bıçağımı fırlattım. Üç numaralı Rus’un göz çukurunu delip geçti.

Hızla Gianna'ya doğru ilerledim ve kollarımı vücudunun altından geçirip onu büyük ahşap büfenin arkasına taşıdım. Önünde diz çökerken bir Rus'u daha vurmuştum. Ardından bir başkasını indirdim. Gianna yüzünü dizime bastırmıştı. Avucumu başının üstüne koyarak asi kızıl saçlarım okşadım.

Tam o sırada bir kadın haykırışı geldi. Gözlerim hareketsiz halde duran Aria'yı kollarında tutan Luca'yı bulana dek etrafta gezindi. Kalbim göğüs kafesimde hızla çarparken donakalmıştım.

"Hayır!" diye bağırdı Gianna. Doğrulamaya çalıştı ancak kolları tutmuyordu. Üzerime doğru sendeledi. "Aria!"

Kolumu vücuduna doladığımda dehşet dolu gözlerle bana baktı.

"Aria'ya yardım et! Ona yardım et!" diye fısıldadı.

Tekrar doğrulamaya çalıştı. Bir kolumu beline dolayarak kalkmasına yardım ettim ancak kız kardeşinin yanına gitmesine izin vermemiştim. Luca yaklaşmaya cüret eden herkesi öldürecekmiş gibi görünüyordu. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Luca ve ben vahşet dolu hayatlar sürüyorduk. Bu nedenle aniden kendimizi kaybetme potansiyeline sahiptik. Ancak şimdiye kadar bu gezegende Luca'yı gerçekten uçurumun kenarına getirebilecek bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Gianna ağlamaya başladı. Yanağına dokundum. "Şşş. Aria iyi olacak. Luca onun ölmesine asla izin vermez."

Herkesin iyiliği için haklı olduğumu umuyordum. Gianna bana yaslanıp elleriyle gömleğimi kavradı. Kafamı aşağı eğip ona baktım.

Aria sonunda gözlerini açtığında Gianna hıçkırarak ağlamaya başlamış ve yüzünü göğsüme bastırmıştı. Başını kavrayıp saçlarına bir öpücük kondurdum. Tepki vermemişti. Muhtemelen şoktaydı.

“Ya Gianna, Lily ve Fabi?” diye sordu Aria zayıf bir sesle.

Gianna başını kaldırsa da beni bırakmadı. “İyiyiz.”

Luca Aria’yı kollarına aldı. Aramızda biraz tartıştıktan sonra onu üst kattaki yatak odalarından birine taşıdı. Doktor çoktan yola çıkmıştı.

Gianna önce kendi başına ayakta durmaya çalıştı ancak sallanıyordu. Sonunda koluma tutunmak zorunda kaldı. Gözleri tekrar bana dönmeden önce bir an için odağını kaybetmişti. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı. Parmak uçlarımı alnındaki morluğun üzerinde hafifçe gezdirdim. “Yaralandığın tek yer burası mı?”

Omuz silkti ve ardından yüzünü buruşturdu. “Yan tarafım ve kaburgalarım acıyor.”

“Matteo, bu şerefsiz ne olacak?” diye sordu Romero, Gianna’yı tekmeleyen Rus’u dürterek.

“Hayatta kalan tek kişi o mu?”

Romero, “Şimdilik bir tane daha var,” dedi.

“Güzel. Ama bu benim. Onu ben sorgulayacağım.”

“Kafama vuran adam bu,” dedi Gianna sessizce.

“Biliyorum.”

Yüzümü inceledi ama ne aradığından emin değildim. Gözleri bir an için kapansa da hemen yeniden açtı.

“Uzanman gerekiyor,” dedim.

İtiraz etmeye bile çalışmadı ki bu kötüye işaretti. Onu daha sıkı tuttum ve merdivene doğru götürdüm.

“Matteo?” diye seslendi Romero.

Omzumun üzerinden ona ve diğer adamlara baktım. “Birazdan döneceğim. Cesetlerden kurtulun ve yaşayan iki Rus’u bodruma götürün.”

Romero başını onaylarcasına salladı. “Anlaşıldı.” Ardından gözleri Cesare’nin yerdeki cesedine kayd. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Cesare’yi uzun zamandır tanıyordum. Her zaman iyi ve sadık bir asker olmuştu. Onun için yas tutma zamanı da gelecekti ama şimdi değildi.

Gianna’nın merdivenleri çıkmasına yardım ettim ve kordondan aşağıya, misafir yatak odalarından birine taşdım. Onu malikânede kaldığım zamanlarda uyuduğum odaya götürmeyi çok istiyordum ama Gianna bana denk bir rakip olabilecek kadar kendini toparlayana dek kavga etmeye niyetim yoktu. Yatağa uzandı ve bir iniltiyle gözlerini kapattı.

Üzerine eğildim. “Kaburgalarına bakmak istiyorum. Bana yumruk atma.”

Gözlerini kırpıştırarak açtığımda dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Acaba beyin sarsıntısı geçirdiği için miydi yoksa sonunda yaklaşmakta olan evliliğimizi kabulleniyor muydu?

Gömleğini yukarı ittim. Kremsi teninin her bir santimi gözlerimin önündeydi ancak aklıma herhangi bir fikir gelmeden önce bakışlarım çürüklerini buldu. Belinde büyük bir tane, göğüs kafesinin üzerinde ise biraz daha küçük iki tane morluk vardı. Yavaşça belindeki üzerine bastırdım fakat derin bir nefes alarak dokunuşumdan kaçtı.

“Sikeyim, acıtıyor.”

Dişlerimi sıktım. Bodruma inmek ve ona zarar veren pislikle hesaplaşmak için sabırsızlanıyordum. Ellerimi daha yukarı kaydurdım ve hafifçe kaburgalarında gezdirdim.

Titredi. “Ne yapıyorsun?”

“Kaburgalarının kırılıp kırılmadığına bakmak istiyorum,” dedim ona.

“Bana dokunma fırsatını kullanmak istiyorsun, itiraf et.” Espri yapma çabası titrek sesiyle gölgelenmişti ancak yine de ayak uydurmaya karar verdim. Ona saldıran adama çektireceğim acıyı uzatmanın bir yolunu düşündüğümü bilmesine gerek yoktu.

Sırıttım. “Bir yıldan daha kısa bir süre içinde evleneceğiz. O zaman sana istediğim zaman ve istediğim yerde dokunabilirim.”

Gülümsemesi kayboldu ve gözlerini kapatarak arkasını döndü. Belli ki evliliğimizi henüz kabullenememişti.

Doğrudum. “Aşağı inmem gerekiyor. Kız kardeşinle işi bitince doktoru sana gönderirim. Biraz dinlenmelisin. Evin içinde dolaşma.”

Gözlerini açmamış, beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Doktor bana doğru geliyordu. Asistanlarından biri, adını unuttuğum genç bir kadın da birkaç adım gerisindeydi. “Aria nerede?” diye sordu sigara içmekten boğuklaşan sesiyle.

Ana yatak odasını işaret ettim. “Aria ile işin bittiğinde Gianna’ya da bir bak. Ciddi şekilde yaralandığını sanmıyorum ama emin olmak istiyorum.”

Adımlarını yavaşlatmadan başıyla onayladı. Kimse Luca’yı bekletmek istemezdi.

“İçeri girmeden önce beni ara. Gianna’yı kontrol ederken orada olmak istiyorum.”

Doktorun yaşı altmışın üzerindeydi ama bu onu Gianna’yla yalnız bırakmak istediğim anlamına gelmiyordu. Hele de onu neredeyse kaybettikten sonra.

Kısa bir süre duraksadı. Donuk gözlerini üzerime dikmişti. “O senin mi?”

“Evet.”

Hafifçe başını salladı ve ardından ana yatak odasına doğru ilerledi. Arkamı dönüp alt kata yöneldim.

Bodruma indiğimde hayatta kalan iki Rus da sandalyelere bağlıydı. En iyi infazcılarımızdan biri olan Tito, kollarını kavuşturmuş bir halde duvara yaslanmıştı. Romero hemen yanında duruyordu. Başka bir askerimiz olan Nino ise parçalara ayıracağım şerefsiz serum takmıştı. Diğer Rus'un durumu biraz daha iyiydi ve kan nakline ihtiyacı yoktu. *Henüz*. Tito zavallı piçi elden geçirdiğinde bu da değişecekti.

Tito doğruldu ve başını eğdi.

“Umarım henüz başlamamışsmızdır,” dedim.

“Seni bekledik,” dedi.

“Tito işe koyulmuş gibi görünüyor mu?” diye sordu Nino hevesle. Çocuğun işkenceye karşı hastalıklı bir hayranlığı vardı.

“Güzel.” Gianna'ya saldıran adama doğru yürüdüm. Bana sertçe baktı. “Adın ne senin?” diye sordum.

Ağır aksanlı bir İngilizceyle “Siktir git,” dedi.

Tito, Romero ve Nino'ya gülümsedim. Ardından bıçağımı kınından çıkardım ve Rus piçin iyice bakabilmesi için öne doğru uzattım. “Bana adını söylemek istemediğine emin misin?”

Ayaklarımın önüne tükürdü. “Şu kızıl saçlı fahişe nerede? Amı adeta beni çağırıyordu.”

Nino hevesli bir gülümsemeyle Romero'yu dürttü. Tito çoktan kendi bıçağını çekmiş kot pantolonuna siliyordu.

“Ölü bir adam için iddialı sözler,” dedim sakince.

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Hep böyle derler.” Bir adım daha yaklaştım. “Gerçekten ne kadar sert olduğunu görelim bakalım. Birinin adını öğrenmem en fazla yirmi dakikamı almıştı.”

Yumruğumu karnına, tam sol böbreğinin üzerine indirdim. Nefesi kesildiği sırada Tito'ya diğer piçin icabına bakması için başımla işaret verdim.

On iki dakika sonra karşımdaki adamın adının Boris olduğunu, altı yıldır *Bratva*'nın New York ayağı için çalıştığını ve ondan önce de Saint Petersburg'da görev yaptığını öğrenmiştim. Bana temel bilgilerden fazlasını vermekte hâlâ isteksiz davranıyordu. Kanla kaplı yüzüne bakarak duraksadım. "Soruma verecek bir cevabın olmadığına emin misin?"

Öksürdü. Gömleğine kan damlıyordu. "Siktir git."

"Bunu bütün gece yapabilirim ama seni temin ederim, hiç hoş olmayacak."

Gianna

Doktorun gelmesini beklemekten sıkılmışım. Artık başım pek dönmüyor, doğrulduğumda yüzümü neredeyse hiç buruşturmuyordum. Dürüst olmak gerekirse, bugün olanlardan sonra yalnız kalmak beni korkutuyordu. Hepimizin öleceğine öyle inanmıştım ki vücudum hâlâ aksine ikna olmamıştı. Nabzım hızla atıyordu ve ara sıra terliyordum. Her şey mafyanın *Bratva*'yla olan hesabı yüzündendi.

Odamdan çıktım ancak koridora gelince duraksadım. Gözlerim koridorun sonuna, ana yatak odasının olduğu yere kaydı. Luca ve Doktor muhtemelen hâlâ Aria'yla ilgileniyorlardı. İçeri girmeye çalışırsam beni kovar ya da daha kötüsü evde dolaşmamam için misafir yatak odasına kilitlerlerdi. Bunun yerine Lily ve Fabi'yi bulmaya karar verdim. Cebimden telefonumu çıkardım ve kız kardeşime bir mesaj gönderdim.

Neredesin?

Cevap gelmemişti. Ancak onun yerine bir kapı açıldı ve Lily'nin koyu sarı saçları ortaya çıktı. Yüzü ağlamaktan şişmiş, gözleri ise kocaman ve korku doluydu. Bakışları benimkilerle buluşunca koşarak bana doğru geldi ve kollarını boynuma doladı.

“Fabi nerede?” diye sordum yeniden nefes alabildiğimde. Sarılmasından dolayı kaburgalarım şiddetle zonkluyordu ama yaralandığımı bilmesini istemiyordum. Zaten yeterince korkmuş gibi görünüyordu.

“Uyuyor. Kriz geçirdiğİ için ona bir çeşit uyku hapi verdiler.” Başını kaldırıp bana baktı. “Çok korktum, Gianna. Hepimizin öleceğini sandım ama Romero, Fabi ile beni korudu.”

Yanakları kızardı. Romero'ya olan ilgisi son birkaç ayda hızla artmıştı. Luca onu Aria'nın koruması olarak seçtiğine göre Romero'nun nasıl bir adam olabileceğini ona söyleyecek gücüm yoktu. Lily etrafımızın parlak zırhlı şövalyelerle değil, kötü adamlarla çevrili olduğunu çok yakında anlayacaktı.

“Peki ya Aria? Romero, Fabi'yle beni odada yalnız bırakmadan önce onun iyi olduğunu söylemişti. Çok tehlikeli olduğu için evin içinde dolaşmamamı istedi.”

“Omzundan vurulmuş ama doktor onunla ilgileniyor. İyi olacak.”

En azından öyle umuyordum. Gözlerim tekrar ana yatak odasına kaydI. Doktor ve Luca gittikten sonra gizlice içeri girmeyi deneyecektim.

“Odana geri dön, birazdan geleceğim.” Gitmek için arkamı döndüm ama Lily kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimden geldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Alt kata. Hasarı görmek istiyorum.”

“Ben de seninle geliyorum.”

İç çektim. Aria kız kardeşimize “hayır” diyebilirdi ancak hayatım boyunca emirlere nadiren uymuşken Lily'ye uslu durması-

nı söylemek ikiyüzlülük olurdu. O artık küçük bir çocuk değildi. “Tamam ama sessiz ol ve erkeklerden uzak dur.”

Lily gözlerini devirdi. “Onlarla ilgilenmiyorum.”

“İlgilendiğini söylemedim ama onlar seninle ilgileniyor olabilirler.”

Luca’ya adamlarından birini Lily’ye dokunduğu için öldürmek zorunda kaldığımı açıklamak zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum. Tabii önce onları öldürmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Alt kata indik. Giriş holü darmadağındı, yerlerde kan ve kırık camlar vardı. En azından ölü bedenler artık ortalıkta değildi ama kan izleri Rusların dışarıdaki ceset yığınına dek uzanıyordu. Umberto’nun cesedine böyle davranmadıklarını umuyordum. Göğsüm sıkışsa da hissettiğim üzüntüyle savaştım. Umberto bu hayatı kendisi seçmişti. Ölüm de oyunun bir parçasıydı.

Lily’nin onları görmesini engellemek için önüne geçtim ve onu burası kadar kötü durumda olan salona doğru çekıştirdim. Beyaz koltukların kesinlikle değıştirilmesi gerekecekti. Dünyadaki hiçbir çamaşır suyunun lekeleri çıkarabileceğini sanmıyordum. Lily ufak, sıkıntılı bir ses çıkardığında onu daha ileriye sürükledim. Şimdiden benimle gelmesine izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. Birkaç adam sigara molası için terasa çıkmışlardı. Yanlarından geçtiğimiz sırada bize doğru baktılar. Kandan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı. Daha hızlı yürüdüm.

Lily, “Hey,” diye itiraz etse de onu duymazdan geldim. Tek başıma olsaydım umursamazdım ama kız kardeşimi tehlikeye atmak istemiyordum.

Evin arka tarafına, mutfağın olduğu yere doğru ilerlerken neredeyse başka bir adama çarpıyorduk. “Önüne baksana” diyen adam duraksayıp dikkatlice ikimizi inceledi. Onu tanı mıyordum ve hakkında daha fazla şey öğrenmeye de niyetim yoktu.

Lily'yi hemen yanından ileri doğru ittim. Adamın gözleri koridorun sonuna dek bizi takip etmişti. Köşeyi döndüğümüzde, aralık bırakılmış çelik bir kapıyla karşı karşıya geldik. Aşağıdan gelen acı dolu bir çığlıkla ürperdim.

Lily kolumu tuttu, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O da neydi?"

Yutkundum. Neler olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı ama bunu ona söylemeyecektim. "Bilmiyorum." Kapıya bir adım daha yaklaştım ancak kararsız kalmıştım. Lily'yi yanımda götüremezdim ama etrafta bu kadar ürkütücü pislik dolaşırken onu koridorda yalnız da bırakamazdım. Kapıyı açıp uzun, karanlık bir merdivenden aşağı baktım. Bodrumda bir yerden ışık sızıyordu. Lily'nin vücudu neredeyse sırtıma yapışmıştı. Sıcak nefesini boynumda hissediyordum.

"Oraya inmek istemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"İstiyorum ama sen merdivenlerde kalacaksın."

Lily beni birkaç adım takip ettikten sonra uyarı dolu gözlerle baktım. "Orada kal. Söz ver bana."

Aşağıdan bir çığlık daha duyuldu.

Lily irkildi. "Tamam. Söz veriyorum."

Samimi olup olmadığından emin değildim ama bu riski alacağım kadar korkmuş görünüyordu. Kalan basamakları yavaşça indim ancak son basamakta durdum. Görebileceklerimden korkuyordum. Derin bir nefes vererek adımımı attığımda kendimi büyük bir bodrumda buldum. Midem ağzıma gelmişti. Aptal değildim. Mafyanın düşmanlarına -özellikle onlardan bilgi almak istiyorlarsa- ne yaptığını biliyordum ama hikâyeler duymak ve bunun korkunç gerçekliğiyle yüz yüze gelmek çok farklı iki şeydi.

Elimi duvarın pürüzlü yüzeyine yasladım. Parmaklarım sert kenarına doğru kıvrıldı. İki adam sandalyelere bağlanmıştı.

Matteo ve uzun boylu, kaslı bir adam onlardan bilgi almaya çalışıyor gibi görünüyor, Romero ise geride duruyordu. O da bir ara işkenceye katılmış olmalıydı ki elleri ve kıyafetleri kan içindeydi. Ancak Matteo'nun görüntüsünün yanında bu hiçbir şeydi. Beyaz gömleği kanla kaplıydı. Kıvırdığı kollarıysa kana bulanmış tenini gözler önüne seriyordu. Her yeri kırmızı, kıpkırmızıydı. Kanın pek çok farklı tonu. Fakat en kötüsü, *Tanrım en kötüsü*, yüzüydü. Yüzünde ne acıma ne merhamet ne de başka bir şey vardı. Yine de gözlerinde heyecan ya da hevese dair bir iz olmamasına tutunuyordum. En azından yaptığı şeyden zevk almıyordu. İfadesine bakılırsa hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Rahat, muzip, flörtöz tavrının çirkin gerçeği örtmek için bir maske olduğunu her zaman biliyordum ama yine de bilmek ve bu bilginin böylesine acımasız bir şekilde doğrulanması çok farklı iki çift ayakkabı gibiydi. Belki daha saf olsaydım, Matteo'nun bunu bugün babasını defnetmek zorunda kaldığı için yaptığına kendimi inandırabilirdim. Acısını dindirmek için bir çıkışa ihtiyaç duyacak kadar kederli olduğuna... Ancak gerçeği biliyordum. Bu mafyanın her zamanki işlerinden biriydi. Kederin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Bağlanan Ruslardan biri bana vuran adamdı ve Matteo'nun kurban olarak onu seçmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Her zaman içine doğduğum ve yaşadığım bu boktan, acımasız dünyadan çıkıp gitmek istemiştım ama bu gerçekten kaçmaya karar verdiğim andı. Bedeli ne olursa olsun ne pahasına olursa olsun ve ne yapmam gerekirse gereksin, bu cehennemden kaçacaktım. Bu olanları gören biri nasıl kalmak isteyebilirdi ki?

İnsanların böyle şeylere zamanla alıştığını biliyordum ama ben alışmak istemiyordum. Her kan gördüğümde daha az rahatsız olduğumu şimdiden söyleyebilirdim. İşkenceye maruz kalan birinin görüntüsü bana hiçbir şey hissettirmeyene dek daha ne

kadar zaman geçecekti? Kafamın içinde Rus piçin bunu hak ettiğini ve fırsat verilse onun da bana aynısını yapacağını söyleyen sesin sessiz bir fısıltı değil de kükreyen bir çığlık olmasına ne kadar kalmıştı?

Bir şey kolumu sıyrıp geçti. Çığlığımı zorlukla bastırarak geri çekildim. Lily yanı başımda durduğunda her şey çok hızlı oluvermişti. Onu geri göndermek için dudaklarımı araladığım sırada gözleri odanın ortasındaki manzarayı buldu. Tam o an işlerin çirkinleşeceğini anlamıştım. Lily'nin çığlığını daha önce de duymuştum ama yerdeki kızıl birikintiyi ve kan kaybeden adamları gördüğünde dudaklarından çıkan sesle kıyaslanamazdı. Koyunların kesilirken çıkardıklarına yakın bir ses diyebilirdim.

Korkuyla Lily'den uzaklaştım. Gözleri irileşmiş, dehşetle büyümüştü. Yüzünde ödümü patlatan bir ifade vardı. Bütün bakışlar bize doğru döndü. Matteo elindeki adamı bıraktı ve sanki yanlış bir şey yapan benmişim gibi karanlık gözlerini üzerime dikti. Lily çığlık atmaya devam ediyordu. Ensemdeki tüyleri diken diken eden tiz bir feryattı bu.

“Romero!” diye gürledi Matteo kız kardeşime doğru başını sallayarak. “Liliana'yla ilgilen.”

Romero bize doğru ilerledi. Uzun ve heybetliydi.

Lily normalde onu öve öve bitiremezdi ama şimdi o bile bir katilden başka bir şey göremiyordu. Elleri kırmızıydı. Kan kırmızısı. Lily o anda kendini tamamen kaybetti. Yalnızca bakabiliyor, hareket dâhi edemiyordum. Aklımın bir köşesinde bir ses bana kız kardeşimle konuşmamı, onu sakinleştirmeye çalışmamı, bir şey –*herhangi bir şey*- yapmamı söylese de zihnimi dolduran dehşet verici gürültü ona engel oluyordu.

Tepemizdeki çelik kapı duvara çarparak açıldığında Luca merdivenlerin başında belirmişti. “Burada ne haltlar dönüyor?”

Kimse cevap vermedi.

Romero yatıştırıcı bir sesle kız kardeşimle konuşuyordu. “Sakin ol, Lily. Her şey yolunda.”

Gerçekten yolunda mıydı? Önümüzdeki sahne çok farklı bir hikâye anlatıyordu. Yaşananlarla ilgili hiçbir şey yolunda değildi.

Elbette Lily sakinleştirilebilecek durumda değildi. Romero kolunu tuttuğunda Luca da ona yardım etmeye gitti ancak Lily tıpkı bir hayvan gibi onlarla mücadele ediyordu. Bu kadar sıska bir kız iki adamla nasıl başa çıkacaktı ki?

Romero kollarını Lily’nin göğsüne dolayarak ellerini iki yanına hapsedti fakat bu Lily’nin ona ve etrafındaki her şeye tekmeler savurmasına engel olmamıştı. Kız kardeşim hâlâ avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu.

“Sustur onu! Aria duyacak,” diye gürledi Luca. Bacaklarını yakalamaya çalışıyordu ancak Lily devam etti ve çenesine bir tekme attı. Luca darbenin etkisinden çok şaşkınlıktan tökezleyerek geri çekildi. Elbette canını yakmamak için bu kadar dikkatli davranmasalardı onu kolayca etkisiz hale getirebilirlerdi. Yakında bu nazik yaklaşımdan vazgeçebileceklerinden endişe ederek onlara doğru bir adım attım. Ancak zemin altımda sarsılırken tekrar duvara tutunmak zorunda kalmıştım.

“Lily,” dedim. “Lily, dur.”

Beni duymuyordu bile.

Uzun boylu, kaslı adam müdahale edecekmiş gibi onlara doğru birkaç adım attı ama Matteo onu geri itti. “Hayır. Sen karışma.”

Matteo’yu unutmuştum. Ben Lily’yi izlerken o ellerini temizlemişti bile. Hâlâ pembelerdi ama en azından artık üzerlerinde kan yoktu. Bakışları beni bulduğunda gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Şu anda ona karşılık veremezdim. İçimden bir ses Lily gibi aklımı kaybetmekten çok da uzak olmadığımı söylüyordu. Kanın bakırımsı kokusu sis gibi havada asılıydı. Boğazımı ve burnumu tıkıyor, tenime işliyor, korkunç görüntülerle birlikte bedenimin derinliklerine gömülüyor gibiydi.

Lily'nin duvara savurduğu tekmeyle Romero tökezleyip den-
gesini kaybetti ve kendisi de sırtüstü yere düştü. Bir hırıltı çıka-
ran Romero kız kardeşimin üzerindeki hâkimiyetini kaybetmişti.
Lily ayağa fırladı. Yüzünde peşine avcılar takılmış bir hayvanın
ifadesi vardı. Gözleri bana bakarken odağını kaybetmişti.

“Lily, sakın ol,” diye tekrar denedim.

Hızla Matteo'nun yanından geçmeye çalıştı ama Matteo daha
hızlıydı. Bileğini yakaladı ve bir kolunu beline doladı. Bir an son-
ra Lily sırtüstü bir şekilde yerdeydi. Matteo bacaklarının üzerine
diz çökmüş, ellerini başının üzerinde kenetlemişti. Luca elinde
bir şırıngayla onlara doğru yöneldi. Bu benim için bardağı taşı-
ran son damlaydı.

Sarsılan bacaklarıma rağmen tökezleyerek yanlarına gittim.
“Ona zarar vermeyin!” dedim histerik bir şekilde. “Sakın ona za-
rar vermeye cüret etme!”

“Ona zarar vermemek için çok uğraşıyorum ama bunu zor-
laştırıyor. Luca, şimdi!” diye gürledi Matteo kız kardeşimin üze-
rindeki yerinden.

Luca'nın önünü kestim. “Ne o?” Şırıngayı işaret ettim.

“Onu sakinleştirecek bir şey,” dedi Matteo.

“Çekil yolumdan.” Luca beni geçip Matteo'nun elleri altında
hâlâ çırpınan kız kardeşimin yanında diz çöküp iğneyi koluna
batırdı. Sessizleşmesi ve mücadele etmeyi bırakması uzun sür-
memişti. Matteo bileklerini serbest bıraktı ve doğrulup oturdu.
Lily ise öylece kıvrılıp sessizce ağlamaya başlamadan önce biraz
sızlanmıştı.

“Umarım hepiniz cehennemde yanarsınız,” diye fısıldadım
sertçe. Lily'nin yanına diz çökmüş, saçlarını okşuyordum. Matteo
koyu renk gözlerindeki anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni
izliyordu. Boğazında birkaç kan lekesi vardı. Artık görebildiğim
tek iz onlar gibi görünüyordu.

Ruslardan biri gülmeye başladı. Bir an için suratına yumruk atmayı düşündüm. şu anki haliyle nasıl hâlâ ses ıkarabildiğinden bile emin değıdim.

Matteo ayağı fırlayıp adamın yüzüne baktı. “Kapa eneni yoksa yemin ederim sen seyrederken aletini parçalara ayırırım.”

“Romero, Liliana’yı odasına götür. Doktora onu kontrol etmesini söyle,” diye emir verdi Luca. Sesi çoktan eski haline dönmüştü.

Romero, Lily’yi kollarının arasına aldı ve Lily yüzünü onun göğsüne bastırarak hıçkıra hıçkıra ağılamaya başladı. Teselli araması gereken son kişi oydu. Lily’nin en başta korkmasının nedenlerinden biri de oydu. Belki de kimin kuşağında olduğunun farkında bile değıdi.

Ben de peşlerinden gitmek için doğrudum. Kardeşimi onlardan biriyle yalnız bırakamazdım. Luca bileğimi kavradı. “nce seninle konuşmak istiyorum.”

“Bırak beni!” diye bağırdım ancak yerinden kıpırdamadı.

Matteo, Luca’nın kolunu kavradı. “Bırak onu.”

Bir an birbirlerine baktıktan sonra Luca nihayet beni zgr bırakmıştı ama şimdi Matteo merdivenlerin önünde duruyordu. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Onun yerine Luca’ya dik dik baktım. “Lily’nin yanına gitmem gerek. Belki farkında olmayabilirsiniz ama siz hasta herifler yüzünden sinir krizi geçirdi.”

“Atlatacaktır,” dedi Luca umursamazca.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Midemi bulandırırıyorsunuz. Lily bugün gördüklerini asla atlatamayacak. Muhtemelen yıllarca kbuslar görecek, sırf sizin yüzünüzden.”

Luca soğuk bir şekilde gülümsedi. “Birini suçlamak istiyorsan kendini suçla. İçimde buraya seni takip ettiğı için geldiğine dair bir his var.”

“Luca,” dedi Matteo uyarırcasına. “Bu Gianna’nın hatası değildi.”

Kısmen de olsa benim hatamdı ama bunu onların önünde asla itiraf edemezdim. Eğer hastalıklı işleri olmasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Karşılık olarak saldırmaya karar verdim. “Aria neler olduğunu öğrendiğinde ne diyecek çok merak ediyorum.”

Luca gözlerini kıstı. “Ona anlatmayacaksın.”

“Ah, öyle mi?” dedim. Ona anlatmayı kesinlikle düşünmüyordum. Omuzlarına daha fazla yük almamalıydı ama Luca’nın bunu bilmesine gerek yoktu. Matteo kardeşiyle arama girdi ve kollarımı tuttu. Dokunuşu tenimi yakmış gibi geri çekildim. “Bana bir daha asla dokunma.”

“Onda ne bulduğunu gerçekten anlamıyorum,” dedi Luca.

“Luca, onu kışkırtmayı bırak,” diye tısladı Matteo. Ardından karanlık gözlerini bana çevirdi. “Aria’ya söyleyemezsin. Bu hiçbir amaca hizmet etmez, yalnızca onu mutsuz eder.”

“Belki onu terk etmeye karar verir,” dedim Luca’ya doğru başımı sallayarak.

“Aria beni asla terk etmez,” dedi Luca yavaşça. “Bugün benim için kahrolası bir kurşun yedi. Onu neredeyse kaybediyordum. Ve onu bir daha asla kaybetmeyeceğim. Aramızdaki şeyleri mahvetmene de izin vermeyeceğim.”

En kötüsü de Aria’nın onu –bugün gördüklerimi anlatsam bile- terk etmeyeceği konusunda haklı olduğunu biliyordum. Luca’nın nasıl bir adam olduğunu ve adamlarının onun emriyle ne tür şeyler yaptığını bilmiyor değildi. Luca daha önce Aria için birilerini öldürmüş, onlara işkence etmişti ama kız kardeşim yine de onu seviyordu. Bir şekilde içindeki canavarı unutabiliyor ve Luca’yla birlikteyken yalnızca insan tarafını görebiliyordu. Kendimin bunu yapamayacağından emindim. Matteo’nun bakışlarını karşılık veremiyordum bile.

“Ona söylemeyeceğim,” dedim sonunda. “Ama senin için değil. Bunu onun için yapıyorum. Onu mutlu görmek istiyorum.” Boktan bir nedenden ötürü Luca Aria’yı mutlu ediyordu. Onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu. Kız kardeşimin iyiliği için hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım.

Luca, Matteo’ya döndü. “Onu odasına götür ve Scuderi onları almaya gelene kadar orada kalmasını sağla. Başka bir olay çıkarmasını istemiyorum.”

İğneleyici bir şey söylememek için kendimi tuttum. “Aria’yı görmek istiyorum. Bana ihtiyacı var.”

Luca’nın bana “hayır” demek istediği belliydi ama beni şaşırttı. “Ben yokken onunla kalabilirsin.”

“Ben de seninle aynı odada bulunmaya hevesli değilim.”

“Gel, Gianna.” Matteo kolumu kavramış, karşı çıktığımda bile bırakmamıştı. Beni bodrum merdivenlerine ve ardından uzun koridora doğru götürdü. Odama varıncaya dek hiç konuşmamıştık. Sonunda elinden kurtuldum.

Gözlerim pembe ellerine ve kanla kaplı gömleğine kaydı. Matteo yüzünü buruşturarak bakışlarımı takip etti. “Gidip üstümü değiştireyim.”

“Zahmet etme. Gördüklerimi asla unutmayacağım.”

Matteo üzerime doğru yürüdüğünde vücudumun kaçma arzusuna rağmen yerimde durdum. “Zeki bir kadınsın, Gianna. Bana kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı bilmediğini söyleme. İnan bana, *Outfit* de düşmanlarına pek iyi davranmıyor.”

“Biliyorum. İşte bu yüzden lanet mafyayla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Haklısın, bugün gördüklerim beni şaşırtmadı. Yalnızca başından beri bildiklerimi doğruladı.”

“Neymiş o?”

“Hasta herifin teki olduğunu ve seninle evlenmektense ölme-yi tercih edeceğimi.”

Matteo beni kendine doğru çekti, koyu renk gözleri yoğunlu-ğuyla beni adeta kavuruyordu. “Normal dünyada yaşayabileceği-ni, normal bir adamla çıkabileceğini düşünüyor olabilirsin ama sıkılacaksın, Gianna. Belki kabul etmek istemiyorsun ama benim gibi biriyle birlikte olmak seni heyecanlandırıyor. Normal bir er-kek seni korumak için önüne çıkan herkesi öldüreceğini ve onlara işkence edeceğini söylüyorsa yalan söylüyordur ya da iyi ihtimalle abartıyordur. Ama ben tutabileceğim bir söz veriyorum.”

“Bırak beni,” diye çıkıştım.

Ellerini çekti ve bana o kocaman gülümsemesiyle bakıp ka-pıya yöneldi. “Kapıyı kilitleyeceğim. Luca seni Aria’nın yanına götüreceği zaman kilidi açacak.”

“O adama işkence etmeye geri mi dönüyorsun?”

Matteo’nun bakışları anlam veremediğim bir duyguyla titri-yordu. “Belki de. Ben hasta herifin tekiyim, unuttun mu?” Dışarı çıktı. “Ama belki önce Luca’nın Ruslarla biraz eğlenmesine izin veririm.” Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce bakışları bir an daha üzerimde kaldı. Büfenin üzerindeki vazoya uzandım ve kapıya doğru fırlattım. Vazo paramparça olmuş ve yere saçılmıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda kendime tutmaya kararlı oldu-ğum bir söz verdim. Matteo ile evlenmeden buradan kaçacaktım. Bu hayatı geride bırakacak ve asla geri dönmeyecektim. Düzgün, dürüst, sıradan bir hayat yaşamaya çalışacaktım.

Bir süre sonra mafyadan kaçmanın neredeyse imkânsız oldu-ğunu bilmeme rağmen kendimi daha sakin hissetmeye başlamış-tım. Bir plana ve yardıma ihtiyacım olacaktı. Düğünümde daha on ay vardı, bu yeterince zamanım olduğu anlamına geliyordu.

İlerleyen saatlerde Luca beni alıp Aria’nın yanına götürdü-ğünde onu öfkeliendirecek tek bir şey bile yapmadım. Bodrumda

olanlardan bahsetmemem için beni yeniden uyardığında bile onu görmezden gelmiştim. Endişelenmesine gerek yoktu. Hâlâ bu dünyada, Luca'yla yaşamak zorundayken Aria'nın omuzlarına bu gerçeği yükleyemezdim.

Bölüm Beş

Gianna

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Lily yatağımın üzerinden. Hampston’daki Vitiello malikânesinin misafir odalarından birindeydik. En azından geçen sefer kaldığım odayla aynı değildi. O günü ve gördüğüm onca kanı düşündüğümde tüylerim diken diken olsa da kendime engel olmak zorundaydım.

Sertçe yansımapa baktım. Nişanım için onunla alışverişe gitmeyi reddettiğimden annem elbisemi benim yerime seçmişti. Şaşırtıcı derecede güzel bir elbiseydi ve beni bir fahişe gibi göstermiyordu. Luca’yla nişanlandığında Aria için seçtikleri o açık saçık kumaş parçasını hatırladıkça ürperiyordum.

Elbisem koyu yeşildi. En sevdiğim renk. Annemin hakkımda bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştım, belki de Lily gizlice yardım etmişti. Eteği aşağı doğru açılıyor ve dizlerime kadar uzanıyordu. Kesinlikle mütevazı görünüyordum. Belki de babam

yeterince kötü bir kız olduğumu düşündüğü için bunu daha fazla vurgulayacak bir kıyafete ihtiyaç duymamıştı.

“Neden zahmet ettiklerini anlamıyorum,” dedim. “Matteo ile nişanımı kutlamak istemediğimi biliyorlar. Onunla evlenmek istemiyorum.”

“Bu bir gelenek.”

Lily kucağındaki ellerini gergin bir şekilde yumruk haline getirmişti. Kendi duygularımı bir kenara iterek ona doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Başını kaldırıp bakmamıştı bile ancak altdudağı titriyordu.

“Hey, iyi misin sen?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Aptalca olduğunu biliyorum ama biraz korkuyorum.”

“Luca, Matteo ve Romero’dan mı?”

“Özür dilerim.”

Kolumu omuzlarına doladım. “Neden özür diliyorsun? Eylül’de gördüklerinden sonra onlardan korkman son derece doğal.”

Ürperdi. “O geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Neredeyse her gece rüyamda görüyorum.”

O günden bu yana iki ay geçmişti ve Lily hemen hemen her gece yatağıma girmeden önce beni çığlıklarıyla uyandırıyor. “Sana asla zarar vermezler, Lily. Biz kızız. Yalnızca bizi zarar görmekten korumak istiyorlar.” Onlara övgüler düzmem gülünçtü ama Lily’yi sakinleştirmek için her şeyi yapardım.

“Biliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Umarım geçen seferki gibi kendimi kaybetmem. Olay çıkarırsam babam çok kızar.”

Yanağından öptüm. “Kaybetmeyeceksin. Ben yanı başında olacağım. Aria da orada olacak. Her şey yoluna girecek.”

Biri kapıyı çaldı ancak ben cevap veremedim Fabi kafasını içeri sokmuştu. Gözleri Lily ile benim aramda gidip geliyordu. “Kız kıza mı konuşuyorsunuz?”

“Evet,” dedi Lily. Ben ise aynı anda “Hayır,” demiştim.

Fabi gözlerini kısarak içeri süzüldü. Smokininin içinde çok sevimli görünüyordu. “Babam herkesin beklediğini söylemem için beni gönderdi.” Omuzlarını dikleştirirken küçük çenesini biraz daha yukarı dikmişti. Fabi birkaç gün önce on yaşma başlamıştı ve birkaç yıl içinde mafyaya kabul sürecine başlayacaktı. Tatlı, iyi huylu kardeşimin bir katile dönüştüğünü görme şansım muhtemelen olmayacağı için mutluydum.

“Hazır mısın?” diye sordum Lily’ye. Hızla başını salladı ancak gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Onu çok iyi anlıyordum.

Fabi uzaktan bile sıkı görünen yakasını çekiştirdi. “Senin yalnız girebilmen için Lily’in benimle gelmesi gerekiyor.”

Lily yanımda kaskatı kesildi. Bu sabah malikâneye adımımızı attığımız anda bana sokulmuştu. Luca ve Matteo’nun neden New York’ta, üstelik Lily’nin Romero ve Matteo’yu bir Rus’a işkence ederken gördüğü yerde kutlama yapmakta ısrar ettiklerinden emin değildim ama artık çok geçti. Şimdiye kadar hepsinden kaçmayı başarmıştık. Henüz Aria’yı bile görmemiştim.

“Hayır. Babamın ne istediği umurumda değil. Lily ve ben aşağı birlikte ineceğiz.”

Fabi dudağını ısırdı. “Babam kızacak.”

Lily’yi de peşimden sürükleyerek ayağa kalktım. “Eninde sonunda atlatır.” New York’takilerin önünde olay çıkarmazdı. Vereceği ceza biz Chicago’ya dönene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Lily, Fabi ve ben birlikte aşağıya indik. Lily’nin eli attığımız her adımda daha da sıkılaşıyordu. Giriş holünü geçerken gözleri bodrum girişinin olduğu arka tarafa kaymış, vücudu hafifçe ürpermişti. Kapıya doğru yöneldiğimiz salondan sesler

geliyor, ayakkabılarımız mermer zeminde tıkırdıyordu. Aynı zemin iki ay önce kanla kaplanmıştı. O gün gördüklerimi aklımdan atmaya çalıştım. İşlerin kötü bitmesini istemiyorsam bugüne odaklanmalıydım.

Büyük bir kutlama değildi ama New York *Famiglia*'sı ile *Outfit*'in en ileri gelen üyeleri davet edilmişti. Bugün herkese en iyi şekilde davranmaya kararlıydım. Babamın kaçmanın yollarını düşündüğümü anlayıp korumalarımın sayısını arttırmasını istemiyordum.

Ancak oturma odasına girdiğimiz anda bu plana veda etmem gerektiğini anlamıştım. Lily boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı. Tırnakları avucuma batıyordu. Babam Dante Cavallaro, Luca ve Matteo ile konuşurken diğer adamlar; Aria, annem ve Matteo'nun üvey annesi Nina Vitiello'nun etrafında duruyorlardı. Babamın gözleri beni Lily'yle birlikte görünce hemen kısıldı. Fabi hızla ona doğru koştuğunda kaşlarını çatmıştı. Muhtemelen küçük kardeşimize sessizce nutuk atıyordu.

Matteo'nun yoğun bakışları beni buldu. Siyah bir pantolon ile beyaz bir gömlek giymişti.

"Gianna," dedi babam gergin bir sesle. "Biz de seni bekliyorduk."

Herkes beni Matteo'ya teslim etmesi için babama doğru yürümemi bekliyordu. Lily hemen yanımda Matteo, Romero ve Luca'yı gördüğü an titremeye başlamış olmasaydı ben de tam olarak bunu yapacaktım.

Kız kardeşimin gözleri bana kaydı. Yüzünde korkunun izleri vardı. Bırakın başkalarını, babamın bile onun dehşete kapıldığını bilmesini istemiyordum. Çok öfkelenirdi. Belki ona vururdu bile ve Lily'nin yeni bir kötü deneyim yaşamaya ihtiyacı yoktu. Son birkaç aydır yeterince kötü durumdaydı.

Yanımda donup kalmıştı.

“Gianna, saçmalamayı kes ve buraya gel,” diye gürledi babam. Aria bana doğru geldi. “Sorun ne?”

Lily ile birbirimize baktık. Şimdiye kadar Aria’ya hiçbir şey anlatmamıştık ama Lily’nin garip davranışlarını şu anda açıklamak zor olurdu.

“Uzun hikâye,” dedim. “Lily’nin elini tutabilir misin?”

Ancak babamın canına tak etmişti. Bana doğru yürüdü ve beni Matteo’ya doğru sürüklemeyi önce bileğimi sıkıca kavradı. “Küstahlığından bıktım artık.” Peşinden koştururken neredeyse topuklarımın üzerinde tökezliyordum.

Matteo beni kendine doğru çekerek babamı kolumu bırakmaya zorladı. Yüzündeki ifade, o Rus herif beni tekmelediğinde yüzünde beliren ifadeyle büyük bir benzerlik taşıyordu. Babamın gazabından şimdilik kurtulduğuma sevinmiştim, bu yüzden Matteo’dan uzaklaşmadım. Aria, Lily’yi kollarının arasına almıştı. Onlar sessizce fısıldaşırlarken Aria’nın kardeşimizi sakinleştirebileceğini umdum. Lily’yi böyle sıkıntı içinde görmekten nefret ediyordum.

Matteo nişan yüzüğünü parmağıma taktıktan sonra kulağıma, “Ne yaptığını biliyorum,” diye mırıldandı.

“Ne yapmışım?”

“Kız kardeşine yardım ettin.”

Kollarının arasından çıktım. “Senden korkmasaydı ona yardım etmek zorunda kalmazdım.”

Matteo hiç de pişman görünmüyordu. Belki de suçluluk duyma yetisine sahip değildi. “Onunla konuşacağım.”

“Lily’den uzak dur,” diye tısladım ama tehditkâr ses tonumu komik bulmuş gibi görünüyordu. Kendimi kaybettim ve sesim yükseldi. Diğerlerinin duyup duymayacağı umurumda bile değildi. “Hazır bunu yapıyorken benden de uzak dur. Baktan dünyanızla hiçbir ilişkim olmasını istemiyorum.”

Ne yazık ki babam ve muhtemelen odadaki diğer herkes söylediklerimi duymuştu. Matteo bu öfke patlamasını ciddiye almamış gibi görünse de babamın çatılan kaşları bunun cezasız kalmayacağını söylüyordu. İçimde yardımım isteseydim Matteo'nun onu durduracağına dair bir his vardı ancak ona borçlu kalmak istemiyordum. Babamın dayaklarına katlanmayı tercih ederdim.

Ortasında kocaman bir elmas olan altın yüzüğe bakmaktan kendimi alamıyordum. Babam onu çıkarırsam ne olacağını açıkça belirtmişti.

Bizim dünyamızda bu bir tür damga gibiydi. Herkesin kime ait olduğunu anlayacağı bir damga.

Bölüm Altı

Gianna

Aria'yı bu işe bulaştırmaktan nefret ediyordum ama o benim son seçeneğimdi.

En büyük sorun ondan bunu nasıl isteyeceğimdi. Telefonlara güvenmiyordum. Babamın gözünü ve kulağını benden ayırmamak için bir düzenek kurmuş olabileceği ihtimalini göz ardı edemezdim. Ona yüz yüze söylemem gerekiyordu ama nişan partisinde yaptığım hatanın cezası olarak ailemizin Noel partisinden beri Aria'yı görmeme izin verilmiyordu. Fakat haftalarca yalvarmamızın ardından, Lily ile ben sonunda babamı Lily'nin Nisan ayındaki doğum günü için New York'a gitmemize izin vermesi konusunda ikna etmeyi başarmıştık.

Lily uçuşumuz sırasında heyecandan yerinde duramıyordu. Geçen Eylül ayında yaşadığı korkunç olayları bu kadar çabuk atlatmış olmasına hâlâ şaşıırıyordum. New York'a geri dönmenin onu tekrar geçmişe götürmeyeceğini umuyordum. Matteo ile

Luca'yı son birkaç görüşümüzde onlardan köşe bucak kaçmıştı ancak bu kez Luca'nın dairesinde kalacağımız için bunu yapmasına imkân yoktu.

Seslerle uğuldayan bekleme salonuna girdiğimiz an neredeyse inleyecektim. Matteo, hemen Aria ile Luca'nın yanında duruyordu. Onun da geleceğini tahmin etmeliydim. Hoşnutsuzluğumu görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Bazen neredeyse kaçmaktan vazgeçip Matteo'yla evliliğimi kabullenmeye çalışmayı düşünüyordum. Fakat bir an sonra bana şimdiki gibi ukala bir sırtıyla bakıyordu ve işte o zaman ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızla kaçıp gitmek istiyordum. Bunun nedeni Eylül'de yaptıklarını görmüş olmama rağmen hala onu gerçekten öpmek istiyor olmamdı.

Lily yakınımda durdu. Bu neredeyse yedi ay önce olanları unutmadığının tek işaretiydi. Birkaç yıl önce yapacağı gibi elimi tutmadı ancak Luca, Matteo ve Aria'ya doğru yürürken kolu benimkine değiyordu. "İyi misin?" dedim fısıltıyla.

Aniden sıçramasıyla yüzü kızardı. "Evet." Omuzlarını dikleştirdi. "İyiyim." Neredeyse endişesini benden saklamayı başarcaktı. Onlara ulaşmak üzereyken Aria bize doğru koştu ve kollarını etrafımıza doladı. "Sizi çok özledim."

"Biz de seni çok özledik," diye fısıldadım ve yanağını öptüm.

Lily ıslıl ıslıl gülümsüyordu.

Aria başını iki yana salladı. "Artık benim kadar uzunsun. Elimi tutmadan bir yere gitmek istemediğin zamanları dün gibi hatırlıyorum."

Lily inledi. "Romero etraftayken böyle şeyler söyleme. Hem o nerede?"

Gözlerimi devirdim, Aria ise gülmüştü. "Muhtemelen dairesindedir." Lily bir noktada Romero'ya karşı duyduğu korkuyu atlatmayı başarmış olmalıydı. Gençlik aşkı insanın gözlerini kör ediyordu.

“Hadi,” dedi Aria. “Gidelim.”

Beklendiği gibi, Lily erkeklerin önünde durduğumuz an yine kabuğuna çekilmişti. Koruyucu yanıma önüne atlayıp onu her şeyden korumak istememe neden oluyordu ama böyle bir şey yaparsam utanacağını biliyordum. Gözlerim Matteo’nunkileri buldu. Sımsıcak bakışları normal bir adamınkiler gibiydi. Bir an için söylemekte çok iyi olduğu yalanlara inanmak istemiş olsam da kendimi bu bakışma yarışma son vermeye zorladım.

“Doğum günü kızı,” dedi Matteo Lily’ye gülümseyerek. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çok cana yakın, hatta zararsız görünüyordu ve bunu Lily için yaptığını biliyordum. Hiç istemesem de ona karşı minnettar hissetmiştim. Aynı zamanda Eylül ayında gördüğüm korkunç şeyleri yapabilecek bir adamın bir anda nasıl bu kadar nazik ve komik olabildiğini düşünmekten de kendimi alamıyordum.

“Henüz değil,” dedi Lily dudaklarını ısırarak. “Tabii benim için önceden vermek istediğin bir hediyen yoksa.” Öyle rahatlamıştım ki neredeyse patlayacaktım. Lily’nin Matteo’yu gördüğünde geçen seferki kadar gergin olacağından endişelenmiştim ama Matteo usta bir manipülatördü ve kardeşimi yine parmağında oynatıyordu.

“Düşünce tarzını seviyorum,” dedi Matteo göz kırparak. Bavulunu elinden aldı ve tutması için kolunu uzattı. Lily gözlerini Matteo ile benim aramda gezdirdi. “Gianna’nın bavulunu taşımayacak mısın?”

“Luca halledebilir,” dedi Matteo. Neşeyle dans eden gözleri beni bulmuştu. Neden bu kadar... katlanılabilir olmak zorundaydı ki? Gerçeği bilmesem, yaklaşan düğünümüzden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımdan şüphelendiğini söyleyebilirdim.

Lily’ye dönmeden önce gözlerimi ona diktim. “Hadi.”

Kolunu Matteo'nunkine doladığında yürümeye başladılar. Luca tek kelime etmeden bavulumu almış, kardeşi ile Lily'nin peşinden gitmişti. Aria ile birlikte geride kaldım. "Belki de babam benim yerime Lily'i Matteo'yla evlendirmeliydi," dedim. Söylediklerim tam olarak şaka sayılmazdı. Onunla geçinmekte hiç zorlanmıyor gibi görünüyordu.

"Matteo'nun senin gibi birine ihtiyacı var, ona karşılık veren birine. Lily'nin onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Alay edercesine güldüm. "Ve benim çıkabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Aria yüzümü inceledi. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Sonra," diye fısıldadım. Luca ile Matteo'ya şöyle bir baktıktan sonra başıyla onayladı.

O günün ilerleyen saatlerine kadar Aria'yla konuşma fırsatı bulamamıştım. Luca ve Matteo *Sphere* adlı kulüplerinde yapmaları gereken işler olduğu için gittiklerinde ancak yalnız kalabilmiştik. Romero hâlâ buradaydı ama Lily onu oturma odasında *Scrabble* oynamaya ikna etmişti. Bu yüzden ben Aria'yı soğuğa rağmen terasa çıkarırken meşguldü. Çatının kenarında durduğumuzda Aria bana döndü. "Bir şeyler peşindesin, öyle değil mi?"

Tereddütle duraksadım. Aria'yı bu işe bulaştırmayı düşündüğüm için birden kendimi suçlu hissetmiştim. "Bunu yapamam, Aria. Kaçmak istiyorum. Bu dünyadan. Anlaşmalı evliliğimden. Sadece kaçıp gitmek."

Yüzü donup kalırken mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaçmak mı istiyorsun?"

Hızlanan rüzgâr saçlarımı savuruyordu ama titrememin tek nedeninin bu olup olmadığından emin değildim. "Evet."

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” dedim. Ancak bazı geceler şüphe beni uyutmuyordu. Bu çok büyük bir adımdı. “*Bratva* malikâneye saldırdığı zaman Matteo’nun neler yapabileceğini gördüğümünden beri kaçmam gerektiğini biliyorum.”

“Mesele sadece o değil, bunu biliyorsun, değil mi? Matteo diğer Made erkeklerinden daha kötü bir adam değil.”

“Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Dünyamızdaki hemen hemen tüm erkeklerin korkunç şeyler yapabileceğini ve bir gün Fabi’nin onlardan biri olacağını biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bu iğrenç dünyada sıkışıp kaldığım her saniyeden nefret ediyorum.”

“Matteo ile eskisinden daha iyi anlaştığınızı sanıyordum. Bugün birbirinizin kafasını koparmaya çalışmadınız.”

“Beni manipüle etmeye çalışıyor. Lily’ye gerginliğini ne kadar da kolay unutturabildiğini görmedin mi?”

Aria omuz silkti. “Daha kötüsü de olabilirdi. Çoğu erkek ona bu kadar zor anlar yaşattığın için seni affetmezdi ama Matteo senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor.”

Hoşlanıyor muydu? Konu Matteo olunca hiçbir şeyden emin olamıyordum. Duygularını saklamakta, dünyaya göstermek istediği maskeyi seçmekte çok iyiydi. “Onun tarafını mı tutuyorsun?” dedim amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde.

“Onun tarafını tutmuyorum. Sadece sana kaçmak dışında bir alternatif göstermeye çalışıyorum.”

Şaşırmış bir halde, “Neden? Bu hayatı hiçbir zaman istemediğimi biliyorsun. Neden kalmamı sağlamaya çalışıyorsun?” dedim.

Aria bileğimi kavrayarak gözlerimin içine baktı. “Çünkü seni kaybetmek istemiyorum, Gianna!”

“Beni kaybetmeyeceksin.”

“Evet, kaybedeceğim. Bir kez kaçtın mı, bir daha birbirimizi göremeyiz. Hatta mafyanın izini sürme riskine girmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamazsak belki konuşamayız bile.”

Elbette aklımın bir köşesinde kaçışımın sonucunun bu olacağını biliyordum ama dayanamadığım için bu düşünceyi bir kenara itmiştim. “Biliyorum,” diye fısıldadım. “Benimle gelebilirsin.”

Aria hayretle dudaklarını araladığında o konuşmadan önce bile cevabını biliyordum. “Yapamam.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp ondan uzaklaştım ve bakışlarımın New York’un üzerinde gezinmesine izin verdim. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Çünkü Luca’yı seviyorsun.”

Elini benimkinin üzerine koydu. “Evet ama tek neden bu değil. Fabi ve Lily’yi arkamda bırakamam. Hem artık bu hayatla barıştım. Bildiğim tek şey bu. Benim için sorun yok.”

Üzerime bir suçluluk duygusu çökmüştü. “Gidersem onları terk etmiş olacağımı mı düşünüyorsun?”

“Anlayacaklardır. Herkes bu dünyada yaşamak için yaratılmamış. Sen her zaman normal bir hayat yaşamak istedin. Lily ile Fabi ise hâlâ bana sahip olacaklar. Kendini düşünmek zorundasın. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Kollarımı ona doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. “Burada mutlu olabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir katille evlenmek istemediğin, Matteo’nun yaptıklarıyla yaşayamadığın için.”

“Hayır,” dedim sessizce. “Kendimi bu gerçeğe barışırken görebildiğim için.”

Aria geri çekildi, soluk kaşları birbirine yaklaşmıştı. “Bunun nesi yanlış?”

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordum çünkü içimde Aria’nın bu soruyu Luca’dan önce sormayacağına dair

bir his vardı. “Luca’nın yaptıklarından rahatsız olmuyor musun? Onun gibi bir adamla evli olduğun için geceleri hiç suçluluk duymuyor musun?”

“Onun gibi adamların olduğu bir aileden geliyoruz.” Geri çekildi. Kolları iki yanına düşmüştü. “Kendimi suçlu hissetmemi mi istiyorsun?”

“Hayır. Ama normal insanlar kendilerini suçlu hisseder. Ne kadar berbat durumda olduğumuzu görmüyor musun? Böyle olmak istemiyorum. Hayatımı düşmanlarını doğrayan bir adamla geçirmek istemiyorum.”

Aria yüzüne baktı ama bir şey söylemedi. Öyle üzgün ve kırgın görünüyordu ki aptal ağzımı açtığım için kendimi fena halde tekmelemek istiyordum.

“Özür dilerim. Seni kötü hissettirmek istememiştim. Ben sadece...” Karmakarışık duygularımı Aria’ya nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. “Risk almam gerektiğini biliyorum. Tüm bunlardan uzaklaşmayı denemeliyim. Şiddetin ve yozlaşmış ahlaki kuralların olmadığı bir hayat yaşamalıyım. Bunu yapmazsam hep pişman olacağım.”

“Asla geri dönemeyeceğini biliyorsun. Bir kere kaçtın mı geri dönüşü yok. Matteo ona bu şekilde hakaret ettiğin için seni affetse bile evlenene kadar cezandan *Outfit* sorumlu olacak. Mafyadan kaçmak ihanettir.”

“Biliyorum.”

“*Outfit*’te ihanetin cezası ölüm. Bir Made erkeği olmadığın için sana yumuşak davranmaya karar verseler de seni genelevlerinden birine atabilirler ya da Matteo’dan çok daha kötü biriyle evlendirebilirler.”

“Biliyorum.”

Aria omuzlarımı kavradı. “Gerçekten biliyor musun? Çok az insan mafyadan kaçma riskini göze alır ve bunun bir nedeni var. Çoğu kişi yakalanır.”

“Çoğu kişi ama hepsi değil.”

“Hiç mafyadan kaçmayı başaran birini duydun mu?”

“Hayır ama olsaydı bile birinin bize onlardan bahsedeceğinden şüpheliyim. Ne babam ne Matteo ne de Luca kafamıza böyle fikirler sokmak isterler.”

Aria iç çekti. “Bunu yapmaya gerçekten kararlısın.”

“Evet.”

“Tamam,” dedi. Ondan yardım istemek için mükemmel bir andı ama bunu yapamayacağımı, ondan bunu isteyemeyeceğimi fark etmiştim.

Fakat elbette Aria’nın sormama ihtiyacı yoktu.

“Bunu tek başına yapamazsın. Eğer başarılı olmak istiyorsan benim yardımına ihtiyacın olacak.”

Kız kardeşime baktım. Güzel, cesur kız kardeşime. Sık sık kaderin acımasız bir cilvesiyle ayrı doğmuş ikizler olduğumuzu düşünürdüm. O, uğruna ölebileceğim tek kişiydi. Eğer kalmamı isteseydi, bensiz yaşayamayacağını söyleseydi, tereddüt bile etmezdim. Kalır ve Matteo ile evlenirdim. Yalnızca onun için. Ancak Aria bunu benden asla istemezdi. Aria bana dünyamızda iyiliğin de var olduğunu hatırlatan tek şeydi ve etrafımızdaki karanlığın onu yozlaştırmasına asla izin vermeyeceğini umuyordum. “Hayır,” dedim kararlılıkla. “Kendi başıma halledebilirim.”

Aria beni görmezden geldi.

“Eğer kaçmana yardım edersem, *Famiglia*’ya ve dolayısıyla kocama ihanet etmiş olurum,” dedi gözlerinde dalgın bir bakışla.

Başımı iki yana salladım. “Haklısın ve bu riski almana izin veremem. Vermeyeceğim.”

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. “Hayır, sana yardım edeceğim. Tek seçeneğin benim. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Bütün bunların bir parçası olmayı hiçbir zaman istemedin zaten.”

“Aria, kendin söyledin, yaptığım şey ihanet ve mafya kendilerine ihanet edenlere acımasızca davranır. Luca bağışlayıcı bir adam değil.”

“Luca bana zarar vermez.” Sesinde en ufak bir şüphe belirtisi yoktu. Ne yazık ki ben onun inancını paylaşmıyordum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o elini kaldırdı.

“Vermez. Salvatore Vitiello hâlâ hayatta olsaydı işler farklı olurdu. Onun yetkisi altında olurdum. Ama *Capo* Luca ve o beni asla cezalandırmaz.”

O zalim piç kurusuna nasıl güvenebilirdi ki? Birini, hayatını hiç tereddüt etmeden onun ellerine bırakacak kadar çok sevmek nasıl bir şeydi acaba? “Belki adamları ona başka seçenek bırakmaz. O yeni bir *Capo* ve zayıf görünürse adamları isyan edebilir. Luca gücünü riske atmaz, senin için bile. Made erkekleri için *Famiglia* her şeyden önce gelir.”

Aria’nın üzerinde yarattığım etkiye bakılırsa bir duvarla konuşuyor gibiydim. Yalnızca “Güven bana,” dedi.

“Sana güveniyorum. Güvenmediğim kişi Luca.”

“Aslında üzerine düşünürsen, *Famiglia*’ya gerçekten de ihanet etmiş olmayacağım. Matteo’yla evlenene kadar hâlâ *Outfit*’in bir parçasısın. Bu da yaptığımın en fazla *Outfit*’e ihanet olduğu anlamına gelir ama onlara bağlı değilim, bu yüzden onlara ihanet edemem.”

“Ne olursa olsun. Luca bunu bu şekilde görmeyebilir. *Famiglia*’ya ihanet etmesen bile, yine de Luca’nın arkasından iş çeviriyorsun. Matteo’nun beni bulmak için elinden geleni ardına koymayacağından bahsetmiyorum bile.”

“Doğru,” dedi Aria yavaşça. “Peşinden gelecektir.”

“Eninde sonunda ilgisini kaybeder.”

Aria kuşkulu görünüyordu. “Belki de. Ama ben olsam buna güvenmezdim. Seni bulamayacağından emin olmalıyız.”

Üstümüzde gökyüzü koyu griye dönüyordu. Yaklaşan bir fırtınanın ilk işaretleriydi bu. Batıl inançları olan biri olsaydım, muhtemelen bunu kötü bir alamet olarak görürdüm. “Aria, bu konuda şana gelmemeliydin. Bu işe karışmamalısın.”

Aria gözlerini devirdi. Bu o kadar benim yapacağım bir şeydi ki konuşmamızın ciddiyetine rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

“Beni vazgeçirmeye çalışma. Sana yardım etmezsem ve yakalanırsan kendimi suçlu hissederim,” dedi kararlı bir şekilde.

“Bana yardım ettiğin için başın belaya girerse de ben kendimi suçlu hissedeceğim.”

“Sana yardım edeceğim. Konu kapanmıştır.”

“Sana olan borcumu nasıl ödeyeceğim?”

“Yalnızca mutlu ol, Gianna. İstedğin hayatı yaşa, tek istediğim bu.”

Bu tam da Aria’ya göre idi. Bektan dünyamızın dışında bir hayatı hak eden biri varsa, o da kız kardeşimdi. Gözyaşlarımla savaşıarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kahretsin.”

Aria gülümsedi. “Hadi. Seni buradan ne zaman ve nasıl çıkaracağımıza karar vermeliyiz.”

“Sanırım bu ziyaretimiz sırasında denemek için biraz geç kaldık.” Göğsümdeki ağırlıktan kurtulmak için kendimi gülümsemeye zorladım.

“Evet ama kesinlikle tekrar New York’a geldiğinde kaçman gerek. Babamın adamlarından asla kaçamazsın.”

Ne yazık ki haklıydı. Babam bir saniye bile gözünün önünden ayrılmama izin vermezdi. Bana güvenmiyordu. Hapishanemde eksik olan tek şey bileklerimdeki prangalardı. “Ama Romero hep etrafımızda.”

Aria ve ben, Lily’nin Romero’nun söylediği bir şeye güldüğü salona doğru baktık. Kardeşimiz çok mutlu görünüyordu. “Sanırım onu yakamızdan düşürebiliriz,” dedi Aria.

“Bir dahaki sefere Lily onun dikkatini dağıtmak için burada olmayacak. Bunu bilmesini istemiyorum.”

Aria başını salladı. “Bir yolunu bulacağım. Onu daha önce bir kez kandırmıştım, bunu tekrar yapabilirim. Luca bana güveniyor. Romero beni eskiden olduğu kadar takip etmiyor artık.”

Suçluluk duygusu yine içimi burksa da görmezden geldim. “Ülkeyi terk edebilmek için bir pasaport almalıyım. Amerika’da asla güvende olamam.”

“Avrupa’ya gitmelisin.”

“Hep Sicilya’yı ziyaret etmek istemişimdir,” diye şaka yaptım.

Aria kahkahalarla güldü. “Tabii, kulağa kusursuz bir plan gibi geliyor.”

“Paraya ihtiyacım var. Belki babamın banknotlarını nerede sakladığını bulabilirim.”

“Hayır, fark eder. Luca’nın parasını almamız gerekecek. Son dakikaya kadar beklersek, çok geç olana kadar fark etmez.”

“Emin misin?” diye sordum.

Aria başıyla onayladı ancak gözlerinde bir tereddüt vardı.

“Belki başka bir yerden para bulabiliriz. Tefecinin birinden borç isteyebilirim. Geri almaları için buralarda olacak değilim nasılsa,” dedim hızla.

Aria hemen itiraz etti. “Tüm tefeciler ya *Famiglia*’ya ya da *Bratva*’ya ait. Yakalanmanın en hızlı yolu olur bu.”

“*Famiglia*’dan isteyemeyeceğimi biliyorum ama Ruslara ne dersin? Onlara kim olduğumu söylemek zorunda değilim. Maddi sorunları olan sıradan bir kızmışım gibi davranabilirim.”

Aria bir an için düşünür gibi oldu ancak başını iki yana salladı. “Çok riskli. O adamlar tehlikeliler.”

İçime gömmeye çalıştığım anılar bir gelgit dalgası gibi yeniden su yüzüne çıkmıştı. Ruslar malikâneye saldırdığında dehşete kapılmıştım. Korkunç bir şekilde öleceğimizden, tecavûze uğrayacağımızdan ve işkence göreceğimizden emindim. *Bratva*’yla bir daha hiçbir şekilde karşı karşıya gelmek istemiyordum ama Aria’nın o gün yaşananların beni hâlâ ne kadar rahatsız ettiğini bilmesine gerek yoktu. Çoğu zaman o hatıraları kendimden uzak tutmak konusunda iyi bir iş çıkarıyordum. Avrupa’ya, bu dünyadan uzaklara gittiğimde ise sonsuza dek yok olacaktı. “Aria, sen tüm o tehlikeli adamların korktuğu adamla evlisin.”

“Ve sen de o tehlikeli adamları parçalara ayıran adamla nişanlısın,” dedi. “Ama Ruslar bizim adamlarımızdan daha kötü. Onur ne demek bilmiyorlar.”

Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığından emin olmasam da bu tartışmayı yapacak havada değildim. “Tamam, tefeci yok ama ya sahte pasaport? Onu bir yerden bulmam gerekecek. Rüşvet verebileceğimiz biri var mı?”

Bir başka rüzgâr daha üzerimize doğru estiğinde vücudumun her bir santimi ürperdi. Aria, birbirimize sokulana dek bana yaklaştı. “Kimse Luca’ya karşı gelemez.”

“Biz hariç,” dedim gülerek. “Bana bunun delilik olmadığını söyle.”

“Delilik ama bir yolunu bulacağız.” Duraksadı ve dikkatle beni inceledi.

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

Gülümsedi. “Bir fikrim var. Hani insanlar hep birbirimize benzediğimizi söyler ya?”

“Yakından bakılınca değil ama. Senden birkaç santim daha uzunum ve bir de bu var.” Saçımdan bir tutamı kaldırdım.

“Evet ama saçını sarıya boyarsak kimse senin ben olduğundan şüphe duymaz. Luca’nın parayı sakladığı yerde farklı isimlerle birkaç sahte pasaportu var. Ülkeyi hızlı bir şekilde terk etmemiz gerekirse diye. Onlardan birini kullanabilirsin.”

“Luca izlerini sürebilecektir.”

“Evet ama o zamana kadar uçağın çoktan Avrupa’ya inmiş olur. Oraya vardığında pasaportunu atabilir ve yenisini almanın bir yolunu bulana kadar onsuz dolaşabilirsin. AB”de sınır kontrolü yok, bu yüzden Avrupa’daki diğer ülkelere geçmekte sorun da yaşamazsın.”

İçimde bir umut yeşermişti. “Bu gerçekten işe yarayabilir.”

“Yarayacak.”

Birbirimize baktık. “Öyleyse gerçekten kaçıyorum,” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Aria sessizce.

“Ne zaman?”

“Bir dahaki gelişinde. Böylece planımızın her ayrıntısını iyice düşünecek vaktimiz olur.”

Bunu gerçekten yapacağıma inanamıyordum. Şimdi bir yanım gerçekten istediğimin bu olup olmadığını merak etse bile geri adım atmayacaktım.

Mayıs ayında Aria’yı tekrar ziyaret etmeme izin verilmişti. Matteo ile evliliğimi nihayet kabullenmiş gibi davrandığım için babam bana karşı daha hoşgörülü davranıyordu.

* Avrupa Birliği. (ç.n.)

Yalan söylemek bir zamanlar benim için zordu ama bu konuda giderek daha iyi oluyordum.

Chicagodan ayrılmadan önce Lily ve Fabi'ye sıkıca sarıldım. Onları son görüşüm olabileceğini biliyordum ama aklımın bu düşünceye takılıp kalmasına izin veremezdim. Bu her şeyi daha da zorlaştırırdı. Eğer ağlamaya başlarsam, birileri şüphelenebilirdi.

New York'a vardığımda Aria beni havaalanından yeni bir korumayla birlikte aldı. Tekrar bir araya gelmemiz öyle acı tatlı hissettiriyordu ki... Aria ile ayrıldıktan sonra yanındaki adam bana hızlıca bir baş selamı verdi. "Bu kim?" diye fısıldadım.

"Sandro. Matteo'nun adamlarından biri." Demek Matteo benim için bir koruma seçmişti bile. İleride karısı olarak yaşayacağım hayat için, Matteo etrafta olmadığında beni kafesimin içinde tutacak birini.

Çatı katına çıktığımızda, yeni korumam bizi yalnız bırakma bahanesiyle mutfağa çekildi. Sanki gözleri sürekli üzerimizdeyken böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi. Aria ile ben duymayacağı bir yerde, kanepenin orada oyalanıyorduk. "Luca hâlâ Romero'dan bütün gün sana göz kulak olmasını istiyor mu?"

Aria omuz silkti. "Romero'nun etrafta olmasına aldırımıyorum. Hele ki Luca meşgulken. Sandro çoğunlukla Cesare'nin yerine bakıyor ama daha önce hiç bana gözcülük etmemiştir."

"Burada kafayı yemeden önce Luca'dan üniversiteye gitmeyi ya da başka bir şey yapmana izin vermesini istemelisin. Ben de senin mutlu olmanı istiyorum, Aria. Ben gittikten sonra iyi olacağını bilmek istiyorum."

"Endişelenme. Hem son birkaç haftadır kaçışını planlamakla meşguldüm," dedi Aria alaycı bir gülümsemeyle ama sesinde bir parça hüznün vardı.

İkimiz de kahve yapmakla meşgul olan korumaya baktık. "Sandro denen adam gerçekten neden burada?"

“Senin için.”

“Baş belasının teki olduğum için mi?”

“Hayır,” dedi Aria gülerek. “Matteo, New York’a taşındığında koruman olacak adamı tanımanı istediği için.”

“Ah harika, ne kadar da düşünceli.” Yine hayatımla ilgili kim-senin benimle tartışma zahmetine girmedeği bir karar. Sandro’ya başımı sallayarak, “Ondan nasıl kurtulacağız?” diye sordum.

“Bir planım var.” Aria çantasını açtı ve bana küçük bir şırınga gösterdi. Hayret dolu bakışlarımı görünce konuşmaya başladı. “Luca’nın Lily üzerinde kullandığı sakinleştiriciyi bodrumdaki çekmecedeki bulduğunu söylemiştin ya. İşte onu hatırladım. Malikâneye son gittiğimde gizlice aşağı indim ve ihtiyacımız olanı aldım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Sen bir dâhisin, Aria.”

“Pek sayılmaz.”

Gözlerimiz bir kez daha korumamıza kaydı. Telefonuyla meşguldü. “Ona sakinleştiriciyi nasıl enjekte edeceğiz?” diye sordum. “Uzun boylu, güçlü bir adam. Muhtemelen yetenekli bir dövüşçüdür de.”

Aria dudağını ısırды. “Dikkatini dağıtmalıyız. Belki ben onunla konuşurken sen de iğneyi bacağına saplarsın?”

“Ya kazara kırarsam ya da o iğneyi parçalarsa?”

“İkinci bir şırıngam var ama hepsi bu kadar, o yüzden ilk seferde bu işi bitirmeye çalışmalıyız.”

Aria istese çok kötü biri olabilirdi. “Dozajın doğru olduğuna emin misin?”

“Zarar görmesini istemediğim için ambalajın üzerinde yazan dozu azalttım.”

“İyi. Yine de onu bir süreliğine bayıltmaya yeter, değil mi?”

Aria başıyla onayladı. “Muhtemelen onu bağlamalıyız. Cephanelikte koli bandı buldum.”

Kocasının silahlarını nerede sakladığını biliyor muydu? “Luca sana gerçekten güveniyor olmalı.”

Aria hiçbir şey söylemedi. Böyle bir şey söylediğim için kendimi kötü hissetmiştim. Benim için evliliğini nasıl riske attığını ona hatırlatmak zorunda mıydım?

Bir süre sonra, “Hadi,” dedi. “Yapalım şunu. Matteo ile Luca birkaç saat içinde dönecekler. O zamana kadar gitmiş olmalıyız.”

Hâlâ telefonunda bir şeyler okumakta olan Sandro’ya bir kez daha baktıktan sonra şırıngayı hızla bana uzattı. Telefonundan başını kaldırıp tezgâhın üzerine bırakan korumaya doğru yürürken iğneyi arkama sakladım.

“Kahve ister misiniz?” diye sordu kendi fincanına doğru başını sallayarak. Kibar bir adamdı ve kahverengi gözleri içtendi. Pek tehditkâr görünmüyordu ama bunun beni yanıltmasına izin vermeyecektim.

Aria hemen yanında durdu ve tezgâha yaslanıp avucunu karnına bastırdı.

Sandro kaşlarını çatı. “İyi misiniz?”

Aria, “Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedi ve ardından bacakları büküldü. Bana sorarsanız biraz abartılıydı ama Sandro düşünmeden hareket etmiş olacak ki ona uzandı. İşte aradığım fırsat.

Kolumu uzattım ve şırıngayı bacağına arkasına saplayıp sakinleştiriciyi enjekte ettim. Sandro tıslayarak Aria’yı bıraktı ve içgüdüsel olarak üzerime atıldı. Kolumu yakaladığında mutfak adasına doğru savruldum. Sırtım mermere çarparken acı dolu bir çığlığı bastırmak zorunda kalmıştım.

“Siktir, ne oluyor burada?” diye soludu. Gözleri öfkeyle Aria ve benim aramda gidip geliyordu. Telefonuna uzandığında Aria

onu itti. Tezgâhtan sekip yere fırlayan telefon mermerin üzerine düşmüştü. Sandro sendeleyerek ona doğru ilerledi. Hareketleri artık daha az kontrollüydü. Hızla telefona doğru koştum ve onu tekmeleyerek uzaklaştırdım. “Nerede bu aptal koli bandı?”

Aria başını sallayıp hızla uzaklaştı.

Sandro öfkeyle bana bakıyordu. “Ne yapıyorsun?” diye gürledi. Bana doğru uzanırken eli göğsündeki kılıfta duran silaha gitmişti. Bize silah mı doğrultacaktı?

Bacakları onu daha fazla taşıyamadığımda henüz çok yakınımda değildi. Dizlerinin üzerine düştü. Başını bir köpek gibi hızla salladı, ardından tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

“Aria!” diye çığlık attım. *Ya bu işe yaramazsa? Ya planımız daha başlamadan bittiyse?*

“Geliyorum!” Elinde bantla bana doğru koştu. “Kollarını tut.”

Sandro’nun kollarını arkasına doğru çekmeye çalıştım ancak sersemlemiş haliyle bile çok güçlüydü. Beni hızla savuşturdu.

“Sakinleştirici yeterli değil!”

“Ona zarar vermek istemiyorum,” dedi Aria panikle.

Tekrar kollarını tutmaya çalıştım ama Sandro sendeleyerek ayağa kalkmayı başarmış ve beni iterek yolundan çekmişti. Aria hızla hareket edip ikinci şırıngayı da bacağına sapladı. Bu sefer neredeyse anında dizlerinin üzerine çöktü ve yan tarafa devrildi. İkimiz onu hızla bağladıktan sonra Aria, Sandro’nun boynuna dokundu.

“O iyi mi?” diye sordum.

“Evet, öyle görünüyor. Umarım çok fazla ilaç vermemişsinizdir.”

“Uzun bir adam. Eminim iyi olacaktır.” Ayağa kalktım. Aria da aynısını yaptı ve ardından yine aceleyle odadan çıktı. Birkaç dakika sonra elinde bir tomar para ve iki pasaportla dönmüştü. Bir an için benimle gelmeye karar verdiğini, elinde bu yüzden

tek bir pasaport olmadığını düşünsem de bunun ne kadar saçma olduğunu hemen fark etmişim.

“Al.” Her şeyi bana uzattı. “Burada yaklaşık on bin dolar var. Seni bir süre idare edecektir. Her ihtimale karşı da iki pasaport. Ama Avrupa’ya vardığında onlardan kesinlikle kurtulmalısın.”

Her şeyi çantama doldurduktan sonra bavulumu aldım.

“Hazır mısınız?” diye sordu Aria tereddütle.

“Ne kadar olabilirsem.” Gülümsememe karşılık vermemişti. Yalnızca Sandro’ya bir kez daha bakıp telefonunu tezgâhın üzerine koydu. Bizi takip etmelerine engel olmak için ben de aynısını yapmışım.

Asansörle aşağı inip bir taksi çağırdık. Trafik bizden yanaydı. Kırk beş dakika sonra JFK havaalanının önünde durduk.

Dış hatlara girdikten sonra, ben doğruca Amsterdam’a tek yön bilet almak için bilet gişesine giderken Aria geride kalmıştı. Pasaporttaki fotoğraf benden çok ona benziyordu ve ikimizi yan yana görürlerse kimseyi kandıramazdık.

Sahte pasaportu yavaşça bankoya doğru kaydurdum. Kadın fotoğraftaki kız gibi sarı saçlarım olmamasına rağmen kontrol etmemişti bile. Muhtemelen yalnızca kızıla boyadığımı düşünmüştü. Yirmi dakika sonra, elimde özgürlüğe giden biletimle Aria’ya doğru yürüdüm. Daha heyecanlı hissedeceğimi düşünmüştüm. Oysa sinirlerim midemi öyle alaşağı etmişti ki kusaçağımdan korkuyordum ancak Aria’nın bunu görmesine izin veremezdim.

“Nasıl geçti?” diye sordu endişeyle.

Cevap olarak bileti salladım. “Saçımı sormadı bile.”

“Bu iyi ama Amsterdam’a vardığında görünüşünü değiştirmen gerek.”

Endişesinden duygulanmış olmama rağmen gülümsedim. Aynı zamanda gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüyordum. Bu Aria'yı son görüşüm olabilirdi. Bırakın hayatımın geri kalanını, onsuz geçireceğim bir yılı hayal bile edemiyordum. "Merak etme."

Küçük bir parçam Matteo'nun gittiğini öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordu. Ortadan kaybolmamın onun gururunu zedelemekten başka bir şey yapacağını sanmıyordum. Bu aşkla, hatta hiçbir duyguyla ilgili değildi.

Aria tekrar ana girişe doğru baktı. "Uçağın ne zaman kalkıyor?"

"İki saat sonra. Herhalde güvenlikten geçmeliyim."

"Bir araba kiralayıp onları oyalamak için şehir dışına süreceğim. Luca seninle birlikte kaçtığımızı düşünecektir. Belki bu sana biraz daha zaman kazandırır. Uçaktan iner inmez tuvalete git ve peruğunu tak. Schiphol Havaalanı'nda seni arayan birileri olabilir."

Aria hızlı konuşuyordu ancak bu sesinin nasıl titrediğini fark etmeme engel olmamıştı. Benim için güçlü olmaya çalışıyordu.

Kollarımı etrafına doladım. "Benim için bu kadar çok şeyi riske attığın için çok teşekkür ederim. Seni seviyorum."

"Fırsatını bulur bulmaz konuştuğumuz bloğu aç ve güncel bir yazı yayınla. En geç yarın senden haber alamazsam çok endişelenirim," dedi. Parmakları kürekkemiklerime batıyordu. "Bana mutlu olacağına dair söz ver, Gianna. Söz ver."

"Söz veriyorum." İnsan böyle bir şey için söz verebilir miydi ki? Gözlerim şiddetle yanıyordu ama yaşlarla savaştım. Bu yaptığım hüngür hüngür ağlamıyorken de yeterince zordu. Geri çekildim ve bir elimi kirpiklerime götürdüm.

Aria gözyaşlarıyla mücadelesini kaybetmişti. "Eğer geri dönmek istersen, bir şeyler ayarlarız."

“Kendin söyledin, geri dönüş yok,” dedim. Sonunda gerçeği anlamıştım. Buraya kadardı. Bildiğim tek hayata, aileme, evime, her şeye veda ediyordum. Kollarımı indirerek bir adım geri çekildim. Bana güç veren bir gülümsemeyle baktı. Hızla arkamı döndüm ve aceleyle güvenlik kontrolüne doğru ilerledim. Aria’yı şimdi bırakmazsam cesaretimi kaybedecektim. Şüphe zaten kararlılığımı yiyip bitiriyordu ama bu benim tek şansımdı. Bu fırsatı kullanmak zorundaydım. Kendi hayatımı yaşamalı, kendi kararlarımı vermeli, dünyamızın dehşetinden uzaklaşmalıydım.

Güvenlik görevlisi beni durdurmadı. Kimse durdurmamıştı. Güvenlikten geçtikten sonra, omzumun üzerinden Aria’nın durduğu yere bir kez daha baktım. Gözlerini silerek hızla uzaklaşmadan önce el salladı.

Kaybolup gitmesini izledim. Kalbim ağırlaşmış, boğazım düğümlenmişti. Henüz çok geç değildi. Hâlâ geri dönebilirdim. Sandro’yu uyuşturmamızla ilgili saçma bir açıklama bulabilirdik. Henüz hiçbir şeyi kaybetmiş değildim.

Birazdan uçağa binişin başlayacağı terminale gitmeden önce Amsterdam’a, özgürlüğe giden biletime baktım.

Beklerken endişeyle etrafımı kontrol ediyordum ama kimse gelmemişti. Neden geleceklerdi ki? Bir şeyden şüphelenmemişlerdi. Sandro birkaç saat içinde uyanıp Luca ve Matteo’yu aradığında ben çoktan uçakta olacaktım.

Uçağa bindiğimde kalbim ağzımda atıyordu. İlk kez ekonomi sınıfında seyahat ediyordum. Babam özel jet kullanmadığımız zamanlarda bizlere hep *business* ya da birinci sınıf bilet almıştı. Kolçağımı kullanmakta ısrar eden bir yabancı ile pencere arasına sıkışmış durumdaydım. Havalanana dek nefes almaya bile cesaret edememiş ve o zaman bile diğer yolcular arasında tanıdık bir

yüz aramaya devam etmiştim. En sonunda koltuğuma yerleşip rahatlamam biraz zaman aldı. Artık geri dönüş olmadığından içimde endişeyle karışık bir heyecan da vardı. Bu benim hayatımdı ve sonunda iplerini kendi ellerime alıyordum. Şimdiye kadar varlığımın her bir noktasına hükmedenlerden kontrolü geri alıyordum. Özgür olacaktım.

Matteo

Luca'nın telefonu çaldı. "Evet, Romero?" Bir sessizlik oldu. "Tekrar et."

Manhattan'daki kulüplerimizin geçen ayki kazançlarını kontrol ediyordum ancak Luca'nın sesindeki gerginlikle başımı kaldırdım. Yüz ifadesi önümdeki dizüstü bilgisayarını kapatmama neden olmuştu. "Neler oluyor?"

Luca ayağa fırladı. "Romero, Sandro'yu evde uyuşturulmuş ve bağlanmış halde bulmuş. Aria ile Gianna gitmişler."

Doğrudum. "Şaka yapıyorsun."

"Böyle bir konuda şaka yapacağımı mı sanıyorsun?" diye hırladı suratıma.

Karşılığında sertçe ona baktım. "Aria'nın sana âşık olduğunu sanıyordum."

Luca bir an için bana yumruk atacakmış gibi baktı. Ardından arkasını döndü ve hışımla *Sphere*'in bodrum katından çıktı. Ben de hızla peşinden gittim. "Bu Gianna'nın suçu. Her sorunun kaynağı o kız. Kahretsin, neden sana söylediğim gibi ondan uzak durmadın ki?" diye mırıldandı.

Sikeyim, keşke *bilseydim*. Neden olduğunu bilmesem de onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi ise o kaçıyordu. *Benden*.

“Özür dilerim patron,” dedi Sandro tekrar. Luca’nın koltuğunda iki büklüm oturuyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Gianna’nın kaçmasına izin verdiği için onu öldürmek istiyordum. Onu asla gözümün önünden ayırmamalıydım. Ayağa kalktım ve tekrar volta atmaya başladım. Gözlerim yatak odasına kaydı. Luca yirmi dakikadan fazla bir süre önce karısıyla birlikte kapının ardından kaybolmuştu. *Aria* kaçmamıştı. Hepsi göstermelikti. Nişanlımın kaçmasına yardım etmiş ve Luca’ya geri dönmüştü. *Geri dönmüştü.*

Normalde Luca’nın herhangi birinden bilgi alma becerisinden şüphe etmezdim ama bahsettiğimiz kişi *Aria*’ydı ve Luca ona asla zarar vermezdi. Benim için bile. Nişanlımı bulmama yardım edebilecek tek kişi o olsa bile.

“Sabah izin almamalıydım,” dedi Romero oturduğu yerden.

“Bir koruma yeterli olmalıydı. Ben yeterli olmalıydım. Onlar sadece iki tane kız,” diye mırıldandı Sandro.

Hiçbir şey söylemedim. Çok öfkeliydim. Nabzım şakaklarımda atıyor, bütün mobilyaları küçük parçalara ayırmak istiyordum. Sonunda yatak odasının kapısı açıldı ve Luca merdivenlerden aşağı indi. Yüzündeki ifadeden söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anlamıştım.

“Sakın bana ondan bir şey öğrenemediğini söyleme,” dedim hırıltıyla.

Luca kaşlarını çattı. “Bildiğim tek şey Gianna’nın JFK’den bir uçağa bindiği. *Aria* bana hiçbir şey söylemiyor ama muhbirlerimiz yakında hangi uçağa bindiğini bana bildirecekler.”

“Harika,” diye mırıldandım. “Ya sonra ne olacak? *Aria*, Gianna’nın planını biliyor. Birbirlerine her şeyi anlatırlar. Gianna’yı bulmanın tek yolu karından geçiyor.”

“Bana hiçbir şey söylemiyor.”

Yanından geçmeye çalıştım. “O zaman izin ver onunla ben konuşayım.”

Luca kolumdan tutup beni geri itti. “Ondan uzak duracaksın, Matteo.”

“*Senin* paranı, *senin* pasaportlarını çalmasına *sen* izin verdin. Adamlarımıza saldırmasına, seni aptal yerine koymasına ve sana ihanet etmesine izin verdin. Onu cezalandırmak istiyor olmalısın. Sen *Capo*’sun.”

Luca’nın gözleri parladı. İnce bir buzun üzerinde yürüyordum ama umurumda değildi.

“Aria benim karım. Ona nasıl davranacağım seni ilgilendirmez. Sana Gianna’nın bir baş belası olduğunu söyledim ama beni dinlemek istemedin. Onunla evlenmeyi hiç istememeliydin,” diye bağırdı.

Parmaklarım bıçaklarımı kavramak için seğiriyordu. Ona sırtımı döndüm ve terasa çıktım. Öz kardeşime saldırmadan önce sakinleşmem gerekiyordu. Luca ile küçükken ara sıra kavga ederdik ama hiçbir zaman sahici bir şey olmamıştı. Bugün aramızda çıkacak bir kavganın iyi bitmeyeceğini hissediyordum. İkimiz de çok kızgındık ve kan dökmek istiyorduk.

Kollarımı tırabzana yasladım ve gözlerimin New York’ta gezinmesine izin verdim. Gianna parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. Geçen her saniye benimle arasına daha fazla mesafe koyuyordu. Gideceği yere vardığında, güvende olduğundan emin olana dek kaçmayı bırakmayacaktı. Yalnız ve savunmasız olacaktı. Ya ona bir şey olsaydı?

Arkamdan adım sesleri geldiğinde kasılmış olsam da omzumun üzerinden bakmadım.

Luca yanımda durdu. “Scuderi’yi aradım. Çok öfkeli ve tabii ki bizi suçluyor.”

“Elbette,” dedim sessizce.

“Gianna’nın izini sürmek için iki adamını gönderecek.”

“Ben de onlarla gideceğim.”

“Gideceğini tahmin etmiştim. Scuderi’ye de söyledim. Onlarla Amsterdam’da buluşacaksın.”

Ona doğru döndüm. “Amsterdam mı?”

Luca başıyla onayladı. “Schiphol’e giden bir uçağa bindiğini öğrendim.”

“Ne zaman gidiyorum?” diye sordum. Yaklaşan avın heyecanı damarlarıma yayılmıştı.

“Dört saat içinde.”

“Daha erken gitmem gerek.”

“İmkânsız. Elimden gelen her şeyi denedim.”

“Lanet olsun. Ben oraya vardığımda Gianna çoktan gitmiş olacak.”

“Onu bulacaksın. Sen tanıdığım en iyi avcısın. Gianna’nın hiç şansı yok.”

Omzuna vurdum. “Bana burada ihtiyacın olmasına rağmen gitmeme izin veriyorsun.”

“Tek düşündüğün Gianna’yken bana pek faydan dokunmaz.”

“Bu haftalar sürebilir,” dedim. “Onu yakalayana kadar dönmeyeceğim.”

“Biliyorum. Aria kaçmış olsaydı ben de aynısını yapardım.”

Başım la onayladım. Gianna benim olana dek durmayacaktım. Tüm dünyayı aramam, her taşı yerinden oynatmam, Amsterdam’daki her lanet olası insandan zorla bilgi almam gerekse bile umurumda değildi. Gianna’yı bulacaktım.

Bölüm Yedi

Gianna

Uçağın Amsterdam'a varması için geçen altı saat boyunca neredeyse hiç uyumamıştım. Yakalanma endişesinin yerini şimdi Aria için duyduğum endişe almıştı. Luca'nın yaptıklarını ihanet olarak görmeyeceğinden çok emindi ama yanı-lıyorsa ne olacaktı? Tanrım, ben ne yapmıştım? Onu bu işe bulaş-tırmamalıydım. Kaçma niyetimden ona bahsetmemeliydim bile.

Nihayet uçaktan inip göçmen bürosundan başarıyla geçti-ğimde, bulduğum ilk tuvalete girdim ve kendimi küçük kabin-lerden birine kilitledim. Çantamın dibinde Aria'nın bana verdiği peruk duruyordu. Uzun ve sapsarıydı. Yakından bakınca kimse gerçek olduğuna inanmazdı ama ilerleyen saatlerde saçımı boya-yana dek işimi görürdü.

Bekleme alanına girdiğimde boğazım korkuyla düğümlen-mişti. New York'tan ya da *Outfit*'ten birinin burada olmasını bekliyordum ama bu imkânsızdı.

Matteo şimdiye kadar nerede olduğumu anlamış olsa bile, *Famiglia*'nın Hollanda'daki herhangi bir suç örgütüyle yakın ilişkisi olmadığından oldukça emindim ve Sicilya'daki gangsterlerin Amsterdam'a kadar gelmeleri de biraz zaman alacaktı. Şimdilik güvendediydim. En azından Doğu Yakası'ndan gelen bir sonraki uçak Schiphol'e inene kadar da öyle olacaktım ki bu da birkaç saat içindeydi.

Anlamadığım dillerde konuşan insanların sesinden bunalmış bir şekilde bavulumla birlikte havaalanından hızla ayrıldım. Birkaç Felemenkçe kelime biliyordum ama dil öğrenme zahmetine girmemiştim bile. Hollanda planım için hiçbir zaman bir mola yerinden fazlası olmamıştı.

Bir taksi çağırıp beni şehirdeki orta sınıf bir otele götürmesini istedim ve en ucuz odayı ayırttım. *Jet lag* ve uçuş nedeniyle yorgun hissetmeme rağmen, ihtiyacım olan birkaç eşyayı almak için tekrar dışarı çıkmadan önce yalnızca valizimi odaya bırakmıştım.

İki saat sonra açık kahverengi saç boyası, makas, pahalı tasarımlı kıyafetlerimden daha kolay uyum sağlamama yardımcı olacak birkaç yeni kıyafet, kontrollü bir cep telefonu ve küçük bir dizüstü bilgisayarla ufak otel odama geri döndüm.

Dizüstü bilgisayarımı otelin kablosuz internetine bağlayıp Aria ile konuştuğumuz bloğu açtıktan sonra, yeni bir yolculuğa çıktığım ve hedefime sağ salım vardığıma dair kısa bir yazı yazdım. Her şey biraz şifreliydi ve muhtemelen Aria dışında kimse bloğumu okumayacaktı. Daha kişisel bir şeyler yazma ya da daha kötüsü yeni telefonumu kullanarak onu arama isteğime direndim. Sesini duymak, iyi olup olmadığını bilmek istiyordum ama risk alamazdım. Bu hesabı açmak bile zaten yeterince riskliydi. Onun yerine banyoya girdim ve saçımı tamamen değiştirdim.

İki saat sonra aynadaki yeni halime baktım. Saçlarım artık karamel rengindeydi ve çeneme kadar uzanan küt bir modelde kesmiştim. Elbette bu, insanların yakından baktıklarında beni tanımasına engel olmayacaktı ama yüzümü yeni baştan şekillendirmesi için bir cerraha para vermediğim sürece –ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu- yeni bir saç kesimi iş görürdü. Matteo’nun başka bir hedefe geçtiğinden ve güvende olduğumdan emin olana kadar şehirden şehre dolaşmam gerekecekti. Bu muhtemelen biraz zaman alırdı. Matteo defalarca benden vazgeçmeyeceğini söylemişti ve içimde bunda ciddi olduğuna dair bir his vardı.

Beni yakalamasına fırsat vermeyecektim. Yarın Amsterdam’dan ayrılıp Paris’e gidecektim. Ondan sonraki gün nerede olacağımı ise kim bilebilirdi ki? Bu sonsuz seçenekleri olan yeni bir başlangıçtı.

Odamın beyaz tavanına baktım. Son üç ayda yirmi farklı yerde yaşamış, hiçbir yerde bir haftadan fazla kalmamıştım. Nerede olduğumdan bile emin olamadığım sabahlar oluyordu. Hatta bazı günler eve geri döndüğümü sanıyor ve zaman zaman kendimi Chicago’ya özlem duyarken buluyordum. Babam ve dünyamızın kuralları için değildi, elbette. Fabi, Lily ve Aria için. Hatta bazen annem için bile.

İnleyerek doğruldum ve yataktan kalkmadan önce her sabah yaptığım gibi o anki takma adım ile kapsadığı her şeyi kendime hatırlattım. Neredeyse öğlen olmuştu. Hâlâ bir rutin oluşturabilmiş değildim. Çoğu günümü kaldığım şehri keşfederek ve sürekli etrafımı kontrol ederek geçiriyordum. Bu takip edilme, avlanma korkusu hiç bitecek miydi? Bundan şüpheliydim. Ne zaman siyah takım elbiseli adamlar görsem, içim panikle doluyor-

du. Göz ucuyla Matteo'yu gördüğümü hayal ettiğim zamanların sayısını unutmuştum.

Şimdiye kadar gerçek bir arkadaş edinmemiştim ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Hiçbir yerde bir bağ kuracak kadar uzun süre kalmamıştım. Böylesi daha iyiydi zaten. Henüz kimseyle yakınlaşma riskini alamazdım. Belki de hiç alamayacaktım. Bu yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. Nereye gidersem gideyim hep öğrenci pansiyonlarında kalıyor ve dünyanın her yerinden insanlarla tanışıyordum. Tabii ki onlara kendimle ilgili hiçbir şey söyleyemiyordum, adım bile. Şu anda Elizabeth'in kısaltması olan Liz'i kullanıyordum. Üniversiteden önceki yılını Avrupa'yı gezerek geçiren genç bir kızdım. Gittiğim her yerde anlattığım hikâye buydu. Yalnızca ismim değişiyordu.

Herkese 7/24 yalan söylemek her türlü arkadaşlığı zorlaştırıyordu. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve haftalardır Aria'dan bir yorum almamış olmama rağmen neredeyse her gün güncellediğim blogumu kontrol ettim. Tam olarak otuz bir gündür. Gözlerim komodinin üzerindeki cep telefonuma kaydı. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi onu aramak ve bloguma girmesini engelleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için dayanılmaz bir dürtü hissetmiştim. Bunun benim güvenliğim için olduğunu hissediyordum. Son yorumunda beni "Avrupa'da keşfedilecek çok şey olduğu için tek bir noktada vakit kaybetmemem konusunda" uyarılmıştı. Bunu Matteo'nun peşimde olabileceğine dair bir ipucu olarak algılamış ve son birkaç hafta içinde şehirden şehre atlamıştım. Hiçbir yerde bir ya da iki günden fazla kalmıyordum ancak sürekli kaçırmaktan yorulmaya başladığım bir gerçektir. Kilo vermiştim ve kıyafetlerimin çoğu üzerimde başkasına aitmiş gibi duruyordu. Yeniden bir yere ait olmak, *benim* diyebileceğim bir yer bulmak istiyordum.

Giyindim ve kıyafetlerimi sırt çantama doldurdum. Yolculuğumun dördüncü haftasında bavulumdan kurtulmuştum. Nere-

ye gidersem gideyim ağır bir valiz taşımak pratik değildi. Zaten eski eşyalarımın çoğuna ihtiyacım da yoktu. Bir daha ne zaman gece elbiseleri ve yüksek topuklu *Louboutin*'ler giyecektim ki? O hayat sona ermişti. Eski püskü sırt çantama, ucuz spor ayakkabılarıma ve kot pantolonuma baktığımda bir an için içimde asla özlemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyin özlemi uyandı. Mafyadan kaçmaya karar verdiğimde, kardeşlerimi çok özleyeceğimi biliyordum ve şimdiye kadar onları tekrar görmek, Aria'yla tekrar konuşmak, tekrar düzenli bir eve sahip olmak için Chicago'ya dönmeyi düşünmediğim tek bir gün bile geçmemişti. Ancak şimdiye kadar eski hayatımın bana sağladığı lüksleri özlememeyi başarmış ya da en azından bu kadar şiddetle hissetmemiştim. Öyleyse neden birdenbire eskiden küçümsediğim şeyleri özlemeye başlamıştım?

Sahip olduğum her şeyi mafyanın kara parasıyla ödemiştim. Bu noktaya gelene kadarki her uçuşum da bu şekilde finanse edilmişti. Ancak nakit param korkunç derecede azaldığı için bir sonraki kaldığım yerde iş bulmam gerekecekti. Bu da yankesicilik yapmayı denemeyeceksem bir yerde birkaç günden fazla kalmam anlamına geliyordu. Yankesiciliğin kimsenin uğruna ölmeyecek olması dışında mafyanın parasını kullanmaktan daha iyi bir seçenek olmadığı ise ortadaydı.

Sırt çantamı omzuma attım ve küçük odamdan çıktım. On beş dakika sonra çıkışımı yapmış ve ikinci kişiliğim olan "Liz, Elizabeth'in kısaltması" karakterini ardımda bırakmıştım. Bir sonraki hedefim için yeni biri olacaktım. Belki Megan. Ağustos ayıydı ama tren istasyonuna doğru ilerlerken Viyana'nın üzerinde yağmur bulutları vardı. Görkemli binaları çok sevsem de Avusturya'dan ayrılma vakti gelmişti. Neredeyse iki haftadır aynı ülkedeydim ve huzursuzlanmaya başlamıştım.

Berlin'e giden trenime bindikten sonra, hâlâ bırakmadığım aptalca bir alışkanlık olsa da cep telefonumu kontrol ettim.

Kimseden bir mesaj aldığım yoktu. Tarih gözümüne çarptı. 15 Ağustos. Matteo ile evlenmem gereken gün.

İstemedenden de olsa öpüşmemiz gözümün önünden geçtiğinde sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Avrupa'ya geldiğimden beri üç erkekle öpüşmüştüm. Hepsi de benim gibi kalıcı bir şeyle ilgilenmeyen tatlı, yabancı çocuklardı. Ancak hiçbirisi Matteo'yu öperken hissettiklerimin yanına bile yaklaşamamıştı. Belki de o diğerlerinden daha fazla pratik yapmış olduğu içindi. Matteo bir erkek orospusuydu, buna hiç şüphe yoktu.

Ama beni en çok endişelendiren şey, kendimi tanıdığım her erkeği Matteo'yla kıyaslarken bulmam ve hepsinin yetersiz kalmasıydı. Matteo kadar yakışıklı ya da onun kadar ilgi çekici değillerdi. Karın kasları yoktu ve en önemlisi onların yakınında olmak bana heyecan vermiyordu. Matteo'dan binlerce kilometre uzakta olmama rağmen hâlâ üzerimde bir güce sahip olması beni öyle rahatsız ediyordu ki... Keşke beni öpmesine hiç izin vermeseydim. O zaman böyle bir sorunum olmazdı.

Bana Matteo'yu ve onun sinir bozucu derecede seksi, kibirli gülümsemesini unutturabilecek hoş bir adam bulmam gerekiyordu. Belki bir sonraki durağım olan Berlin bu konuda yardımcı olabilirdi.

Gitmeye karar vermeden önce Berlin'de sadece dört hafta kaldım. Bir şeyler doğru gelmiyordu ya da belki de artık bir yerde uzun süre kalmamaya alışmıştım. En azından son üç hafta garson olarak çalıştığımından artık biraz param vardı. Çok olmasa da Münih'e bir tren bileti ile önümüzdeki birkaç gün için yiyecek almaya yetmişti. Ancak otel odası için elimde hiçbir şey kalmamıştı ki bu büyük bir sorundu.

Yolculuğumun başında çok fazla harcama yapmıştım. Hiçbir zaman tutumlu olmayı öğrenmem gerekmemiş, büyürken para hiç sorun olmamıştı. Mafyadaki kadınların asla vazgeçmek zorunda kalmadıkları bir şey varsa, o da paraydı. Şımarık bir velet olduğumun yeni yeni farkına varıyordum.

Münihe geldiğim an bunu yapabileceğimi biliyordum. Şehri çok sevmiştim ama yine de bir oda tutacak kadar param olmasa gibi bir sorun vardı. Geceyi sokaklarda geçirmek istemiyordum. Ne kadar güvenli olacağından emin değildim. Şehir merkezinde yürürken, şarkı söyleyen ve enstrüman çalan birkaç kişi fark ettim. Bu işten oldukça hızlı para kazanıyor gibilerdi. Yere koydukları şapkaların hepsinde tomarla Euro vardı.

Piyano çalabiliyordum. Babam Aria, Lily ve beni konuşabildiğimiz andan itibaren ders almaya zorlamıştı ama müzik yapmak için kullanabileceğim ne bir piyanom ne de bir klavyem vardı. Şarkı söylemekte de fena değildim. Kesinlikle ölüp bitilecek bir sesim yoktu ama en azından insanların kulaklarını kapatmak istemesine de neden olmazdı. Belki denemeye değerdi.

Bir sonraki köşede renkli saçlı üç kızdan oluşan bir grup şarkı söyleyip gitar çalıyordu. Hemen onlara doğru yöneldim. Nihayet ara verdiklerinde yanlarına yaklaştım. İngilizce konuştuklarını umuyordum, benim yaşlarımda görünüyorlardı. “Merhaba. Acaba sizin gibi insanlara şarkı söyleyebileceğim bir yer biliyor musunuz? Param kalmadı ve bu gece bir oda tutabilmek için tek şansım bu.”

Kızlar birbirlerine baktılar. Bir an sonra kısa mavi saçlı kız çözemediğim bir aksanla “İzin alman gerekiyor. Münih’te yetkililer oldukça katıdır. İzin almadan sokaklarda müzik ya da başka bir sanat dalı icra edersen sana ceza keserler.”

“Kahretsin. İzin almak kolay mı?”

Pembe saçlı kız başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece birkaç insana izin veriyorlar. Ayrıca burada müzik yapmana izin vermeden önce şarkı söyleyebildiğinden ve gerçekten enstrüman çalabildiğinden de emin oluyorlar.”

İç çekip binanın duvarına yaslandım. Üç kız bir kez daha baktı. Bana dönmeden önce Almanca olmadığı kesin olan bir dilde fısıldaşmışlardı. “Küçük bir daireyi paylaşıyoruz. İstersen bir iş bulup kendi evini tutana kadar oturma odasındaki kanepede uyuyabilirsin.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Gerçekten mı?”

Mavi saçlı kız gülümseyerek başını salladı. “Bir gezginsin, değil mi?”

“Evet. Üniversiteden önce Avrupa’yı geziyordum.”

“Hepimiz Hırvatistan’danız. Ama son birkaç ayımızı Münih’te geçirdik. Buraya bayılacaksınız.” Pembe saçlı kız ayağa kalktı. “Adın ne bu arada?”

Kim olmak istediğime karar vermeden önce bir an için tereddüt ettim. “Gwen.”

Belki de Münih sonunda kalabileceğim ve hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar verebileceğim yer olurdu.

Sadece birkaç gün olması gereken bu süre iki aya dönüşmüştü. Hâlâ Hırvatistan’dan gelen üç çılgın kızla aynı daireyi paylaşıyordum. Arkadaş olmuştuk ve çok olmasa da kanepedeki yerim için onlara kira ödüyordum. Elbette hayatımın her bölümü yalanlar üzerine kuruluydu ama bazı günler söylediğim kişi olmadığımı neredeyse unutuyordum. Çoğunlukla turistlere hizmet veren bir kafede garson olarak iş bile bulmuştum ve Almancam büyük ölçüde gelişmişti.

Sonunda kalmak istediğim bir yer bulduğuma göre, biriyle çıkmaya gerçek bir şans vermeye karar vermiştim. Ev arkadaşlarım beni rastalı Kanadalı bir müzisyen olan Sid'le tanıştırdığında, onun alışabileceğim biri olduğunu ve belki de Matteo'yla paylaştığım o aptal öpücüğü unutturabileceğini biliyordum.

Sid, Matteo gibi değildi. İçinde büyüdüğüm dünyadaki erkeklere hiç benzemiyordu. Vegan, barışsever bir idealistti ve başkalarını bu ideallere ikna etmekten asla çekinmeyen biriydi. Saatlerce mandıraların korkunçluğundan ve NRA'nın tehlikelerinden konuşabilirdi. Bazen benim kim olduğumu bilseydi ne derdi diye merak ediyordum.

Bu dünyayı geliştirmek isteyen idealist yaklaşımın onun maskesi olduğunu hızla fark etmiştim. Belki de herkes bir tür maske takıyordu. Başlangıçta yeni ve çekici olan bu ilişki, kısa sürede beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yine de Sid'den ayrılamıyordum çünkü bu nihai bir başarısızlık gibi hissettirecekti. Sid gibi biri bile beni Matteo'yu düşünmekten alıkoyamıyorsa, kim alıkoyabilirdi ki?

Sid'in eli gömleğimin altına girdi ve sutyenimin kopçasını çözdü. İtiraz eder gibi bir ses çıkardım. Kızlarla paylaştığımız dairenin oturma odasındaydık, bu yüzden ev arkadaşlarımdan biri dönerse onlara şov yapıyor olacaktık. Parmak uçları gitar çalmaktan pürüzlüydü. Beni sırtüstü yatana dek geriye doğru itti. O da vücudunun yarısını üzerime bırakmıştı. Dili ağzımda çok fazla yer kaplıyor gibiydi ve bayat duman tadını alabiliyordum. Neden sigara içen bir adamın seksi olduğunu düşünmüştüm ki? Belki teoride öyleydi ama tadı ve kokusu beni kesinlikle cezbetmiyordu. Kotumun düğmelerini açmaya başladığında azgın bir köpek gibi aletini bacağıma sürtmeye devam ediyordu.

* NRA, National Rifle Association'nın (Ulusal Silah Birliği) kısaltmasıdır. (ç.n.)

“Seni istiyorum, Gwen,” dedi Sid boğuk bir sesle. Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmeye çalışıyordu. Gwen. İlk defa bu isim duraksamama neden olmamıştı. İki ay aynı ismi kullanmak yeni bir kimliğe alışmak için sihirli bir değnek gibi görünüyordu. Ne yazık ki bu kimliği daha uzun süre kullanamayacağım hissine kapılmıştım. Münih çok rahat gelmeye, Sid ise çok fazla olmaya başlamıştı. Çok ısrarcı davranıyordu.

Sıkıntımı ve öfkemi gizlemeye çalışarak, “Henüz değil,” diye homurdandım. Yaptığımız şeylerden hoşlanmamam onun suçu değildi. Neredeyse dört haftadır çıkıyorduk, bu yüzden benimle yatmak istemesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Beni neyin durdurduğundan emin bile olamıyordum. Sid kötü bir adam değildi. Birkaç bira içtikten ya da esrar çektikten sonra komik olabiliyordu. Ayrıca gitar çalışı ve şarkı söylemesi de hiç fena değildi. Yine de bu ilişkiye tam olarak bağlanmak istemiyor, bir adım daha atmak istemiyordum.

Evden kaçmadan önce, korumalarımdan kurtulduğum an tanıştığım her erkekle yatağa atlayacağımı düşünmüştüm. Bunu her şeyden çok Matteo’ya ve babama inat olsun diye yapacaktım. Şimdi beni durduran neydi?

“Hadi, Gwen. Sana çok iyi davranacağım,” dedi elini kûlotunun içine sokmaya çalışırken.

Bacaklarımı sıkıca kapattım ve elini ittim. *Orama* dokunmasını istemiyordum. Nedense bunu yapan ilk kişinin o olması fikri midemi bulandırıyor. “Havamda değilim. Ayrıca reglim de,” dedim daha fazla dırdır etmesini engellemek için. Bu kahrolası bir yalandı. Son birkaç ayın stresi regl olmamı neredeyse tamamen engellemişti.

Ancak o bunu bilmiyordu. Sadece oynaşma faslımızın sona ermesini istiyordum. Böylece dizüstü bilgisayarımı alıp nereye kaçacağıma karar verebilecektim. Sid hemen yeni bir kız bulur-

du. Sevimli Kanada aksanı, rahat mizacı ve rastalı saçları Alman kızları arasında oldukça popülerdi.

Öfkesini gizleme zahmetine bile girmedi. Bende onu itip aramızdaki her şeyin bittiğini söyleme isteği uyandırıyor. “Hiç havanda olmuyorsun ki,” diye homurdandı Sid. “En azından bana mastürbasyon yap.”

İsteği karşısında kan beynime sıçramıştı. Tepki vermeyince elimi tuttu ve pantolonundaki şişkinliğe bastırdı. O barışsever idealist şimdi neredeydi?

Tam o sırada kapı bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Ne Sid ne de ben henüz kıpırdamadan üç adam içeri dalıvermişti. Matteo da onlardan biriydi. Ah, lanet olsun.

Bölüm Sekiz

Gianna

Içeri ilk giren Matteo oldu. Siyah saçları darmadağınktı ve dışarıdaki fırtına yüzünden sıırsıklam olmuştu. Beyaz gömleği vücudunun üst kısmına yapışmış haldeydi. O anda, onu unutabileceğimi düşündüğüm için kendimi neredeyse bir aptal gibi hissettim. Tanıştığım tüm erkeklerin toplamından daha erkekti o. Koyu renk gözleri önce bana, sonra da Sid'in hâlâ kaskıklarına bastırıldığı elime kaydı. Gördüğü manzaranın ne olduğu açıkça ortadaydı. Yüzü öfkeyle kasıldı.

“Ne oluyor lan?” diye bağırdı Sid.

“Kapa çeneni, kapa çeneni,” diye bağırmak istiyordum ancak buna fırsatım olmamıştı. Matteo birkaç adımda odanın öbür ucuna geldi ve Sid'i kolundan yakalayıp üzerimden çekti. Sid sert bir şekilde yere düştüğünde yüzü önce acıyla sonra da öfkeyle buruştu. Şimdi Matteo bir kule gibi hemen önümdeydi. Burun delikleri genişlemiş, gözleri kararmıştı ve içlerindeki parıltı ben-

de saklanma isteği uyandırıyordu. Bakışlarına tereddüt etmeden karşılık verdim. Beni korkutmak istiyordu ancak bu ona asla vermeyeceğim bir şeydi.

Sid tökezleyerek ayaklandı. Pantolonu neredeyse belinden düşecekti. Ona dokunmamı “daha kolay” hale getirmek için bir noktada fermuarını açmış olmalıydı. Matteo’ya doğru yöneldi. Hemen ayağa fırladım. İşler daha da kötüye gitmeden müdahale etmem gerektiğini biliyordum.

“Bu daireden siktir git yoksa polis çağırırım,” dedi Sid.

Tanrım, hayır.

Tam o sırada Matteo bana öyle bir bakmıştı ki... Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu şimdi anlıyordum. Benim için değildi. Ancak mafya hayatı dediğimiz bu kahrolası sefaletin içine asla sürüklenmemesi gereken biri için öyleydi.

“Öyle demek istemedi,” dedim hızla.

Sid ters ters ona baktı. “Tam da öyle demek istedim.” O an için barışsever ideallerini unutmuş gibiydi.

Matteo henüz silahını çekmemişti. Kendimi bunun iyiye işaret olduğuna inandırmak istiyordum ama yanındaki iki adama şöyle bir bakmam bile midemin alaşağı olmasına yetmişti. İkisi de babamın adamlarıydı ve kapıyı çoktan kapatmış, ifadesiz yüzleriyle hemen yanında duruyorlardı. Kapalı bir kapı asla iyiye işaret olmazdı. Söyleyebileceğim hiçbir şey fikirlerini değıştirmeyecekti çünkü babamın emirlerine göre hareket ediyorlardı. Onlara ne söylediyse onu yapacaklardı. Artık bana yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

Sid sanki onu yumruklamak istiyormuş gibi Matteo’nun yüzüne baktı. Matteo kılını bile kıpırdatmıyor, yalnızca gözlerinde gördüğüm en korkutucu bakışla Sid’e bakıyordu. Matteo’nun kim olduğunu bilmese bile Sid karşısındaki adamın ne kadar tehlikeli olduğunu sezmiş olmalıydı. Bir adım geri çekildi, gözleri Matteo

ile benim aramda gidip geliyordu. Hızla ileri atıldım ve ikisinin arasına girdim. “O hiçbir şey bilmiyor. Lütfen, bırakın gitsin.”

Babamın adamları gülerken içlerinden biri kulağa “sürtük” gibi gelen bir şey mırıldandı. Matteo’nun ifadesi şimdi daha da kararmıştı. İki Made erkeği beklenti içinde onu izliyorlardı. Kaçarak nişanlımı küçük düşürmüş ve daha da kötüsü başka bir adamla birlikte olmuşum. Bizim dünyamızda Matteo’nun konumundaki bir adamın onurunu korumak için yapabileceği tek bir şey vardı. Onu daha önce sadece yüzünde kibirli bir gülümsemenin farklı versiyonlarıyla görmüştüm ama şimdi ifadesinde keyiften eser yoktu.

Sid aniden, “Gitsem iyi olacak,” diyerek geri çekildi. “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

Korkak. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda kendimi kötü hissetmiştim. Kaçmak onun için gerçekten de yapılabilecek tek mantıklı şeydi. Beni Matteo’dan ya da babamın adamlarından koruyamazdı ama bunu denemeye tenezzül dâhi etmemiş olmasını asla anlayamayacaktım.

Babamın adamlarından biri, yanlış hatırlamıyorsam Stan ya da ona benzer bir şey, Sid’i kollarından yakaladı. Sid deli gibi debelenmeye başlasa da hayatında hiç kavga etmediği belliydi. Stan güldü ve Sid’in kollarını sertçe arkasına doğru çekip dizini sırtına geçirdi. Sid bir çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü, yalnızca Stan’in kollarındaki eli sayesinde dik durabiliyordu.

“Hey! Kesin şunu!” diye bağırdım. Onlara doğru gitmek istiyordum ama Matteo kolumu yakalayarak beni durdurdu. Ona doğru döndüğümde yüzüne hırlamak üzereydim ancak kendimi tuttum. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, Sid’in tek şansı oydu.

“Lütfen,” dedim yalvarmak ağzımda acı bir tat bıraksa da.

Matteo’nun koyu renk gözleri bana bakarken titrememişti bile. Yaptığım şeyden sonra bana yardım etmesini beklemek anlamsızdı. “Onu öldürme. Bırak gitsin. O tehlikeli biri değil.”

“Ellerini senin üzerinde gezdiren o pisliğı bağışlamamı mı istiyorsun? O şerefsizin benim olanı almasına izin verdin ve gitmesine izin vermemi mi istiyorsun? Benden istediğın bu mu?” diye sordu Matteo tehlikeli derecede sessiz bir sesle.

Karşılık vermemek için yutkundum. Ben ona ait değildim, asla da olamayacaktım. Sid’le yaptığım hiçbir şey Matteo’yu ilgilendirmezdi. Onunla yatmış olsaydım bile, bu yine de onu ilgilendirmezdi. Tanıştığım her erkekle yatmış olsam bile onu ilgilendirmezdi. Ona Sid’le birlikte olmadığımı söylemem gerekiyordu. Belki ona her şeyimi vermediğimi bilirse bu onu yatıştırırdı. Benden hâlâ alabileceğı bir şeyler olması egosunu tatmin ederdi. Ancak gururum dudaklarımı mühürlemişti.

“Gitmeliyiz. Kapıyı tekmelediğimizde birileri duymuş olabilir. Şu pislikten kurtulup yolumuza devam edelim,” dedi Stan dizini tekrar Sid’in sırtına geçirirken. Sid’in fal taşı gibi açılmış gözleri aramızda gidip geliyordu.

“Sessizlik,” dedi Matteo sertçe. Stan çenesini kapattı.

Matteo’nun koluna uzandım. Parmaklarımı gömleğinin nemli kumaşına geçirdiğimde altındaki sert kasları hissedebiliyordum. Sid’in hayatını kurtarmak istiyorsam gururumu ayaklar altına almak zorundaydım. “Matteo, bu-”

Sözlerim susturucu takılmış bir silahın çıkardığı tiz sesle yarıda kesildi. Donup kalırken gözlerim hızla sesin kaynağını buldu. Made erkeklerinden biri susturuculu bir *Glock*’u birkaç dakika önce Sid’in kafasının olduğu noktaya doğrultmuştu. Öne doğru yığılan Sid’in kafası gevşekçe sarkıyor ve yere kan damlıyordu. Stan, Sid’in kollarını bıraktı. Ceset devrilmiş, büyük bir gürültüyle yere düşmüştü. Öylece bakakaldım. Elim yavaşça Matteo’nun kolundan aşağı kaydı.

“Sana onu öldürmeni emrettim mi?” diye gürledi Matteo.

“Bu *Outfit*’in meselesiydi. Seninle evli olmadığı sürece kız bizim yetki alanımıza giriyor. Tabii, bu pislik de öyle.” Stan, Sid’in cansız bedenini tekmeledi. Olduğum yerde sıçradım. İçimde bir canavar öfkeden deliye dönmüştü. Stan’ın lanet gözlerini oymak, hepsini öldürmek istiyordum ama vücudum felç olmuş gibiydi.

Sid’in başının etrafına yayılan kan saçlarını ıslatıyordu. Midem acıyla kasıldı. Bu kadar kanı daha önce yalnızca üç kez görmüştüm. İlki Luca Raffaele’in parmağını kestiğinde; ikincisi Aria’ya ilaç veren adamın icabına baktıktan sonra Luca’nın gömleğinde; üçüncüsü ise Ruslar bize saldırdığındaydı. Bazılarının söylediği, *benim bile* bir noktada düşündüğüm gibi gitgide kolaylaşmamıştı. İçimde hiç kolaylaşmayacağıma dair bir his vardı.

Stan bana doğru başını salladı. “Diğer tanıklar nerede? Burada yalnız yaşamıyorsun.”

Gözlerimi kırptırdım. Hissettiğim dehşet beni öylesine sarmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Ev arkadaşlarımı da öldürmelerine izin veremezdim. Kızlar bana iyi davranmaktan başka hiçbir şey yapmamışlardı. Bunu hak etmiyorlardı. Gözlerim Matteo’yu buldu. Babamın adamlarına dönmeden önce bakışları yüzümde gezindi. “Burada işimiz bitti.”

Stan itiraz edecek gibi görünüyordu. Ancak diğer adam omuzunu dürttüğünde bana ters ters bakarak kapıyı açtı ve koridoru kontrol etti. “Temiz. Hadi gidelim.”

Tekrar Sid’in bedenine döndüm. Matteo bir kolunu belime doladığında olduğu tarafa bakmamıştım bile. Sanki onu hayata bağlayan tek şey benmişim gibi gözlerimi Sid’den ayıramıyordum. Ancak çoktan ölmüştü. Beyninin parçaları yerdeki kııl denizi süslüyordu.

Matteo beni önce kapıya, sonra da koridora yönlendirdi. Stan önümüzde, diğer adam ise hemen arkamızdaydı. Kuşatılmış. Dört bir yanımla kuşatılmıştı. Kaçmaya çalışmalıydım. Olasılıklar

her zaman bana karşı olmuştu ancak bu daha önce beni hiç durdurmamıştı. Belki de bu kaçmak için son şansımdı. Amerika'ya döndüğümde kapana kısılmış olacaktım. Vazgeçmek doğamda yoktu. Her zaman savaşmış olmama rağmen şimdiye kadar cesaretimin bedelini ödeyen kişi de yalnızca ben olmuştum. Bu gece ise masum bir adam, dünyanın karanlığıyla kirlenmemiş biri; hayallerimin, özgürlük arzumun, bencilliğimin bedelini hayatıyla ödemişti. Kaderden, kanla dolu bir dünyadan kaçabileceğimi düşünmüştüm ama istemeden de olsa masum insanları o dünyaya sürüklemiştim.

Bununla yaşayabilir miydim?

Emin değildim.

Belki de etrafımızdaki herkese acı ve ölüm getirmek doğamızda vardı. Belki de bu yüzden bir arada kalmak bizim için en iyisiydi. Aria'nın uzun zaman önce söylediği de bu değil miydi?

Aria. Nihayet onu yeniden görecektim. Şu anda tutunduğum tek iyi haber buydu. Olanları atlatmama yardım edecekti. Her zaman etmişti.

Matteo'nun bileğimi kavrayan eli canımı yakıyordu. Gözlerinde açıkça okunan bir mesaj vardı. Artık beni yakaladığına göre, bir daha asla gitmeme izin vermeyecekti.

Her şey bir sisin ardında gerçekleşiyor gibiydi. Bir arabanın arkasına bindirildiğimde Matteo da yanıma yerleşmiş, ardından lastik gıcırtiları eşliğinde yola koyulmuştuk. Son iki aydır evim dediğim yerin ardımızda kayboluşunu izlerken alnımı soğuk cama yasladım. Göz kırpmaya bile cesaret edemiyordum. Onları her kapattığımda, göz kapaklarımin arkasında kırmızının tonları titreşiyordu. Sid benim yüzümden ölmüştü.

Arka planda Matteo'nun telefonda biriyle konuştuğunu duya-biliyor olsam da odaklanamıyordum. Her şey bitmişti. Beni ba-bama geri götürecekti ve hiçbir şekilde merhamet beklememem gerektiğine şüphe yoktu. Yalnızca *Outfit*'e değil, New York'a da ihanet etmiş; babamın ve Matteo'nun itibarlarını yerle bir etmiş-tim. Cezalandırılacaktım. Hızlıca gözlerini ön koltuğun arkasına dikmiş olan Matteo'ya baktım. Aceleyle sutyenimin kopçasını ta-kıp üstümü düzelttim ancak Matteo elbette fark etmişti.

Öfkeli olduğu belliydi. Aklında benim için ne tür bir ceza ol-duğunu merak ediyordum. Altı aydır firardaydım. Beni intikam-dan başka bir nedenle istiyor olamazdı. Kuralları biliyordum. Artık evlenilmeye layık değildim. Matteo'nun muhtemelen çok-tan yeni bir nişanlısı vardı ve benimle işi bittikten sonra hayatı-na devam edecekti. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapardı. Fakat bu Chicago'ya ayak bastığım anda babamın bunu yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Havaalanındaki otelin önünde durduğumuzda Matteo bana döndü. Gözlerinde açık bir uyarı vardı. "Uçuşumuza kadar önü-müzdeki birkaç saati burada geçireceğiz. Eğer birinden yardım istemeye kalkarsan ortalık kan gölüne döner, anladın mı?"

Başım la onayladım. Hemen ardından Matteo beni arabadan dışarı çekmiş ve içeri doğru götürmüştü. Asansörlere doğru iler-leyip dördüncü kata çıkarken kimse bize bakmamıştı bile.

Sade, beyaz bir kapının önüne gelene dek uzun bir koridor boyunca yürüdük.

Stan ve *Outfit*'in diğer adamı da bizimle birlikte durmuştu. "Carmine ve benim odamıza gelmeli. O hâlâ *Outfit*'in bir parça-sı," dedi Stan gözleri vücudumda gezinirken. İkisiyle aynı odaya girersem o ve diğer adamın bana ne yapacağını biliyordum.

"O benim. Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. Siktir git şimdi. Gianna ve benim konuşmamız gereken konular

var,” dedi Matteo sertçe. Anahtar kartını yuvasına yerleştirdi ve kapıyı açtı.

Adamlar birbirlerine şöyle bir baksalar da itiraz etmemişlerdi. Stan bana acımasızca gülümsedi. “Ona biraz terbiye ver.”

Matteo beni odaya sürükledi. Kapıyı hızla kapattığında yüzüne dehşet verici bir ifade yerleşmişti. “Ah, vereceğim.”

Bölüm Dokuz

Gianna

Matteo beni yatağa fırlattı ve ardından üzerime çıktı. Kollarımı başımın üstüne bastırduğunda dizleri de kalçalarımın yanındaydı. Gözleri ölkeden neredeyse simsiyah olmuştu. Merhamet için yalvarmamı mı istiyordu? Ondan af dilememi? O zaman daha çok bekleyecekti.

“Başka bir adamın benim olanı almasına izin verdin,” diye hırladı. Sahiplenircesine bakan gözleri bedenimi kavuruyordu. Sanki beni öpecekmiş gibi eğildi. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ancak o yalnızca kaşlarını çatı. “Baban sana istediğimi yapmam için bana izin verdi. Yaşaman ya da ölmen umurunda değil. Sana ne yapacağım umurunda değil. Sanırım seni sert bir şekilde cezalandırmamı bile onaylardı.”

Hiç şaşırmamıştım. Kaçarak ailemize utanç getirmeden önce babam bana zaten zar zor tahammül ediyordu. Şimdi ise benden şeytanın ta kendisiymişim gibi nefret ediyor olmalıydı. Neredeyse Matteo'nun bana zarar vermesini istiyordum. Sid'in ölümüne sebep olduğum için bunu hak etmiştim. Matteo'nun

bana zarar vermekte hiç zorlanmayacağını biliyordum. Neler yapabileceğini görmüştüm. Belki fiziksel acı sonunda içten içe hissettiğim ıstırapı da bastırırdı.

Matteo

Gianna sanki ona ne yapacağım umurunda değilmiş gibi tek bir kahrolası kelime bile etmiyordu.

Onda görmeye alışık olduğum ateşin bir kısmını nihayet gösterip göstermeyeceğini test etmek için bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım. Ancak hafifçe irkilmek dışında bir tepki vermedi.

Saçına yaptığı şeyden nefret etmiştim. Artık sevdiğim o kızıl renkte değil, açık kahverengiydi. En azından çok fazla kesmemişti.

Gözlerim gömleğinin yukarı sıyrıldığı yerden görünen çıplak karnına takıldı. Başka birinin tenine dokunduğu, *her yerine* dokunduğu düşüncesi dünyayı yerle bir etmek istememe neden oluyordu.

O bana ait olmalıydı. *Yalnızca bana.*

Bir an için öfke gözlerimi öylesine kör etmişti ki onu incitmek istemiştim. Bana ait olduğunu göstermek, onu her şeyi unutacağı kadar sert becermek istemiştim. Belini kavradım, parmaklarım yumuşak teninde gezindi. Benim. Şu andan itibaren o sadece benimdi. Babası, Gianna'yı kendisine geri götürmeden önce onu istediğim gibi kullanabileceğimi söylemişti. En başından beri bana ait olan bir şeyi ondan alırsam kimse gözünü dâhi kırpmazdı. Dokunuşumla gerilmiş olsa da bir şey söylemedi. Gözlerinde teslim olmuş gibi bir bakış vardı. Her zamanki öfkesinden eser yoktu.

Benimle mücadele etmiyor, hiçbir şey yapmıyordu. Bana bir bez bebeği anımsatmıştı. Muhtemelen herkesin benden yapmamı beklediği şeyi yapmamı, istemiyor olsa bile onu becermemi,

benden af dileyene kadar canını yakmamı bekliyordu. Bunu yapabilirdim ama yapmak istemiyordum. Tüm yaptıklarına, itibarımı yerle bir etmesine rağmen onu hâlâ istiyordum. Mesele yalnızca vücudu değildi.

“İtaatkâr davranmak hiç sana göre değil,” dedim sessizce. Nabızı parmak uçlarımin altında hızlanmıştı. İfadesinin beni inandırmak istediği kadar kayıtsız olmadığının tek işaretiydi bu. Belki de onu yanında bulduğum piçe üzüldüğü için gerçekten kendisine ne olduğunu umursamıyordu.

Bu fikir içimde yeni bir öfke patlamasına yol açmıştı. Kontrolümü kaybetmeden onu hızla serbest bıraktım. Üzerinden kalktım ve yüzündeki hayreti görmezden gelmeye çalışarak yatağın kenarına oturdum. Ellerimi yumruk yapıp bırakarak yere baktım. Eğer Carmine o şerefsizi öldürmemiş olsaydı, muhtemelen bunu ben yapardım. Hâlâ yapmak istiyordum. Beyninin, Gianna’nın bedeninin onunkinin altında olduğu anıları barındıran kısmını kesip çıkarmak istiyordum.

Gianna yavaşça, sanki çok hızlı hareket ederse üzerine atılacağı mı düşünüyormuş gibi dikkatlice doğrulup oturdu. “Bana tecavüz edip işkence çektirmeyecek misin?”

Neredeyse gülecektim. Herkesin beklediği buydu. Hatta dünyamızdaki çoğu erkek onun bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ona döndüm, bakışlarım güzel yüzünde gezindi. Hafızamın beni inandırdığından bile daha güzeldi. Teni solgun ve gözleri ağlamaktan şişmiş olsa bile.

“Öyle yapacağımı mı sandın?” diye sordum şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. Öfkemin bir kısmı büyük, mavi gözleriyle bana baktığı için aniden kaybolmuştu.

“Evet. Babamın adamları kesinlikle öyle düşündüler. Yüz ifadelerini görmedin mi? Muhtemelen benimle işin bittiğinde onlara da bir şans vereceğini umuyorlardır.”

Elbette öyle umuyorlardı. Gianna'nın peşinde olduğumuz süre boyunca bana bunu defalarca söylemişlerdi. Şu anda ona ne yaptığımı düşündüklerini biliyordum. Kahretsin, bir yanımda haklı olmalarını diliyordu. Ben iyi bir adam değildim. "Babanın adamları da baban da umurumda değil. Eğer sana parmaklarının ucuyla bile dokunurlarsa, onları öldürürüm. Sana zarar vermeyecekler, kimse vermeyecek."

Kaşları çatıldı. "Chicago'ya döndüğümde babam beni cezalandıracak."

Gerçekten de onu o pislik babasına teslim edeceğimi mi düşünüyordu? Altı ay boyunca onu geri vermek için peşinden koşmamıştım. Sırıttım. "Chicago'ya geri dönmüyorsun, Gianna. Benimle New York'a geliyorsun."

İfadesi bir an için umutla dolmuştu. "Aria'ya mı? O iyi mi? Bana yardım ettiği için başı belaya girdi mi?"

Nedense verdiği cevap canımı sıkmıştı. "Aria iyi," dedim ayağa kalkıp pencereye doğru yürümeden önce. "Şu adam, onu sevdin mi?" diye sorduğumda sırtım hâlâ ona dönüktü.

"Evet" derse ne yapacağımdan emin değildim. O herife artık zarar veremezdim ve Gianna'ya da zarar vermek istemiyordum. Öyleyse ne yapabilirdim? Başka birini, tercihen uzun zamandır sinirlerimi bozan o iki *Outfit* pisliğini öldürürdüm. Belki elim değmişken, onu bir daha gördüğümde lanet olası babasını da öldürürdüm.

"Sid'i mi?" diye sordu titrek bir sesle. O anda neredeyse kendimi kaybedecektim. Ona omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak baktım. Gözleri gerçekten de yaşlarla nemlenmişti.

"Adının ne olduğu umurumda değil," dedim sertçe.

Sikeyim, o adamı öldürmeyi o kadar çok istiyordum ki. O pisliği diriltmenin bir yolu olsaydı, sırf onu tekrar öldürebilmek için bir milyar dolar öderdim. Yavaşça, acı çektirerek.

“Adı Sid’di,” dedi inatla. Gözlerinde yine o tanıdık parıltı vardı. Soruma hâlâ cevap vermemiştir. “Onu seviyor muydun?”

“Hayır,” dedi tereddüt bile etmeden. “Onu çok az tanıyorum.” Gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi altdudağını ısırmaya başlamasaydı buna sevinebilirdim. Çok üzgün görünüyordu. Bir an sonra sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

“Madem onu sevmiyordun, o zaman neden ağlıyorsun?”

Bana ters ters baktı. Sanki kızması gereken kişi oymuş gibi. “Gerçekten bilmiyor musun?”

“Ben bir Made erkeğiyim, Gianna. Birçok insanın öldüğünü gördüm, kendim de birçok kişiyi öldürdüm.” Ve şu anda yeniden öldürmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum.

“Sid ölmeyi hak etmiyordu. Benim yüzümden öldü. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı.”

Ne demekti bu böyle? Ciddi miydi? “Yanlış kıza dokundu. Kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğu için öldü.”

Gianna başını iki yana salladı. “Onu kendin öldürmek istedin, öyle değil mi? Stan’i bu yüzden durdurdun? Sid’in hayatını bağışlamak istediğin için değil.”

Buna gerçekten de şaşırmış mıydı? Benim ve mafyanın diğer tüm üyelerinin birer canavar olduğuna inanan birine göre, nişanlıma elini süren o pisliği öldürme isteğime garip bir şekilde şaşırmış gibi görünüyordu.

Cevap veremedi telefonum çaldı. Ekranda Luca’nın adı belirmişti. Arabadayken ona yalnızca kısa bir mesaj göndermişim. Beni aramayı denese de –özel jetimizin pilotuyla kısa bir konuşma dışında- kimseyle konuşacak durumda değildim. Ancak Luca’yı biraz tanıyorsam asla vazgeçmezdi. Bir iniltiyi bastırarak telefonu açtım ve tekrar Gianna’ya döndüm.

“Senden tek alacağım bir ‘Onu yakaladım’ mesajı mı?” dedi öfkeyle.

“Meşguldüm.”

Arka planda Aria’nın tiz sesini duyabiliyordum ancak neyse ki Luca telefonu ona vermemişti. Histerik bir kadımla, hele de nişanlımın kaçmasına yardım etmiş olan bir kadınla konuşacak havada değildim. New York’ta sabahın erken saatleriydi. Luca bir kez olsun karısının uyumasına izin veremez miydi?

“Neyle?” Duraksadı. “Vazgeçtim, söyleme. Bilmek istemiyorum.”

“Ona zarar vermiş mi?” diye sordu Aria benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Hiçbir şey söylemedim

Luca sesini alçalttı. “Yaşıyor mu?”

“Siktir git.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Aria arka planda hâlâ konuşuyordu.

“Karına kız kardeşinin iyi olduğunu söyle.”

“Gianna iyi,” dedi Luca boğuk bir sesle. Ardından benimle konuşmaya devam etti. “Ne zaman döneceksin?”

“Uçağın kalkmasına iki saatten az kaldı.”

“Scuderî’yle buluşmak için doğrudan Chicago’ya uçuyorsun, değil mi?”

“Seni çoktan aradı, öyle değil mi?” dedim. Stan ve Carmine, Gianna’yı yakaladıktan sonra patronlarına kesinlikle bir mesaj göndermiş olmalıydı. Bu elbette onun da Sid’den haberdar olduğu anlamına geliyordu.

“Tabii ki aradı. Kızı altı aydır firarda. Bu büyük bir haber.”

“Sakın bana Gianna’nın geri dönmesine sevindiğini söyleme.”

“Hayır, en azından Aria’yla aynı sebepten değil. Onun cezalandırıldığını görmek istiyor. Gianna ikinizin de itibarını yerle bir etti. Duyduğuma göre onu başka bir adamla yakalamışsın. Haberin hızla yayılacağının da farkındasıdır. Scuderi, Gianna’yı herkesin önünde cezalandırmaya hevesli. Bu konuda ona yardımcı olmanı bekliyor.”

Dişlerimi sıktım. “Sikimde bile değil. Onu Chicago’ya götürmeyeceğim. Gianna’yla konuşmak istiyorsa New York’a gelebilir.”

“Yaptığı şeyden sonra hâlâ onu korumak mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Matteo, bu *Outfit*’in meselesi. Gianna senin karın değil ve kaçıp Avrupa’nın yarısıyla sikiştikten sonra kimse senden onunla evlenmeni beklemiyor.”

“Sözlerine dikkat et,” diye tısladım.

“Lanet olsun. Bu kızı unutamaz mısın? Onu becer, nasılsa artık bir önemi yok. Sonra da babasına geri ver.”

“Aria kız kardeşi hakkında böyle konuştuğunu duyuyor mu?” diye sordum.

“Hayır. Benim *Famiglia*’yı düşünmem gerekiyor. Gianna bu işi kendi başına açtı. Onu Chicago’ya götürmelisin, Matteo. Onun için savaşa girmeyi göze alamam.”

“Siktir git, Luca. Kahretsin, sen benim kardeşimsin. Benim tarafımda olman gerekmez mi?”

“Sen kahrolası aklını kaçırmışken değil.”

“Siktir git.”

Luca hattın öbür ucunda iç çekti. “Dinle, Gianna’yı bırakıp git demiyorum. Onu Chicago’ya götür ve babasına teslim ediyormuş gibi yap. Sonra Scuderi’yle bir anlaşma yaparsın. Kız hâlâ seninle nişanlı, o yüzden seni reddetmeyecektir. Hatta ondan kurtulduğu için sevinecektir bile. Aria ve ben de oraya uçacağız.”

Şu anda pilotumuza e-posta gönderiyorum. Bununla tek başına uğraşmak zorunda kalmayacaksın.”

“Peki onu Chicago’ya götüreceğim. Ama Scuderi ne derse desin, onu almadan geri dönmüyorum. O benim.”

“Pekâlâ ama herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum. İnan bana, babasının Gianna’ya zarar vermesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Aria kardeşini çok seviyor ve ben de Aria’nın mutlu olmasını istiyorum. Bu yüzden Scuderi’nin onu öldürmesine ya da incitmesine izin vermeyeceğim. Onu bizimle birlikte New York’a geri getireceğiz. Eğer gerçekten istediğin buysa karın olarak.”

“Scuderi herhangi bir nedenle itiraz ederse ona karşı mı geleceksin?”

“Geleceğim. Aria ve senin için.”

“Yemin et.”

Luca yeniden iç çekti. “Yemin ederim. Sen ve Aria benim ölümüm olacaksınız.”

Neredeyse gülümseyecektim ancak onun yerine telefonu kapattım. Gianna’ya döndüğümde endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ona baktığım an bunu gizlemeye çalışmıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Son birkaç aydır bazı günler onu bulamayacağımı, fazla zeki olduğunu düşünmüştüm. Şimdi yanıldığıma seviniyordum. “Gelenekler seni *Outfit*’e ve babana teslim etmemi emrediyor.”

Yüzü korkuyla dolmuştu. Gianna aptal değildi. Babası istediğini elde ederse başına neler gelebileceğini biliyordu. Dante Cavallaro’nun müdahale edip etmeyeceğinden emin değildim ve umurumda da değildi. İçim koruma içgüdüsüyle dolup taşıyordu. Onun kaderi hakkında karar vermeye hakları yoktu. Bu ona kaçmakla hata ettiğini, benim onun için doğru adam olduğumu gösterme fırsatımdı. Uzun bir süre bana baktı, ifadesi kırılgan ve savunmasızdı. Bu onun daha önce yalnızca iki kez görmüş

olduğum bir yanıydı. Birincisi Aria'ya uyuşturucu verildiği, ikincisi ise Gianna Rusların elinde olduğu zamandı. Ona hâlâ kızgındım. Kahretsin, özellikle de ona fırsat verirsem yine kaçacağını bildiğim için öyle öfkeliydim ki... Ancak bir yanımda yeniden benimle olduğu için mutluydu.

“Seni Chicago'ya götüreceğim ama yanından ayrılmayacağım, Gianna. Sana benden tekrar kaçma şansı vermeyeceğim.”

Gianna

Bugün olanlardan sonra, bir daha kaçma riskini göze alabileceğimden emin değildim.

Matteo'nun telefonu tekrar çaldığında küfretti. Dikkatinin dağıldığına sevinmiştim. Bakışlarının yoğunluğu, adeta öpüştüğümüzden beri savaşıma çalıştığım bir parçamla konuşuyordu. Tekrar uzandım ancak gözlerimi kapattığım anda Sid'in bedeninin görüntüleri zihnimde canlanıvermişti. Matteo onu öldürmemiş olsa bile, bu onun hatası olmadığı anlamına gelmiyordu. Carmine önce davranmasaydı o da aynısını yapardı.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü koluma bir şey dokunduğunda şiddetle sarsıldım. Gözlerimi açtığımda Matteo'nun üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Alaycı bir gülümsemeyle doğruldu. “Böyle uykuya dalabildiğine göre Sid'in ölümü seni pek de rahatsız etmemiş gibi görünüyor.”

Ona ters ters bakarak kalktım. Kasten acımasız davrandığını biliyordum ama aynı zamanda bunun doğru olup olmadığını düşünmekten kendimi alamamıştım. O kadar duygusuz muydum? Matteo'ya itiraf etmek istediğimden daha mı çok benziyordum? Hayır. Rüyamda Sid'in ölümünü görmüştüm. Onu düşündüğümde göğsüm bir mengineenin içindeymiş gibi hissediyordum.

“Gitmemiz gerek. Uçağımız yakında kalkacak.” Matteo beni ayağa kaldırmak için bileğimi kavradı ancak aniden öfkelenerek kolumu geri çekti. Tekrar uzanıp beni çekti ve vücudumu kendininkine yasladı. “Dikkatli ol, Gianna. İki saatten az bir süre önce seni başka bir adamla oynasırken gördüm. Kontrollü olduğum için gurur duyuyorum ama konu sen olduğunda kabul edeceklerimin de bir sınırı var.”

Vereceğim karşılığı bastırarak Matteo’nun beni odadan çıkarmasına izin verdim. Stan ve Carmine çoktan koridorda bekliyorlardı. Gözleri beni tepeden tırnağa süzdükten sonra Stan, “Hâlâ tek bir çizik bile almamış olması şaşırtıcı. Eğer nişanlım başka erkeklerle düzüşseydi, onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim.”

“Senin lanet fikrini önemsiyor gibi mi görünüyorum?” diye sordu Matteo tehlikeli bir şekilde. Göz ucuyla ona baktım. Stan’in söylediği şeyi tam olarak neden yapmadığını merak ediyordum. Ancak şimdilik çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim. Kendimi korumak konusunda pek başarılı değildim ama ölüm, babamın benim için düşündüğü şeye tercih edilebilir olsa bile, tamamen intihara meyilli de değildim.

Yirmi dakika sonra *Outfit*’in özel jetlerinden birine binmiştik. Pencerenin yanındaki koltuğa oturdum. Matteo karşıma otursa da tek bir kelime dâhi etmedi. Tüm uçuş boyunca kimse benimle konuşmaya çalışmamıştı. İçimde Matteo’nun geçirdiğimiz zamanı sakinleşmek için kullandığına dair bir his vardı. Ara sıra beni izlediğini fark ediyordum olsam da gözlerindeki bakışı çözemiyordum. Uçuşun yarısında tuvalete gitmek için kalktığımda Matteo da ayaklandı.

Karşılık vermeden arkadaki tuvalete doğru yürüdüm. Kapıyı açmama rağmen Matteo geri çekilmediğinde dilimi daha fazla tutamamıştım. Kendini korumanın canı cehennemeydi. “İşerken beni mi izleyeceksin? Uçaktan atlayarak kaçacak değilim ya.”

“Hepimizi öldürmek için uçağın duvarında bir delik açmaya çalışırsan hiç şaşırırmam.”

Ciddi miydi? Dudaklarının kenarı seğirmişti ancak sonra ifadesi tekrar sertleşti. Bir an için gözlerimiz birbirine kenetlendi. Hızla küçük tuvalete girdim ve kapıyı kapattım. Matteo beni durdurmamıştı ancak dışarıda beklediğini ve muhtemelen garip sesler gelip gelmeyeceğini duymak için kapımı dinlediğini biliyordum.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapattım. Korku ve hüznün bedenimi kasıp kavuruyor, hıçkırıklara boğulmamak giderek daha da zorlaşıyordu. Neredeyse Matteo’nun beni hırpalamasını dileyecektim. Neden düzgün bir insan gibi davranmak zorundaydı ki?

“Ne yapıyorsun? Beni lanet kapıyı kırmak zorunda bırakma,” diye mırıldandı Matteo.

Beni duyabileceğini umursamadan işimi hallettim ve iki dakika sonra dışarı çıktım. Matteo’nun gözleri sanki bir şeyler peşinde olduğuma dair bir işaret arıyormuş gibi üzerimde geziniyordu. Yapabileceğimi düşünseydim gülerdim.

Koltuklarımıza döndük ve sessizliğimize kaldığımız yerden devam ettik.

Chicago’ya indiğimizde midem düğüm düğüm olmuştu. Uçakta bir dakika bile uyumamıştım. Yakında babamla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek beni uyanık tutuyordu. Daha dün ev arkadaşlarımla pizza yiyor, yazın Hırvatistan’a gitmek için planlar yapıyordum. Ancak şimdi hayatım bir kez daha kontrolümden çıkmıştı. Daha da kötüsü, *Outfit* tarafından ağır bir cezaya çarptırılabilirdim. Matteo’nun beni babamın gazabından korumak için hiçbir nedeni yoktu. Denese bile, Luca neden benim için *Outfit*’le çatışmayı göze almasına izin verecekti ki? Onların gözünde bir böcekten daha değersizdim.

Özel jet durduğunda Matteo ayağa kalkarak bana da aynısını yapmamı işaret etti. Çoktan açılmış olan kapıya doğru onu takip ederken bacaklarım titriyordu. Soğuk hava yüzüme çarptı. İnş pistinin ve çevredeki binaların üstü karla kaplıydı. Saat öğleden sonra dört civarı olmasına rağmen sanki gece yarısıymış gibi hissediyordum. Matteo bileğimi tuttu ve bana uyarı dolu gözlerle baktı. "Sakin kaçmaya kalkma. Aptalca bir şey yapma. Babanın adamları sana zarar vermek için fırsat kolluyor. Onları öldürürüm ama bunun sana pek de yardımı olmaz."

Gerçekten benim için endişeleniyor muydu? Matteo bir muammaydı. Benimle neden bu kadar ilgilendiğinden emin bile değildim. İçimde gururundan kaynaklandığına dair bir his vardı. Onu istemediğimi kabullenemiyordu. Bu yüzden ben istemesem de, o artık beni istemese de beni onunla evlenmeye zorlayacaktı. Beni gerçekten önemsiyor olsaydı, gitmeme izin verirdi. Hayır, bu yalnızca bir güç oyunuydu. Duyguların bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Merak etme. Aria'yı görmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Şu an küstahlığının geri dönmesi için doğru bir zaman değil. Baban bundan hoşlanmayacaktır."

Bunun böylesine kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsa neden gülümsemek üzereydi? Kapı tamamen açıldığında Matteo beni birkaç basamak aşağı indirdi. Parmakları hiç kıpırdamadan bileğimde duruyordu. Kendimi ilk adımlarını atan bir çocuk gibi hissediyordum. Vücudumdaki öfke endişeyle savaşıyordu ancak karşılık verme riskini göze alıp almayacağıma karar veremedi o tanıdık sarı saçları gördüm. Aria. Luca'nın yanında duruyordu. Beni görünce koşmaya başladı.

Matteo'ya yalvarırcasına baktım ama beni bırakmadı ve telaşsız adımlarla Aria'ya doğru yürümeye devam etti. Kız kardeşim neredeyse bize ulaştığında bileğimi bırakmış, ben de doğru Aria'ya koşmuştum. Neredeyse acı verici bir şekilde birbirimi-

zin kollarına atıldık. Aria'yı kendime doğru çektim ve ona olabildiğince sıkı sarıldım. Bana aynı şekilde karşılık vermişti. "Ah, Gianna, senin için öyle korktum ki. Burada olduğun için çok mutluyum." Ağlıyordu. Benim yüzüm de gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tanrım, onu özlemiştim.

Bir süre sonra geri çekildi. Gözleri hızla üzerimde gezinirken yeni saçlarımda takılı kalmıştı. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Sarı saçlarının birkaç telini yüzünden uzaklaştırdım. Aniden hıçkırığa hıçkırığa ağlayacak gibi hissetmiştim. Pişmanlık zihnimde ağır bir yük gibiydi. Asla kaçmamalıydım. Aria'nın endişeli yüzünü görmek bunun başka bir hatırlatıcısıydı. Eğer kalıp Matteo'yla evlenseydim, Sid hâlâ hayatta olacaktı ve Aria aylarca benim için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Neden kendi kararlarımı verme özgürlüğüne sahip olmak istemişim ki?

"Gianna?" Aria sesini alçalttı. "Matteo bir şey mi yaptı?"

"Matteo hiçbir şey yapmadı," dedi Matteo sert bir sesle. İkimizin de yerimizden sıçramamıza neden olmuştu.

"Sana sormadım," dedi Aria sessizce. Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. İçimde aralarının iyi olmadığına dair bir his vardı. Bu da benim yüzümden olmalıydı. Luca yanımıza geldi ve kardeşinin omzuna vurdu. "Seni tekrar görmek güzel."

Matteo'nun benim peşimde olduğu için uzun süredir evden uzakta olduğunu düşünmemiştim bile. Luca bana doğru bakmadı. Umurumda olduğundan değildi.

"İyiyim ben," dedim Aria'ya. Bana inanmak konusunda isteksiz görünüyordu.

"Patron bekliyor," diye bağırdı Stan. "Hadi gidelim. Fahişe büyük bir karşılamayı hak etmiyor ne de olsa."

Aria hayretle derin bir nefes aldı. Kaskatı kesilmiştim ancak şaşkınlığımı belli etmemeyi başardım. Stan'in hakkımda ne

düşündüğü umurumda bile değildi. Fakat en hızlı tepki veren Matteo olmuştu. Bir bıçak çekip ona doğru fırlattı. Stan kulağına saplanan bıçakla feryat etti.

“Bir dahaki sefere çeneni kapalı tutmazsan bıçağım lanet kafatasını ikiye ayıracak,” dedi.

Stan elini silah kılıfına atsa da tabancasını çekmemişti. Kesik kulağından gömleğine kan damlıyordu. Gözlerinde kan dökme arzusu vardı. Carmine’in vücudu gerilse de o da silahını çekmemişti. Luca’ya döndüğümde nedenini anladım. İki silahmı da babamın adamlarına doğrultmuştu. Burada olduğunu bile görmediğim Romero da elinde silahıyla hemen arkasındaydı.

“Bu işin kötü bitmesini istemeyiz, öyle değil mi?” diye sordu Luca çok kısık bir sesle. “Patronun bundan hiç hoşlanmayacaktır.”

Carmine başıyla onayladığında duruşu gevşemişti. Ancak Stan, Matteo’yu öldürdüğü sürece babamın onu cezalandırmasını umursamıyormuş gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca iki taraf da kıpırdamadı. Ardından Luca silahlarını kılıflarına geri koydu. “Gidelim.”

Carmine, Matteo’nun fırlattığı bıçağı aldı ve gözlerini Stan’den ayırmayan Matteo’ya geri verdi.

“Kız bizimle birlikte gelecek,” dedi Stan.

Matteo’nun dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu sana son uyarım. Beni kızdırmayı bırak yoksa boğazına bir gülümseme kazırım.”

Carmine, Stan’in kolundan tutup onu siyah bir *Outfit* arabasına doğru çekerken, geri kalanımız iki *BMW*’ye doğru ilerledik.

Aria benimle arkaya oturmak için hamle yapmıştı ancak Luca onu geri çekti. “Hayır. Matteo’nun gözlerinin kız kardeşinin üzerinde olmasını istiyorum.” Aria Luca’nın yanına oturmadan önce bana özür dilercesine gülümsedi.

Matteo arka koltukta yanıma yerleştğinde bana aklımdan geçenleri biliyormuş gibi bakıyordu. “Sana fırsat versem muhtemelen arabadan atlarsın.”

Homurdandım. “O kadar da kafayı yemedim. Babamın adamları açıkça bana zarar vermek isterken Chicago’da korumasız dolaşmayı göze alır mıyım sanıyorsun?”

“Yani seni koruyacağıma güveniyorsun ama yine de benimle evlenmek istemiyorsun.”

İçim bir an için hayretle dolmuştu. “Hâlâ evlenmek istiyormusun?”

Luca ön taraftan, “Muhtemelen sırtına bir bıçak saplasan bile seninle evlenmek ister,” dedi. “İnatçı herifin teki.”

“Altı ay boyunca seni öylece gitmene izin vermek için aramadım.”

Yüzünü inceledim ama kibirli maskesinin ardını göremiyordum. Bana izin vermiyordu. “Belki de beni bulmak için bu kadar zaman harcamamalıydın.” O zaman hâlâ Münih’te olurdum ve Sid de hâlâ hayatta olurdu. Fakat itiraf etmeliydim ki bir yanımda eski hayatımı özliyordu. Her şeyini değil ama kesinlikle kardeşlerimi ve hatta belki de henüz kendime itiraf etmek istemediğim başka yönlerini özlemiştim.

Matteo bir şey söylemese de dudaklarının gerildiğini görebiliyordum. Yolculuğun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti.

Eski evimin önüne geldiğimizde endişemi gizlemeye çalıştım. Babam bana ne yapacaktı?

Bölüm On

Matteo

Outfit'in arabası Scuderi malikânesinin önünde durduğunda Luca da kiralık *BMW*'yi hemen arkasına park etti. Aria ile hızla arabadan inmişlerdi. Onları takip etmek için kapıyı açtım ancak Gianna'nın henüz kemerini bile çözmediğini fark edince duraksadım. Dikkatle kucağında duran ellerine bakıyordu. İçim öfkeyle dolmuştu. Bir kez olsun kolay yoldan gidemez miydi? Bu kadar inatçı olmak zorunda mıydı?

"Seninle tartışacak havada değilim, Gianna. Şu anda gerçekten babanı bekletmemelisin. Zaten yeterince kızgın. Arabadan in yoksa seni kucağıma alırım."

Çokbilmiş bir cevap vermesini bekledim. Onun yerine kemerini çözmek için uzandı. Titreyen ellerini gördüğümde aniden neler olduğunu anlamıştım. Gianna beni kızdırmak için oyalanmıyordu. Buraya geri döndüğü için gergindi. Parmakları emniyet kemeriyle boğuşurken elini itip onun yerine açtım. Gözleri

yukarı fırladı ve kaşları birbirine yaklaşırken yüzümü inceledi. Çok endişeli görünüyordu. Hâlâ bacaklarının üzerinde duran ellerimi itmemişti bile.

“Çıkmamız gerek,” dedim tekrar. Bu sefer sesimde az önceki öfke yoktu.

Yavaşça başını salladı, gözleri pencereye doğru kaymıştı. Luca ve Aria’nın bizi izlediğini görebiliyordum. Onların hemen arkasında Stan ve Carmine bekliyordu. Romero ise ikinci arabamızın yanında durmuş etrafı kolaçan etmekle meşguldü. Bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyordum ama konu kahrolası *Outfit* olduğunda asla bilemezsiniz. Son birkaç aydır aramız pek de iyi değildi.

“Korkuyorum,” dedi sessizce, ardından sertçe güldü. “Öz babamdan korkuyor olmam berbat bir şey değil mi?”

“Baban bir *Consigliere* ve aynı zamanda da şerefsizin teki. Ondan korkmak için pek çok sebep var.”

Hâlâ kucağına bakıyordu. “Benden nefret ediyor. Yaptığım şeyden sonra kafama bir kurşun sıkmaya çekinmez bile.”

Önce beni geçmesi gerekirdi. Tek kolum sırtıma bağlayken bile onu alt edebileceğimden hiç şüphem yoktu. Parmağımı çenesinin altına yaslardım ve mavi gözleri benimkilerle buluşana dek yüzünü kendime çevirdim. “Buna izin vermeyeceğim.”

İfadesi bir an için yumuşamıştı. Gözleri dudaklarıma kaydı ama sonra her zamanki haline döndü ve geri çekildi. Neredeyse inleyecektim. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Ona yetiştiğimde yüzünde hiçbir korku belirtisi yoktu. Başını dik tuttu ve Scuderî’nin adamlarına o güne kadar gördüğüm en sert şekilde baktı. İşte tanıdığım Gianna buydu. Gösterdiği kadar rahat olmadığının tek işareti, onu ön kapıya doğru yönlendirirken elimi sırtına koyduğumda itiraz etmemiş olmasıydı. Ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmek ve nihayet ona sahip olmak için sabırsız-

lanıyordum. Sid'in pençelerini onun üzerinde gezdirdiği görüntüler tekrar aklıma geldiğinde bir şeylere vurma isteğime karşı koymak zorunda kalmıştım.

Luca kaşlarını kaldırdı. Sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü, Tanrı aşkına?"

Onu görmezden geldim çünkü tam o anda kapı açılmış ve Scuderi yüzünde öfkeli bir ifadeyle koridorda belirmişti. Gianna bana doğru sokuldu. Yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum çünkü yüzü hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Scuderi adamlarıyla kısa bir süre konuştuktan sonra onları gönderdi ve Luca'ya döndü. Onunla el sıkıştıktan sonra Aria'ya sarıldı. Şu ana kadar Gianna'ya gözünün ucuyla bile bakmamıştı. Bu durumun canımı fazlasıyla sıktığı bir gerçektir. Donuk gözleri bana döndüğünde alaycı bir ifadeyle yüzüne baktım. Bu adamla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Aptal suratından ve arkaya doğru taradığı saçlarından bile. Kötü bir mafya klişesine benziyordu.

"Görüyorum ki onu bulmuşsun," dedi.

"Her zaman istediğimi alırım."

Hâlâ Gianna'ya doğru bakmıyor olsa da ifadesi acımasız bir hal almıştı. "Senin istediğin saygın bir İtalyan kıızıydı. Aldığın şey ise kim bilir kaç erkeğin artığı."

Gianna'nın vücudu elimin altında kaskatı kesildi. Gözleri hafifçe genişlese de ifadesini hızla tekrar kontrol altına aldı. Ancak babasının işi henüz bitmemişti. Babamla bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalıydı.

"Onunla neden zaman harcadığını anlayamıyorum. Adamlarım onu sen olmadan da yakalayabilirdi."

Adamları Gianna'yla pek çok şey yapabilirdi. Luca gözlerini uyarırcasına bana dikti. Bıçağımı Gianna'nın babasının çirkin suratına saplamayı ne kadar çok istediğimi anlayabiliyor muy-

du? Sertçe Scuderi'ye baktım. Yüzündeki o kibirli gülümsemeyi silmek istiyordum.

“Bazı meseleleri konuşmak için içeri geçsek iyi olur,” dedi Luca *Capo* sesini kullanarak. Bu genellikle sınırlarımı bozardı fakat şu anda muhtemelen yapılacak en iyi şey buydu. Eğer onun aptal ifadesine bir saniye daha katlanmak zorunda kalırsam bıçağımın yanlışıyla Scuderi'nin gözüne saplanacağını hissediyordum.

Scuderi başıyla onayladı ve kapıyı iyice araladı. Babasının yanından geçerken Gianna neredeyse vücuduma yapışmıştı. Koruma içgüdüğü damarlarımda bir ateş gibi yanıyordu. Belki o farkına varmamıştı ama korktuğu zaman benim yakınlığımı istemesi, henüz farkında olmasa bile bana karşı olan hisleri için ihtiyacım olan tek kanıttı.

“Yaptıklarından sonra ona nasıl dokunabiliyorsun? Onu yaparken gördüğün şeyden sonra? Ben olsam iğrenirdim,” dedi Scuderi kapıyı kapatırken. Belli ki bir cevap beklemiyordu çünkü Luca'ya dönüp konuşmaya devam etti. “Eğer karım böyle bir şey yapsaydı onu öldürürdüm ve içimden bir ses senin de aynısını yapacağını söylüyor, Luca.”

Aria gözlerini hayretle Luca'ya çevirdi ancak o Scuderi'ye bakmakla meşguldü. “Buraya sen olsaydın ne yapacağını tartışmaya gelmedim. Bu işi kesin olarak halletmek istiyorum. Bize bir söz verdin ve bunu yerine getirmeni bekliyorum.”

“Söz verdiğim şey artık mevcut değil.” Scuderi başıyla Gianna'yı işaret etti. “Ama hasarlı mal istiyorsanız, eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Dante salonda bizi bekliyor. Yaşananlar her şeyden önce *Outfit*'in meselesi ve bu konuda son sözü de Dante söyleyecek.”

Luca'nın bakışları benimkileri buldu. Gözlerinde açık bir uyarı vardı. “O zaman gidelim. Seninle çene çalmaktan daha önemli işlerim var. Eminim hepimizin yararına olacak bir anlaşmaya varabiliriz.”

Dante ya da Scuderi umurumda bile değildi. Bu uğurda her bir *Outfit* pisliliğini deşmem gerekse bile Gianna'yı New York'a geri götürüyordum.

Gianna

Yüz ifademi soğukkanlı tutmak için çok uğraşıyordum ancak bu inanılmaz derecede zordu.

Utanç verici olsa da Matteo'nun sırtımdaki eli odaklanmama gerçekten yardımcı oluyordu.

Öte yandan yüz ifadesi ise yalnızca endişemi körüklüyordu. Kana susamış bir adam gibi görünüyordu. Göz ucuyla Luca ve babama baktım. İkisi de havadan sudan konuşma zahmetine girmemişlerdi.

Ben gittiğimden beri işler kesinlikle kötüye gitmişe benziyordu. Luca babama karşı nazik davranmakta böylesine zorlanıyorsa, şu anda *Outfit* ile New York arasındaki ilişkiler iyi olamazdı.

Aria hafifçe koluma dokundu, gözleri endişe doluydu. Kendimi gülümsemeye zorladım ama işe yaramamış olmalıydı çünkü karşılığında yalnızca kaşlarını çattı. Lanet olsun. Matteo beni yavaşça ileri doğru itti. Babam ve Luca çoktan salona yönelmişlerdi. Tam o sırada aceleyle atılan adım sesleriyle donup kaldım. Gözlerim merdivenlere kaydı. Lily ve Fabi hızla bana doğru geliyor, yüzleri mutlulukla parlıyordu. Küçük kardeşim beni yakalayıp başını göğüs kafesime gömerken gözlerim yaşardı. Tanrım, onu son gördüğümünden beri ne kadar da büyümüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Gideli sadece altı ay olmuştu. Hemen ardından Lily de kollarını etrafıma doladı. "Seni çok özledik," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Fabi'nin kolları nefes almamı zorlaştırıyordu ancak umurumda değildi.

Ben de onlara aynı şekilde sıkıca sarıldım. Firarda olduğum bunca zaman ailemi düşünmeye cesaret dâhi edememiştim. Aklıma her geldiklerinde göğsümde bir yarık açılıyormuş gibi hissediyordum.

Babam öfkeyle “Sana onları yukarıda tutmanı söylemedim mi?” dediğinde başımı kaldırdım ve annemin aceleyle merdivenden indiğini gördüm.

“Özür dilerim. Çok hızlılardı,” dedi yumuşak bir sesle. Gözleri bir an için bana kaydı, ardından tek bir kelime etmeden bakışlarını babama çevirdi.

Yutkundum. Bu muydu yani? İstediklerini yapmadım diye onlar için ölmüş müydüm? Babamın beni cezalandıracağını biliyordum ama en azından annemin geri döndüğüm için mutlu olacağını ummuştum.

“Lily, Fabi, odalarınıza dönün.”

Fabi, “Ama baba, Gianna’yı ne zamandır görmüyoruz,” diye homurdandı. Babam aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımda kapattı ve kardeşlerimi anneme doğru itmeden önce onları yanımdan uzaklaştırdı. “Hemen üst kata.”

Fabi çenesini havaya dikti. Lily bile yerinden kıpırdamamıştı. Babamın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “Sorun yok,” dedim onlara. “Daha sonra konuşuruz.”

“Hayır, konuşamazsınız. Seni onların yanında istemiyorum. Sen artık benim kızım değilsin. Ahlaksızlığının Liliana’ya bulaşmasını istemiyorum,” dedi babam. Bakışları sertleşmişti.

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum bile. Artık kendi kardeşlerimi görmemi istemiyordu.

“Bu saçmalık,” dedi Matteo.

“Matteo,” diye uyardı Luca. Müdahale etmesini engellemek için Aria’nın bileğini tutmuştu bile. “Bu mesele bizi ilgilendirmez.”

Babam öfkeyle baktı. “Doğru, ilgilendirmez. Bu benim ailem ve Gianna da hâlâ benim kurallarına tabi, bunu sakın unutma.”

“Artık senin kızın olmadığımı sanıyordum. Öyleyse neden ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile dinleyeyim?”

Matteo belimi sıkıca kavradı. Ne yani? O babamı kışkırtabilirdi ancak benim buna iznim yok muydu?

“Dikkatli ol,” dedi babam. “Hâlâ *Outfit*’in bir parçasısın.”

“Dante’yi daha fazla bekletmeyelim,” dedi Luca.

Bu sefer gerçekten de olaysız bir şekilde salona geçtik. Dante Cavallaro pencerenin önünde biriyle konuşuyordu. Telefonu kapatıp bize doğru döndü. Soğuk gözlerini üzerime diktiğinde ürpertimi bastırmak zorunda kalmıştım. O gerçekten de buzlar prensiydi. Birdenbire sahiden korktuğumu hissettim. Bu ciddi bir meseleydi.

Kendimi en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Luca, Matteo, Aria,” dedi Dante Cavallaro duygusuz sesiyle. “Gianna.”

Şok içinde sıçradım. Babamın yaptığı gibi beni hiçe sayacağını düşünmüştüm. “Efendim,” dedim başımı hafifçe eğerek. Bunu yapmaktan nefret etsem de kendim için en iyisinin ne olacağının biliyordum.

“Yaptığının ihanet olduğunun farkında mısın?” diye sordu Dante.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Kabul edersem mahvolacaktım ancak etmezsem de ölümüne karar verebilecek adamı çileden çıkarabilirdim.

“Gianna benim nişanlım ve eğer kaçmasaydı şimdiye kadar karım olacaktı. Bence onun bir cezayı hak edip etmediğine karar vermek New York’un *Capo*’su olarak kardeşime düşer.”

Gözlerim Matteo'dan Luca'ya kaydıgında sert bakışları sırtımdan aşağısının ürpermesine neden olmuştu.

“Saçmalık,” diye mırıldandı babam.

Dante ise rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “Anladığım kadarıyla hâlâ evlenmeyi istiyorsun?”

Matteo tereddüt etmeden “Evet,” dedi.

Elbette kimse benim ne istediğimi sormaya zahmet etmemişti ama ağzımı açmamam gerektiğini biliyordum. İşler benim için gerçekten kötü sonuçlanabilecekken yapamazdım.

Dante babama yaklaşmasını işaret etti. Bir süre sessizce konuştular. Babam hiç de memnun görünmüyordu.

“Bunu resmi bir *Outfit* meselesi haline getirmeyeceğim. Evlenmenize engel de olmayacağım. Ancak evlenmezseniz seni cezalandırmaktan başka çarem kalmaz,” dedi Dante bana. Başıyla Matteo'ya selam verdikten sonra tekrar babama döndü. “Gianna senin aileden olduğu için bu işi sana devrediyorum. Umarım bugünün sonunda barış içinde birlikte çalışmamızı sağlayacak bir anlaşmaya varırız.” Ardından geri çekildi ve devam etmesi için babama işaret verdi.

“Gianna gibi birini New York'a kabul etmeyi gerçekten göze alabiliyor musun? Yeni bir *Capo* olarak adamların senden gelenekleri korumanı ve hainlere merhamet göstermemeni bekliyor,” dedi babam Luca'ya.

“Adamlarım kararlarımı kabul eder,” dedi Luca. Sesinde alttan alta bir uyarı vardı. “Bu karar ne olursa olsun.”

Birden gerçekten Luca için bir yük olup olmayacağımı merak etmiştim. *Famiglia*'nın bir parçası olmak istemiyordum ama babamın bölgesinde kalmakla Aria'yla New York'ta yaşamak arasında bir seçim yapmam gerekirse neyi seçeceğimi biliyordum.

Bıçaklarını çekmek üzereymiş gibi görünen Matteo sessizce bir şeyler konuşmak için Luca'ya doğru yürüdüğünde Aria da bu anı kullanarak yanıma geldi. Ona minnettar bir şekilde gülümsedim.

“Kardeşim, işlediği suçlara rağmen kızını kabul edecek. Bence bu bizim açımızdan oldukça cömert bir teklif. Onun için yeni bir koca aramak zorunda kalmayacağına sevinmelisin.”

Babam alay edercesine güldü. “Sanki birini aramakla uğraşmışım gibi. Değerli vaktimi bununla harcamam.”

Öfkeden deliye dönmüştüm. Sebebi yalnızca babamın sözleri değildi. Luca'nın teklifi de canımı sıkıyordu. Bana bir pislikmişim gibi davranıyorlardı. Onları dinlerken kaçmakta ne kadar haklı olduğumu anlamıştım. Bu dünya korkunç bir yerdi.

“Ne diyorsun öyleyse?” diye sordu Luca. Dudakları gergindi.

Babam, Patronuna baktı ama Dante bu işin dışında kalmaya niyetli görünüyordu. Sonuç umurunda bile değilmiş gibiydi.

“Umarım bir kutlama yapmayı düşünmüyorsunuzdur. Bu meselenin mümkün olduğunca sessiz bir şekilde halledilmesini istiyorum. Beni ve *Outfit*'i yeterince utandırdı zaten. Bizi daha fazla utandırmasına izin vermeyeceğim,” dedi babam sonunda.

Dişlerimi öyle sıkıyordum ki çenemin kırılmamış olmasına şaşırıyordum.

Matteo başını iki yana salladı. “Bir partiye ihtiyacım yok. Etrafta evde kalmış kızlar olmadan sarhoş olmayı tercih ederim.”

Boğazımdan yukarı yükselmekte olan kahkahayı bastırdım. Matteo sanki benim de onu kendisi kadar komik bulup bulmadığımı görmek istermiş gibi gözlerini bana çevirdi. Yaptığı her şey önceden hesaplanmıştı. Bu asla unutamayacağım bir şeydi. Matteo ölümcül doğasını mizah ve bir gülümsemeyle maskeliyor olsa da bunun beni kandırmasına izin veremezdim. Ne şimdi ne

de başka bir zaman. Özellikle de beni tekrar kabul ederek cömertlik yaptığını düşündüğü apaçık ortadayken olmazdı.

“Henüz evlenmemiş kadınlar zaten gelmezlerdi. Kimse onun gibi biriyle birlikte anılmak istemez,” dedi babam bana sertçe bakarak.

Aria sanki hâlâ babama saldırmayacağıma güvenmiyormuşçasına bileğimi çelik gibi sımsıkı tutuyordu.

“Gelenek olduğu üzere bir kilise töreni yapılacak,” dedi Luca. “Yakın aile üyeleri dışında konuğa gerek yok.”

“Gelenek,” diye homurdandı babam. “Gianna geleneklerimizin suratına tükürüp geçti. *Famiglia*’nın çok ısrarcı olduğu çarşaf sergisi iptal edilmek zorunda kalacak. Beyaz bir elbise de söz konusu değil. Değerlerimizi ayaklar altına almasına izin vermeyeceğim.”

Luca başıyla onayladı. “Gayet makul.”

Aria kocasına hayretle bakıyor olsa da ben beyaz giyinmeme izin verilmemesine şaşırمامıştım. Sanki umurumdaymış gibi... Çıplak bir şekilde bile evlenirdim. Bunların hiçbirini istememiştım ve aptal gelenekleri de umurumda değildi. Sanki ben infaz edilmek üzereyken affedilmiş bir suçluymuşum, sanki bana iyilik yapıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Yanlış bir şey yapmamıştım. Bu odadaki adamların her birinin yaptığıyla karşılaştırıldığında benimkisi hiçbir şeydi.

“Muhtemelen Avrupa’daki her erkeğin kendisine sahip olmasına izin verdi ve sen hâlâ onu istiyor musun?” diye sordu babam tekrar. Bunu beni utandırmak ve canımı yapmak için yaptığını biliyordum. Tamamen başarısız olmamasından nefret etmişim.

Babam olan adama öylece baktığımda hiçbir şey hissetmedim. Benden pek hoşlanmadığını her zaman biliyordum ama beni bu kadar hor gördüğünü hiç fark etmemişim. Tırnaklarımı avuçlarımın yumuşak derisine bastırdım.

Matteo yüzündeki o çarpık gülümsemeyle dimdik duruyordu. “Altı ay boyunca Gianna’yı aradım. Eğer onu istemeseydim, onunla bu kadar zaman harcayacağımı gerçekten düşünüyor musun? Yapacak daha iyi işlerim var.”

Eğer bunu bir kez daha duyarsam kendimi kaybedecektim.

“İntikam peşinde olduğunu sanıyordum ama adamlarım ona parmağını bile sürmediğini söyledi.” Babam sertçe bana baktı. “Tabii, muhtemelen ellerini kirletmek istememiştir. Bir düşün kızımın bedenini temizleyeceğini sanmıyorum.”

Aria bileğimi daha da sıkı kavradığında durdum. Babamıza doğru bir adım attığımı fark etmemiştim. Ne yapacağımdan bile emin değildim. Ona vuracak mıydım? Belki de. Sözleri ve ifadesi beni gerçekten kirli hissettiriyordu. Üzerimde böyle bir güce sahip olmasından nefret ediyordum ancak aynı zamanda kaçtığım süre boyunca hiçbir erkekle yatmadığımı itiraf etmektense kendimi bu evin çatısından atmayı tercih ederdim. Bu tüm gücümle koruyacağım bir sırdı.

“Hâlâ intikam peşinde olmadığımı kim söyledi?” diye sordu Matteo tehlikeli bir sesle. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Piç herif. O halde arabadaki endişeli bakışları sahte miydi? Onunla evlenmek istemediğimi biliyordu. Bunun benim için bir ceza olduğunu biliyordu. Onun pençesine düştüğüm an bana neler yapmayı düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

“Kimseyle evlenmeyeceğim,” dedim aniden. “Bu benim hayatım.”

Babam hızla üzerime atılıp yüzüme sert bir tokat indirirken deliye dönmüş gibi görünüyordu. Kulaklarım çınlarken ağzım bakır tadıyla dolmuştu. Bu uzun bir zaman ve yediğim onca tokattan önce olsaydı ağlayabilirdim.

“Ne diyorsam onu yapacaksın. Adımızı ve onurumu yeterince lekeledin zaten. Küstahlığına tek bir gün daha göz yummayacağım,” diye gürledi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Ya yapmazsam?”

Aria bileğimi öyle sıkı kavramıştı ki kolum neredeyse uyuşmuştu. Babamla benim arama girmeyi başardığında Luca’nın açıkça onaylamadığını görmüştüm ancak o da Matteo’nun gömleğini bir mengene gibi tutmakla meşguldü.

Aria’yı geri çekmeye çalışırken gözlerimi babamdan bir saniye bile ayırmadım. Kız kardeşim hâlâ beni korumaya çalışıyordu ama bu onun benim yerime veremeyeceği bir savaştı.

Babamın eli bana yeniden vurmaya hazır gibi hâlâ havada duruyordu. Ben de ona vurursam ne yapardı? Keşke bunu öğrenecek kadar cesur olsaydım.

“İhanetin için seni *Outfit*’in seks kulüplerinden birine versem kimse kılını dâhi kıpırdatmazdı. En azından fahişeliğinden faydalanırdık.”

Tüm çabama rağmen gözlerim yaşadığım şokla fal taşı gibi açıldı. Dante kaşlarını çatmıştı ancak bunun iyiye işaret olup olmadığını emin değildim.

Matteo’nun gözleri öyle büyük bir nefretle yanıyordu ki ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Luca hâlâ onun omzunu tutuyordu. Onu ne yapmaktan alıkoyuyordu? Tam olarak emin değildim. “Böyle bir şey yapmayacaksın. Gianna benim karım olacak. Hemen bugün,” dedi Matteo.

Kendime engel olamadan “Ne? Ben-” dedim. Fakat babamın tokadı beni tekrar susturdu. Bu seferki bir öncekinden daha sertti ve yüzüğü altdudağıma çarpmıştı. Yüzüm acıyla yanarken çenemden aşağı kan süzülüyordu.

“Bu kadar yeter,” dedi Aria. Ansızın Luca onu geri çekerken Matteo da kolumu sıkıca kavrayıp beni odadan çıkarmış ve koridorun sonundaki banyoya doğru götürmüştü. Olanların şokundan mı yoksa Matteo’nun beni sürüklenme hızından mı emin olamasam da ona karşı koymadım. Yalnızca tökezleyerek ilerle-

dim. Yarılan dudağımdan gömleğime damlayan kanı durdurma zahmetine girmemiştim bile. Matteo beni hızla banyoya soktu ve ardından kendisi de içeri girip kapıyı kilitledi.

Aynadaki görüntüme baktım. Çenem kanla kaplıydı ve altdudağımdaki kesikten beyaz gömleğime daha fazlası damlıyordu. Dudağım çoktan şişmiş olsa da gözlerimin kuru olduğunu ve tek bir gözyaşı izi dâhi olmadığını görmek beni mutlu etmişti. Matteo arkamda belirdi. Uzun gövdesi üzerimde bir kule gibi yükseliyor, karanlık gözleri darmadağın olmuş yüzümü tarıyordu. İmzası olan o kocaman sırtışı ve keyif dolu, küstah tavrı olmadan neredeyse katlanılabilir görünüyordu.

“Ne zaman çeneni kapatacağını bilmiyorsun, öyle değil mi?” diye mırıldandı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ancak nedense bir şeyler yanlış gibiydi. Gözlerinde insanı tedirgin eden bir şey vardı. Bana bodrumdaki Rus esirlerin icabına bakarken gördüğüm bakışlarını hatırlatmıştı.

“Sen de öyle,” dedim dudağımı yakıp geçen acıyla irkilmeden önce.

“Doğru,” dedi garip bir sesle. Ben tepki vermeye vakit bulamadan kalçalarımı kavradı ve beni etrafımda döndürüp lavabonun üzerine kaldırdı. “İşte bu yüzden birbirimiz için mükemmeliz.”

Kibirli gülümsemesi geri dönmüştü. Piç herif bacaklarımın arasına girdi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye tısladım. Ellerimi göğsüne bastırırken aramıza daha fazla mesafe koymak için geriye doğru kaydım.

Vücudu yerinden oynamamıştı bile. Benim için fazla güçlüydü. Gülümsemesi daha da büyüdü. Çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. “Dudağına bakmak istiyorum.”

“Artık yardımına ihtiyacım yok. Belki de en başta babamın dudağımı patlatmasına engel olmalıydın.” Kanın tatlı ve bakırsı tadı midemi bulandırıyor, bana daha korkunç görüntüleri hatırlatıyordu.

“Evet, olmalıydım,” dedi karanlık bir sesle. Dudaklarımı ararken başparmağı hafifçe yarama dokundu. “Eğer Luca beni tutmasaydı, bıçağımı babanın lanet olası sırtına saplardım. Sonuçların canı cehenneme. Belki de bunu hâlâ yapabilirim. Sikeyim, bu çok hoşuma gider.”

Dudağımı bıraktı ve ceketinin altındaki kılıftan uzun kavisli bir bıçak çıkarıp onu yüzünde hesapçı bir ifadeyle parmaklarının arasında çevirdi. Ardından gözleri bana kaydı. “Onu öldürmemi ister misin?”

Tanrım, evet. Matteo’nun sesiyle ürpermiştim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama bugün söylediklerinden sonra babamı merhamet dilenirken görmek istiyordum. Matteo’nun herkesi dize getirebileceğini bilmek beni dehşet verici bir şekilde heyecanlandırıyordu. Bu hayattan tam da bu yüzden çıkmak istemiştim. Kendimi ne kadar tersine ikna etmeye çalışsam da zalim olma potansiyeline sahiptim ve bunun sebebi hayatımın ta kendisiydi. “Bu Chicago ve New York arasında savaş anlamına gelir,” dedim yavaşça.

“Babanın ayaklarımın dibinde kan kaybından öldüğünü görmek bu riski almaya değer. *Sen* buna değersin.”

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim ancak bu iş fazlasıyla... ciddileşmeye başlamıştı. Söyledikleri için onu öpmek istiyordum ama bu çok yanlıştı. Matteo yanlıştı. Her şey öyleydi. Kısa bir süre önce Sid’in öldürülüşünü izlemiştim ve tetiği çekenin Matteo olabileceğini de biliyordum. Aklımı karıştırmasına izin veremezdim ama bu konuda çok iyiydi.

Tekrar omzunu ittim. “Dudağıma bakmam gerekiyor. Öylece dikilmekten başka yapacak bir şeyin yoksa çekil yolumdan.”

Hâlâ yerinden kıınıldamamıştı ve hareket ettiremeyeceğim kadar da güçlüydü. Kasları tişörtünün altında gerildiğinde kıyafetleri olmadan nasıl görüneceğini merak etmiştim. *Yanlış. Çok yanlış.*

Bıçağını yanımdaki tezgâhın üzerine koydu.

“Kızgın olduğumda keskin nesneleri ulaşabileceğim yerlerde bırakmamalısın.”

“Sanırım bu riski alacağım,” dedi ve avuçlarını kalçalarımın iki yanına yasladı. Bana aramıza biraz mesafe koymak için geriye yaslanmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

“Kes şunu,” diye homurdandım çünkü çok güzel kokuyordu. Vücudumun ona yaklaşmak istediğini hissediyorum. Ancak bir an sonra tekrar irkildim. Elimi yukarı kaldırıp altdudağıma dokundum. Daha da şişmiş gibiydi ve kanaması hâlâ durmamıştı.

Matteo elimi çekti. “Daha da kötü yapacaksın. Dikiş atılması gerekiyor. Doktor çağırayım mı?”

“Hayır,” dedim hemen. Daha fazla insanın öğrenmesini istemiyordum. En önemlisi de piçin teki olan babamın dudağıma yarmayı başardığını öğrenmesini istemiyordum. “Kendim yaparım.”

Matteo kaşlarını kaldırdı. Bir adım geri çekilip dolapları hızlıca taradıktan sonra tıbbi bir kit bulmuştu. İplik geçirdiği iğneyi bana uzattı. Aynada kendimi görmek için lavabonun üzerinde kaydım ve ardından iğneyi dudağıma götürdüm. Bırakın kendimi daha önce hiç kimseye dikiş atmamıştım. İğnelerden nefret ediyordum. Aşı olduğumda bile gözlerimi kapatmak zorunda kalırdım. Matteo beni izliyordu ve onun karşısında pısırik gibi görünmek istemiyordum. Bu yüzden iğnenin ucunu dudağıma geçirdim ancak acıyla yerimden sıçradığımda elimi geri çekmiştim.

“Siktir. Çok acıyor.” Yanaklarım kızarıırken Matteo’ya serçe baktım. “Durma. Gül hadi.”

İğneyi elimden kaptı. “Bu böyle olmayacak.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Sen yapabilir misin?”

“Canın yanacak. Acıya karşı yapabileceğim bir şey yok.”

“Hiç kendine dikiş attın mı?”

“Birkaç kez.”

“O zaman bana dikiş atmanı kaldırabilirim. Yap gitsin.”

Bana *Tylenol* verdi. “Birkaç tane iç. Acıya faydası olmaz ama sonrası için iyi gelecektir.”

“Votka da iş görürdü.”

“Sanırım bunu kaçak olarak geçirdiğin aylarda öğrendin,” dedi neredeyse korkutucu bir sırtışla. Henüz o konuda çok fazla soru sormamıştı. Sid dışındaki diğer erkekler hakkında bile. Belki de bilmek istemiyordu ve ben de ona söyleyecek değildim. Benim yüzümden bir masumun hayatını kaybetmiş olması yeterince kötüydü. Onları da öldürebilsin diye öpüştüğüm diğer erkeklerin isimlerini de vermeyecektim. Ölüm bir öpücük için, aslında herhangi bir şey için çok ağır bir cezaydı ama Matteo gibi bir adamın bu konuda hemfikir olmayacağını biliyordum.

“Başka şeylerle birlikte,” dedim çünkü ağzımı ne zaman kapatacağımı asla bilmiyordum. Hem birini kışkırtmak için, sizi bir iğneyle delik deşik etmesinden daha iyi bir an olabilir miydi?

“Buna eminim,” dedi. Gülümsemesi biraz daha dehşet verici bir hal almıştı. Matteo çenemi avucunun içine aldı. “Kıpırdamadan durmaya çalış.”

İğneyi dudağıma batırdığında kendimi tuttum. Onunla alay etmeme rağmen Matteo dikiş atarken oldukça dikkatliydi. Yine de iğne derimi her delip geçtiğinde canım çok acıyor ve gözlerim aptal yaşlarla doluyordu. Onlarla mümkün olduğunca uzun süre savaştım ancak sonunda birkaç tanesi yanaklarımdan aşağı süzülürdü. Matteo hiçbir şey söylemedi ki buna sevinmiştim. Onun için muhtemelen bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelse de muhtemelen beş dakikadan az bir sürenin ardından iğneyi bıraktığında, onun önünde böyle bir zayıflık gösterdiğim için utanarak gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı hızla sildim.

“Daha da şişecek. Yarın sabah kocaman bir dudağın olacak,” dedi Matteo.

Yansımama baktım. Dudağım son gördüğümde beri oldukça şişmişti ya da bu yalnızca hayal gücümün bir oyunuydu. Dikişleri kontrol etmek için altdudağımı aşağı çektim. Dışarıdan görünmüyordu. En azından çirkin bir yara izine sahip olmaya-caktım. “Bu haldeyken benimle evlenmek istiyor olamazsın.” Yüzümü işaret ettim. “Düğünü ertelemeliyiz.”

Matteo küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Hayatta olmaz. Bir daha ellerimden kayıp gitmeyeceksin, Gianna. Bugün evleneceğiz. Hiçbir şey beni durduramaz.”

Bölüm On Bir

Gianna

Dudağımla ilgilenmemizin ardından, erkekler düğün konusunda ne yapacaklarını tartışmaya başlamış, Aria ile benim de eski odama gitmemize izin verilmişti. İki korumaya emredildiği üzere gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Biri kapının önünde, diğeri de camdan kaçmaya karar verirsem diye pencerenin altındaydı. Odamın kapısı kapandığı anda ahşap yüzeye yaslandım ve titrek nefes verdim.

Aria yanağıma dokundu. “Dudağın nasıl?”

“İyi. Matteo benim yerime dikti.”

“Seninle evlenmeye karar verdiği için çok mutluyum.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Sen de mi, Aria?”

Aria beni yatağa doğru çekti ve oturmamı sağladı. “Babam ceza olarak seni askerlerinden birine verirdi, Gianna. Ve emin olabilirsin ki en az çekici olan alternatifi seçerdi. Gerçekten korkunç birini. Sana gerçekten çok kızgın. Matteo kötü bir seçenek

değil. Seni bulmak için bu kadar uğraştığına göre seni önemsiyor olmalı.”

“O gururlu bir adam. Peşime düşmesine neden olan şey gururuydu, başka bir şey değil.”

“Belki de,” dedi kararsız bir şekilde. Komodinden bir tarak aldı. Her şey altı ay önce bıraktığım gibiydi. Babamın tüm eşyalarını yakmamış olmasına şaşırıyordum. Öyle yorgundum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Saat neredeyse akşamın yedisiydi. Almanya’da gece yarısını geçmiş olmalıydı. Bu sabah Münih’te uyandığımdan beri ne kadar çok şey olduğuna inanmıyordum.

“Buna değdi mi?” diye sordu Aria saçlarımı tararken usulca. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum. Kafa derimdeki parmakları çok iyi hissettiriyordu. Yüzümü karnına gömüp ağlama isteğime karşı koymak zorunda kalmıştım.

Gözlerimi şefkatli bakışlarına çevirdiğimde anlayışıyla kendimi kaybettim. “Özgürlüğün tadını almak babamı kızdırmaya, fahişe ve sürtük olarak anılmaya değer miydi? Evet, kesinlikle. Ama aptalca arzularım masum bir adamın hayatına değer miydi? Sikeyim, işte buna hayır. Varlığım o kadar da değerli değil. Bencilliğimin sonucunda en ağır bedeli Sid ödedi. Kendimi affettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.” Gözlerim yaşlarla doldu.

“Luca bana söyledi,” dedi Aria. “Çok üzgünüm.”

Gözyaşlarımı sildim. “Belki de babamın beni sadist adamlarından biriyle evlendirmesine izin vermeliyim. Hak ettiğim bu.”

“Böyle söyleme, Gianna. Sen de herkes kadar mutluluğu hak ediyorsun. Ne olacağını bilemezdin. Sid’i öldürmeleri senin suçun değil.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Elbette benim suçum. Beni kimin aradığını biliyordum. Matteo ve babamın adamlarının neler yapabileceğini biliyordum. Yanıma yaklaşmasına izin verdiğim

herkesi riske attığımı biliyordum. Bu yüzden kaldığım diğer yerlerde hiçbir erkekle çıkmadım. Flört ettim, öpüştüm ama sonra yoluma devam ettim. Uzun zaman önce söylediğin o sözler hep aklımda yankılandı durdu. Luca gibi bir adamla nişanlıyken başka bir adamla birlikte olmanın o adamın ölümü anlamına geleceğiyle ilgili söylediklerin.”

“Senden bahsetmiyordum. Bu uzun zaman önceydi.”

“Matteo da tıpkı Luca gibi bir adam ve ben bunu biliyordum. Benimle birlikte gördüğü her erkeği öldüreceğini biliyordum ama yine de Sid’le çıktım. Tetiği bizzat ben çeksem daha iyiydi!”

“Hayır. Seni yakalayacağını düşünmemiştin. Kendini evinde hissetmek ve bu kadar uzun süre bir kaçak olarak yaşadktan sonra hak ettiğin gibi yeni bir hayata başlamak istedin. Kendini güvende hissettin ve aşka bir şans vermek istedin. Bunda yanlış bir şey yok.”

“Hayır. Hayır, var. Anlamıyorsun, Aria. Mesele aşk bile değildi. Sid’e gerçekten âşık bile değildim. Son zamanlarda ondan o kadar da hoşlanmıyordum bile çünkü tam bir pislik olabiliyordu ve bu durumu daha da kötü hale getiriyor. Baştan savma öpücükler ve rahatsız edici oynaşmalar için çok fazla risk aldım. Sid bu yüzden öldü.”

“Lütfen kendini suçlama. Babamı ve adamlarını suçla. Matteo’yu suçla. Kimi suçladığım umurumda değil ama kendine bunu yapma.”

“Ah, hepsini suçluyorum, merak etme. Ancak bu gerçeği değiştirmiyor. Ben olmasaydım Sid hâlâ o boktan gitarını çalıyor ve Münihli kızlarla flört ediyor olacaktı.”

“Geçmişini değiştiremezsin Gianna ama geleceğin için elinden gelenin en iyisini yapabilirsin.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “İyimserliğini özlemişim.” Başımı kucağına yasladım ve gözlerimi kapattım. “Seni çok özledim.”

Saçlarımı okşadı. “Ben de seni çok özledim. New York’ta benimle yaşayacağın için çok mutluyum.”

“Önce Matteo’yla evlenmeliyim. Ben nasıl birinin eşi olacağım, Aria?”

“O ve Luca çok çalışıyor. Matteo’yu çok sık görmek zorunda kalmayacaksın.”

“Ama yine de... Onunla yatmak, aynı yatağı paylaşmak ve kim bilir ne kadar süre ona karşı medeni davranmaya çalışmak zorunda kalacağım. Bana kaçabilmem için bir fırsat daha verecek değil sonuçta.”

“Tekrar kaçmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu kısık bir sesle.

“Bilmiyorum. Belki.”

“Belki de düşündüğün kadar kötü olmaz. Matteo komik olabiliyor ve yakışıklı da. Yani en azından fiziksel açıdan çok da kötü olmamalı. Geçmişte kaç kızla birlikte olduğunu düşünürsek iyi bir âşık olduğuna eminim.”

Rahatsızlıkla kıpırdandım. “Doğru. Eğer bu gece New York’a dönersek, muhtemelen benimle yatmak isteyecektir.”

Aria yüzümü inceledi. “Ondan önce başka erkeklerle yattığın için öfkesini senden çıkaracağından mı endişeleniyorsun?”

“Öyle bir şey yapmadım.”

Aria gözlerini kırptırdı. “Ne yapmadın?”

“Hiçbir erkekle yatmadım. Eğer birilerini tanımak için biraz daha zamanım olsaydı yatardım ama olmadı işte.”

“Neden hiçbir şey söylemedin? Babam sana korkunç davranmış. Ona gerçeği söyleseydin belki seni affederdi.” Aşağı inip babama kendisi söylemek ister gibi harekete geçti ancak onu tekrar yatağa çektim.

“Yapma,” dedim sertçe. “Kimsenin bilmesini istemiyorum. Bana sürtük demeleri umurumda değil. Onlara bu zevki tattırmak istemiyorum.”

Aria bana aklımı kaçırdığımı düşündüğünü belli eden gözlerle baktı. “En azından Matteo’ya söylemelisin. Buna mecbursun.”

“Neden? Benim ilkim olduğu için gurur duysun diye mi? Asla olmaz. Zaten kurtarıcımış gibi davranıyor. Öğrenirse daha da kötü olur.”

“Hayır, ona söylemelisin ki nazik olsun.”

Homurdandım. “Nazik olmasına ihtiyacım yok. Bilmesini istemiyorum.”

“Gianna, eğer ilk seferin benimki gibi olursa, Matteo sana nazik davrandığı için Tanrı’ya şükredeceksin, güven bana.”

“Hayatta kalırım.” Ancak Aria’nın sözleriyle gerilmeye başlamıştım.

“Bu yaptığın saçmalık. Deneyimli olduğunu düşünürse, yeterince hazırlık yapmadan sana sahip olabilir. Bu gerçekten canını yakacak.”

Başımı iki yana salladım. “Aria, lütfen. Ben kararımı verdim. Matteo’nun bilmesini istemiyorum. Bu onu ilgilendirmiyor.”

“Ya yine de öğrenirse? Benim Luca’dan saklamama imkân yoktu.”

“Acıyı saklamakta iyiyimdir. Belki yastığı ısıtırım.”

Aria güldü. “Bu kulağa şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir gibi geliyor.”

Biri kapıyı çaldı. Çabucak doğruldum, midem düğümlenmişti. Ya babam ve Dante fikirlerini değiştirselerdi ve Chicago’da kalacak olsaydım?

Kapı açılıp annem içeri girdiğinde nefesimi bıraktım. Gülümsememiş, yanıma yaklaşmaya çalışmamıştı. Her zaman kumsuz giyinen, her zaman itaatkâr ve kibar olan, babam kendini kaybedip ona tokat attığında morluklarını gizlemekte inanılmaz derecede becerikli, mükemmel bir İtalyan eşinin tanımıydı o.

Asla olmak istemediğim her şeydi. Eğer Matteo bana bir kez bile tokat atarsa, sonuçları ne olursa olsun ben de ona karşılık verirdim.

“Rahip yolda. On beş dakika içinde burada olur. Seni törene hazırlamamız gerekiyor,” dedi soğukkanlılıkla.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bu kadar çabuk mu?”

Annem başıyla onayladı. “Vitiellolar mümkün olan en kısa sürede New York’a dönmek istiyorlar, muhtemelen en iyisi de bu.”

Yataktan kalktım, ardından yavaşça anneme doğru yürüdüm. “Babam gittiğime memnun olacak.”

“Peki ya sen?” diye sormak istiyordum ancak cesaret edemedim.

Annem elini kaldırdı ve bir adım geri çekilmeden önce bir anlığına yanağımı okşadı. “Kaçmamalıydın. İtibarını mahvettin.”

“İtibarım umurumda değil.”

“Ama olmalı.” Gardırobuma döndü ve kapaklarını açtı. “Bakalım törende giyebileceğin bir elbise var mı? Seni güzel beyaz gelinliğinle mihraba yürürken görmeyi çok isterdim.” İç çekti. Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyordu? Öyleyse işe yarıyordu.

Aria yanıma gelip omzumu sıktıktan sonra annemin elbise aramasına yardım etti. Nihayet Yeni Yıl’da giydiğim sırtı açık, krem rengi, yere kadar uzanan bir tanesini seçmişti. Makyajımı ise Aria yaptı. Ancak şişen dudağımı gizleyememişti.

“Rahip gelmiş mi bir bakayım,” dedi annem. Kapının önünde duraksadığında yüzünde hüznü bir ifade belirmişti. Dudaklarını araladı fakat sonra dönüp kapıyı ardından kapattı.

Bunu önemsememeye çalıştım. Ailemin ve çevremdeki çoğu insanın yaptığı şey için beni kınayacağını biliyordum, o halde neden bu kadar acı veriyordu?

“Sence Lily ve Fabi’nin töreni izlemelerine izin verilecek mi?” diye sordum utanç verici derecede umutlu bir sesle.

“Babamla konuşayım. Eminim onu ikna edebilirim,” dedi Aria.

O dışarı çıkarken itiraz etmedim. Babamı ikna edebilecek biri varsa o da Aria’ydı. Aynanın karşısına geçtim. Gözlerim kederli ve yorgundu. Mutluluktan havalara uçan bir gelin gibi görünmüyordum. Kimse benden bunu beklemiyordu da. Bu gerçek bir düğün bile değildi. Tüm çabama rağmen, pişmanlık bir kez daha vücudumu sardı. Hayatım nasıl böyle bir karmaşaya dönüşmüştü? Tek istediğim kendi kararlarımı vermek konusunda özgür olmaktı. Belki de Matteo bana emretmek yerine sorma zahmetine girseydi onunla evlenebilirdim. Şimdi ise ne gerçek bir düğünüm ne de güzel bir gelinliğim olacaktı. Her zaman bu tür şeyleri önemsemediğimi düşünmüştüm ama şimdi onları kaybettiğim için üzülüyordum.

Aria odaya geri döndü. “Vakit geldi. Rahip salonda bekliyor. Fabi ve Lily de orada.”

Gülümsedim. “O zaman evlenelim bakalım.”

Matteo

Gelinlik olmadan bile Gianna görülmeye değer bir manzaraydı. Elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. New York’a döndüğümüzde keşfetmek için uzun zaman ayıracağım kıvrımlarını. Vücudunun her santimine sahip olmak için sabırsızlanıyordum. Ona benden önce olan her şeyi unutturacaktım.

Gianna ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakışlarına karşılık verdi. Onun için duyduğum arzuyu gizleme zahmetine girmemiştım bile. Ne kadar yorgun olursam olayım, onu bu gece becerecektim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Gianna yanımda durduğunda elini tuttum. Rahip ona tepeden bakıyordu. Chicago’yu geride bırakmak için sabırsızlanıyordum. New York’taki insanlar Gianna’ya daha iyi bir gözle bakacak değillerdi

ama en azından benden, onu aşağı gördüklerini açıkça göstere-meyecek kadar korkuyorlardı.

Gianna'nın avucumun içindeki eli buz kesmişti. Rahip evlilik yeminlerini söylerken gözlerime bakmaktan kaçındı. "Evet" deme sırası ona geldiğinde bir parçam "hayır" demesini bekliyordu. O zaman ne yapacağımdan gerçekten emin değildim ama bunu yapmadı. Gianna zeki bir kızdı. Chicago'dan ve piçin teki olan babasından güvende olacağı kadar uzaklaşana dek bağımıza duyduğu nefreti saklayacaktı.

Nihayet yüzükleri takma zamanı geldiğinde, vücudu sahiden titriyordu. Nedense bu beni çok rahatsız etmişti. Onu bu kadar çok istediğim için minnettar olmalıydı. Aptalca hareketleri tüm hayatma mal olabilirdi. En azından halinden memnunmuş gibi davranmalıydı.

Rahip, "Gelini öpebilirsiniz," dedi.

Hiç tereddüt etmedim. Yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Gianna kaskatı kesilmiş, daha da öfkelen-meme neden olmuştu. Geri çekildiğimde, gözleri benimkileri buldu. Beni kışkırtmaya gerçekten niyetliydi. Ateşle oynamayı seviyorsa benim için sorun yoktu. Yanmak umurumda değildi. Onun için alevlerin arasından geçerdim.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra New York'a gitmek üzere tekrar havalanmıştık. Seksi elbisesinin içindeki Gianna'yı izlerken vücudum arzuyla uğulduyordu. O ve Aria uçağın en arkasındaki koltuklarda birbirlerine sokulmuşlardı.

Luca yanıma yerleşti ve bana bir bardak viski uzattı. Bir yudumda kafama diktim. "Bir *espresso* daha iyi olurdu. Uyanık olmam lazım."

Luca kızların üzerindeki bakışlarımı takip etti. “Eve döndüğünüz gibi düğün gecenizi tamamlamak istiyorsun.”

“Tam üstüne bastın.”

“Gianna hakkında bildiklerime göre, muhtemelen bunu kolaylaştırmayacaktır. Seninle mücadele ederse ne yapacaksın?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Gianna’yla ilgili kurduğum her fantezide hep gönüllü bir katılımcı olmuştu. Zevkten adımı haykırmasını, benim için ıslanmasını istiyordum. Beni gerçekten reddeder miydi? “Etmeyecek,” dedim hissettiğimden daha inançlı bir sesle.

Luca’nın gözleri içimi görmek istercesine bakıyordu. “İstediyini onun rızası dışında alırsan kimse seni suçlamaz. O işi çoktan yapmamış değil nasılsa.”

Yumruklarımı sıktım ancak dürtülerimi takip edip Luca’ya vurmak yerine zihnimde ona kadar saydım. Luca birinin tepkisini ölçmek için sık sık böyle şeyler söylerdi. Ciddi olduğunu zannetmiyordum. Belki Ari’adan önce ondan daha çok şüphe ederdim.

Gözleri bir an için yumruklarımda kaldı. Ardından sırttımdan önce yüzümü inceledi. “Benim için açık bir kitap gibisin.”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım. Gözlerim bir kez daha Aria ve Gianna’yı buldu. Tartışıyor gibilerdi ki bu alışılmadık bir manzaraydı. İkisinin anlaşılamadığını hiç görmemişim.

Bir süre sonra “Neler oluyor?” diye sordum.

“Ben nereden bileyim?”

“Sen ve Aria adeta ruh eşisiniz. Birbirinizin zihnini okuma sanatında hâlâ ustalaşamadınız mı?”

Luca parmağını yüzüme doğrulttu. “Karının senin hayatını cehenneme çevireceğini biliyorum. Bu yüzden seni biraz rahat bırakacağım.”

“Ne kadar da düşüncelisin.” Gianna ile hayatın nasıl olacağını merak ediyordum. Bugün birkaç olay dışında çoğunlukla sakindi ancak içimde çabucak toparlanıp eski hırçın haline döneceğine dair bir his vardı. Onun sessiz yanını görmekten nefret ediyordum. Özellikle de bu Sid denen şerefsiz yüzünden üzgün olduğu anlamına geliyorsa. O piçi unutmaya çalışıyordum ama bir şekilde beynime demir atmıştı. Onu Gianna ile birlikte düşünmeden edemiyordum. Daha kaç erkek onu çıplak görmüştü? Kaç erkek kadınlığını hissetmişti? İsimlerini öğrenip hepsini öldürmem gerekiyordu.

Nihayet New York’a indiğimizde, yine fena halde öfkeliydim. *Porsche Cayenne*’imle apartmanımıza dönerken Gianna’ya neredeyse hiç bakmamıştım. Gözlerim ne zaman gömleğinin altındaki göğüslerinin yumuşak şişkinliğine takılsa, neredeyse aklımı kaybediyordum. Kendime hâkim olmam gerekiyordu. Gianna’nın bugünden önce ne yaptığı önemli değildi. O artık benimdi ve içimde yükselen hiddete bir son vermezsem, daha sonra pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Gianna

Matteo ne zaman bana baksa yüzünde tuhaf bir ifade belirliyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama bir şekilde beni tedirgin ettiği kesindi. Elbette hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordum.

Aria uçuşumuz boyunca Matteo’ya gerçeği söylemem için beni ikna etmeye çalışmıştı ve apartmanın yeraltı garajına girerken bile bana anlamlı bakışlar atmaya devam ediyordu. Sırrımı Matteo’yla paylaşma işini kendi üzerine almasından endişe ediyordum ama bunu güvenime ihanet olarak göreceğimi biliyordu. Bu yüzden kendini tutacağını umuyordum.

Arabadan indiğimde Matteo elimi tuttu ve beni asansöre doğru sürükledi. Aria ile Luca hızımıza ayak uydurmakta zorlan-

mışlardı. İçimde dairesine ulaşmak için neden bu kadar hevesli olduğunu bildiğime dair bir his vardı. Hepimiz asansöre doluştuk. Hareket etmeye başladığımızda Matteo'nun karanlık gözleri aynadan beni izliyor, derinliklerinde aç ve öfkeli bir şey parlıyordu. Bakışlarına anlam veremiyordum. Berbat görünüyordum. Gözlerimin altındaki gölgeler, şişmiş dudağım ve solgun bir cilt.

Belki daha endişeli hissetmeliydim ama tek istediğim bu işin bir an önce bitmesiydi. Belki Matteo bana sahip olduktan sonra ilgisini kaybederdi. Yine de bir yanımdan aniden beni görmezden gelmeye başlarsa gerçekten mutlu olup olmayacağımı merak ediyordu.

Asansör büyük bir gürültüyle durdu ve şık kapılar süzülerek açıldı. Matteo başka bir şey söylemeden beni dairesine çekti. Omzumun üzerinden arkama baktığımda asansörün kapıları onu görüş alanımdan çıkarmadan birkaç dakika önce Aria'nın endişeli yüz ifadesini yakalamıştım. Matteo beni sağ tarafımızdaki bir kapıya doğru götürdü. Ben modern mobilyalara ve New York'un büyüleyici manzarasına bakmak için zaman dâhi bulamadan yatak odasına girmiştik bile. Matteo kapıyı hızla kapattı. Gözlerindeki arzu bu gece hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça gösteriyordu.

Bölüm On İki

Gianna

Hiç kimse daha önce bana böyle, sanki kurak bir çölde tek su kaynağı benmişim gibi bakmamıştı ve Tanrım, bundan çok zevk alıyordum. En azından bir yanımlı alıyordu. Diğer inatçı yanımlı öfkeme, üzüntüme, hıncıma tutunmak ve Matteo'nun bana karşı duyduğu arzuyu görmezden gelmek istiyordu.

Son yirmi dört saat içinde tüm hayallerim yerle bir olmuş, masum bir insan benim yüzümden hayatını kaybetmişti. Bu evlilikle ve Matteo bana her dokunduğunda vücudumu saran heyecanla savaşmak görevimmiş gibi hissediyordum. Bunu Sid'e ve kendi özsaygıma borçluydum. Özgür olmak için çok uzun süre, çok fazla mücadele etmişim.

Ne yapacağıma karar veremedi Matteo beni kendine doğru çekti ve önce nefesimi kesen, ardından gerilmeme neden olan şiddetli bir öpücükle dudaklarımı mühürledi. Dili ağzımın içine

kaydığında istemedi kendimi ona bırakmıştım. Dudaklarımı araladım ve dilimi onunkine doladım. Ellerim saçlarına uzandı. Çekiştiriyor, tırnaklarımı geçiriyor, onu daha da yakınımdaya istiyordum. Aynı zamanda içimde onu itmek için güçlü bir istek de vardı.

Matteo popomu kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline dolandı ancak dudaklarımız hiç ayrılmamıştı. Vücudum şehvetle alev alev yanıyordu. Daha önce hiçbir öpücük buna yaklaşmamıştı bile. Matteo beni yatağına doğru taşıyarak yürümeğe başladı.

Savaş onunla, Gianna. Karşı koy. Bunu Sid'e borçlusun.

Ancak bugünü için savaşmaktan yorulmuştum. Duygularımdan yorulmuştum. Bugün yalnızca hissetmek, bedenimin kontrolü ele almasına izin vermek, en azından birkaç saatliğine her şeyi unutmak istiyordum. Bu evliliğin ilerleyen zamanlarında direnmek için bolca vakit olacaktı.

Matteo beni yatağına fırlattığında nefesim kesildi ancak kendime gelmek için fazla zamanım olmamıştı. Aniden üzerime çıktı ve dudakları yeniden benimkileri buldu. Eli gömleğimin altına kayarken parmak uçları önce karnımı, sonra da kaburgalarımın üzerindeki hassas tenimi okşadı. Sutyenimin üzerinden göğsümü avuçladığında vücudumu ona doğru ittim. Geri çekildi. İtiraz edecekken kendimi zorlukla tutmuştum. Yine de bunu biliyor gibi görünüyordu. Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp sutyenimin kopçasını açarken bana o kibirli gülümsemeyle baktı. Meme uçlarım sertleşmişti. Gülümsemesi daha da genişledi.

İçim öfkeyle dolmuştu. Kendinden çok emin görünüyordu, bana karşı kazanmış olduğundan emindi. Öyleyse başka bir şeyle karşılaşacaktı.

"Sana 'hayır' dersem ne yaparsın?" diye sordum meydan okurcasına.

Karşılığında öfkelenmesini ya da canının sıkılmasını bekliyordum.

“Demeyeceksin,” dedi sesinde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan. Ona sertçe baktım ancak bana kötü bir karşılık verecek zaman bırakmadı. Başını göğüslerimin üzerine doğru eğdi ve sertleşmiş meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına aldı. Ağzımdan ben henüz durduramadan bir inilti kaçmıştı. Matteo kendimi toparlayıp gardımı alabilmem için bana izin vermedi. Ağzı acımasızdı. Vücudumda uğuldayan hisler çok fazlaydı. Bana nasıl böyle hissettirebilirdi? Dili diğerine geçmeden önce meme ucunun etrafında dolaştı ve göğüslerimin arasında ıslak bir iz bıraktı. Titriyordum. Matteo’nun gözleri yüzümden ayrılmıyordu. Ona teslim olduğumu görmek, bu zaferin tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordu. Gözlerimi kapatma isteğine direndim. Bunu başka bir zafer olarak görebilirdi. Ona bunu da veremezdim. Ancak meme ucumu hafifçe ısırduğında ilk seferden bile daha yüksek sesle inledim.

Kendinden memnun bir sırıtişla daha aşağıya indi ve dilini göbek deliğime bastırdı. Aptal bir kız gibi huylanıp çığlık atarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat dili karnım ile bacaklarımdaki her bir gıdıklanan noktayı bulurken elleri kalçalarımı kavrayıp beni sıkıca yerimde tuttu. Öyle çok gülmüştüm ki gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Tanık olduklarından sonra daha sert olmasını bekliyor, neredeyse bunu diliyordum. Ancak bu eğlenceli tarafı... Beni korkutuyordu çünkü sempatik, hatta sevilebilir görünüyordu. Alnını ittirdim. “Kes şunu!” dedim kahkahalarımın arasında nefes nefese.

“Sihirli kelime neydi?” diye mırıldandı kalçakemiğimin hemen üzerinde özellikle gıdıklandığım bir yere doğru.

“Siktir git,” dedim tatlı tatlı. Kendimi toplamaya çalıştım ama Matteo dilini kalçakemiğimin üzerinde gezdirdiğinde bu çığlık-

ları ve kahkahaları durdurmamıştı. Birden saldırısına son verdiğinde yalvarmanın eşiğine gelmişim. Pantolonumun düğmelerini açtı ve aşağı çekti. Gözleri bacaklarımın üzerinde gezindi. Elleri de aynı yolu izlerken tenime öyle hafifçe dokunuyordu ki... Hareketleri neredeyse saygı gösterir gibiydi. Neden böyle davrandığını anlayamamıştım. Tiksinti ve öfke, işte bunları anlayabilirdim.

Külotumun üzerinden kadınlığımı öptüğünde kıpırdamadan durdum. Ne yapmak istediğini biliyordum. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Çok kişisel bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Sanki fiziksel anlamda kendimi ona açmam gerekiyordu ve bedenim bu deneyimi ne kadar arzuluyor olursa olsun bunu yapamazdım, yapmayacaktım. Matteo külotumu kavradı ve bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. Bir süre arkasına yaslanıp beni hayranlıkla izledi. “Kızıl olup olmadığımı merak ediyordum.”

Yanaklarıma yayılan kızarıklığa rağmen gözlerimi devirdim. “Her erkeğin merak ettiği de bu değil mi?”

İçinde bulunduğum durumda diğer erkeklerden bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını geç farkına varmışım.

“Bunu birlikte olduğun diğer erkeklerle nasıl açıklıyordun? Yukarısı kahverengi, aşağısı kızıl.” Sesi ve gözleri daha sert, daha tehlikeli bir hal almıştı.

Kimse beni böyle görmedi. Kelimeler dilimin ucundaydı. “Beni becermek istediğini sanıyordum. Çene çalacak havada değilim.”

Matteo başını iki yana salladı. “Ah, becereceğim, merak etme.” Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda ben de onu aynı şiddetle öptüm. “Hisset ve düşünme” yeni mantram haline gelmişti. Elleri bacaklarımın arasına girene dek vücudumda dolaştı. Gerginliğime rağmen kendimi rahatlamaya zorladım. Parmakları kıvrımlarıma değdiğinde, dudaklarına karşı derin bir nefes aldım. Bu his öyle güzeldi ki... O sinir demetini buldu

ve okşamaya başladı. Başparmağı klitorisime baskı yaparken iki parmağı da kadınlığım boyunca ileri geri hareket ediyordu. Belki zihnim Matteo'yu istemiyor olabilirdi ancak bedenim onu öyle çok arzuluyordu ki gülünçtü.

Parmaklarıyla beni zirveye taşıırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Boynunu kavrayıp onu daha da yakınımaya çektim ve orgazm vücudumu sararken dilimi onunkine doladım. Tırnaklarım tennine batıyordu ancak göğsünün derinliklerinden gelen hırıltıya bakılırsa bu onu daha da tahrik ediyor gibiydi. Birden iki parmağı aşağıya doğru bir yol izledi ve kadınlığımın girişine dokundu. Korkum tavan yapmıştı. Bacaklarımı birbirine bastırarak göğsünü ittirdim ve dudaklarımı onunkilerden ayırdım.

“Ön sevişmeyi bırak,” dedim nefes nefese. Ya parmaklarıyla bir şey hissedecek olsaydı? Aletinin parmak uçları kadar hassas olacağından şüpheliydim.

Matteo ilk başta kaşlarını çatsa da bir an sonra şeytani bir gülümsemeyle doğruldu. Şimdi yatağın önünde, ayaktaydı. Pantolonundaki şişkinlik açıkça belli oluyordu. O kumaşın altında beni neyin beklediğini düşünmem için fazla zaman bırakmamıştı. Hızlıca gömleğinin düğmelerini açtı ve ardından güçlü omuzlarından sıyrıp yere bıraktı. Onu ilk kez üstünde bir şey olmadan görüyordum. Daha önce beyaz gömleğinin altındaki karın kaslarına göz ucuyla bakmışım ama çıplak görmekle kıyaslanamazdı. İçim arzuyla kasıldı. Matteo'nun kişiliği sinirlerimi bozsa bile, vücudum kesinlikle görünüşüne tepki veriyordu. Elleri pantolonuna gitti ve hızlı bir hareketle hem pantolonunu hem de *boxer*'ını yere bıraktı. Yeniden doğrulduğunda, onu tamamen erekte halde gördüğümde yaşadığım utancı ve gerginliğini maskeleyerek için tüm oyunculuk becerilerimi kullanmam gerekmişti.

Gerçekten de Aria'yı dinlemeliydim ama bu düşünce aklımdan geçerken bile Matteo'ya gerçeği söyleyemeyecek kadar gu-

rurlu olduğumu biliyordum. Gözlerim onun her santimetreka-resini incelemek için acele etmedi. Bariz hayranlığım karşısında sırtımasını umursamamıştım bile.

Tanrım, o muhteşemdi. Onunla ilgili her şey, biçimli göğsü ve karın kasları, hatta aleti bile öyleydi. Bunun için ondan nefret ediyordum. Sid'e ya da öpüştüğüm diğer erkeklere hiç tepki vermeyen bedenimin ona bu kadar çabuk ve kolay tepki veriyor olmasından nefret ediyordum. Yeniden yatağa yaklaştığında her hareketi kıvrak ve hesaplıydı. Her hareketi kaslarını ve gücünü sergilemeyi amaçlıyordu. Tanrım, keşke bu üzerimde hiçbir etki bırakmıyor olsaydı. Bir dizini yatağın üzerine koydu. Gözlerindeki bakışla titredim.

“Oyun oynamayı bırak,” diye tısladım. Endişem gitgide artıyordu ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

Dediğimi yapmıştı. Yatağa çıktı ve bacaklarımın arasma tırmanarak karanlık bir gülümsemeye kalçalarımı kavradı. “Sana şimdiye kadar birlikte olduğun tüm o kahrolası erkekleri unutturacağım.”

Gözlerimi onunkilere diktim. Ona bel altı bir karşılık vermek üzereydim ki kalçalarımı sertçe çekip tek bir hamleyle içime girdi. Vücudum acıyla dolarken sırtım bir çılgılla birlikte yay gibi gerildi. Lanet olsun. Aria şaka yapmıyordu. Bu çok acı vericiydi. Sır saklamak buraya kadardı demek. Burnumdan birkaç hızlı nefes çektim, gözlerim kapalıydı. Tekrar konuşabildiğimde, “Siktir,” dedim. Düşündüğümden çok daha kötüydü. Göreceklerimden korkarak kirpiklerimi yavaşça araladım. Kahrolası bir yastığı ya da aptal dilimi ısırmalıydım.

Matteo şaşkınlıkla bana bakarken üzerimde donup kalmıştı. “Gianna?”

Yüzüm kızardı. “Kapa çeneni,” diye mırıldandım. Çarşafı pençeleyen parmaklarımı gevşettim.

Matteo'nun gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. "Neden bana söylemedin?"

Aptal rolü oynamaya karar verdim. Belki onu görüldüğü gibi olmadığına ikna edebilirdim. "Neyi söylemedim?"

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. O sırıtışı yüzünden silmekten başka bir şey istemiyordum. Tabii ki yalanıma inanmamıştı. Matteo aptalın teki değildi. Usta bir manipülatördü ve belli ki onu kandırabilmem için öğrenmem gereken çok şey vardı.

"İlkin olduğumu," dedi. Sesinin bu denli rahatlamış ve gururlu çıkması şart mıydı?

Aletini içimden çıkarmanın, içime almak kadar canımı acıtacağından endişe etmeseydim, onu itip uzaklaştırırdım. Altında yatıyor olmak adil bir tartışmayı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi kıstım. "Sikişeceğimizi sanıyordum? Seninle konuşmaktan bıktım."

Matteo ellerinden güç alarak bizi daha da yaklaştırdı. Hareketin neden olduğu sızıyla kasıldım.

"Önce soruma cevap vermeni istiyorum. Neden? Bana söyleseydin kendini çok fazla acıdan kurtarabilirdin," dedi sakince. Bu içime gömülmüş halde benimle sohbet etmek, onun için dünyadaki en kolay şeymiş gibi görünüyordu.

Ona istediğini verene kadar bekleyeceği belli olduğunda, "Çünkü bilmeni istemedim," dedim.

Sırıtışı daha da ukalalaştı. "Çünkü beni beklediğini itiraf etmek istemedin."

"Seni beklemedim. Şimdi konuşmayı kes ve becer beni, lanet olası." Bu iş fazla kişiselleşmeye başlamıştı. Bu kadar savunmasız ve her anlamda çıplak olmaktan nefret ediyordum. Matteo bana düşünmek istemediğim şeyler sormaya devam ederse hissetmeyi nasıl bırakabilirdim ki?

Matteo bakışlarını benden ayırmadı. Karanlık ve sahipleni-ci gözleri sanki içimi görüyordu. Eğer kendimi çoktan yenilgiye uğramış gibi hissetmeseydim, gözlerimi kaçırdım. Tekrar içime girmeden önce yavaşça geri çekildi. Yeniden acıyla kasıldım. Bedenim korkunç bir haindi. En azından bu sefer nefesimi tutmayı başarabilmiştim. Matteo yavaş ve dikkatlice hareket etti. Kasları kendini her itişinde geriliyordu.

Düşünceli davranmasından nefret ediyordum. Tam bir pislik gibi davranmamasından nefret ediyordum, ondan nefret etmenin düşündüğüm kadar kolay olmamasından nefret ediyordum. Eğer o pisliğin teki değilse, Sid'in ölümü bir şekilde daha çok benim suçum haline geliyordu. Kaçmam gereksiz, bencilce ve plansızdı.

Omuzlarını kavradım. "Kendini tutmayı bırak."

Matteo'nun kasları birbirine yaklaştı ancak yine de daha hızlı hareket etmedi.

Parmaklarımı derisine gömdüm ve bacaklarımın arasındaki acıya rağmen kalçalarımı ileri ittim. "Kendini tutmayı bırak!"

Bu sefer beni dinledi. Gözleri parlarken içime daha sert ve daha hızlı çarpmaya başladı. Omuzlarına tutunduğumda gözlerimi kapattım. Muhtemelen teninde tırnaklarımın izini bırakmıştım. Umurumda değildi ve eğer aldığı hızlı nefesler bir işaret ise Matteo da umursamıyor gibi görünüyordu.

Acı çok iyi hissettirmiş, bana ezici suçluluk duygusunun ötesinde odaklanabileceğim bir şey vermişti. Ancak sadece acı yoktu. Kısa süre sonra o gergin his enfes bir baskıya, daha önce hiç hissetmediğim hafif bir zevk uğultusuna dönüştü. Matteo vücudunu eğdi. Aletini içime doğru ittiği acıyı değiştirirken kadınlığımda inanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Dudakları boğazımı buldu ve sonra tenimi hafifçe ısırdı. Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gözlerim hızla açıldığında Matteo'nun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Başka yöne bakamıyordum. Onu hem kendime

çekmek hem uzaklaştırmak, hem saklanmak hem her şeyimi ortaya sermek istiyordum. “Boşalacak mısın?” dedi Matteo boğuk bir sesle.

Sesime güvenmeyerek başımı hayır dercesine salladım. Belki de boşalabilirdim. Giderek daha iyi hissediyordum ama Matteo’yla arama mesafe koymaya, duygularım beni boğmadan önce onlarla başa çıkabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Karmakarışık, yorgun ve üzgündüm.

Matteo tekrar kollarının üzerinde yükseldi ve daha da hızlandı. Tekrar tekrar kadınlığıma çarparken üzerimdeki bedeni kasılmış, yüzü zevkle altüst olmuştu. Lanet olsun, muhteşem görünüyordu. Michelangelo’nun bile daha iyisini çıkaramayacağı bir sanat eseri gibi. Matteo’nun hareketleri sarsılmaya başladı ve ardından durdu. Gözleri kapalıydı, siyah saçlarının birkaç tutamı alnına yapışmıştı.

Parmaklarım onları uzaklaştırmak, dudaklarına ve çenesine dokunmak için seğiriyordu. Bunun yerine ellerimi omuzlarından indirdim ve daha sonra pişman olacağım aptalca bir şey yapamayacakları bir yere, çarşafın üzerine koydum.

Matteo yavaşça gözlerini araladığında nefesim kesilmişti. Neden bana öyle bakmayı bırakamıyordu? Gülümsememişti. Yalnızca karanlık bakışlarıyla beni delip geçti.

Ellerimi göğsüne doğru bastırdım. “Çok ağırsın. İn üstümden.”

Dudaklarının kenarları seğirdi. Ardından yavaşça çekilip kendini yatakta yanıma bıraktı ve sanki bana sarılacakmış gibi vücuduma uzandı. Panikleyerek doğrulurken yataktan çıktım. Eğer şimdi bana sarılırsa, birbirimizi önemseyen gerçek bir çiftmişiz gibi davranırsa, kendimi kaybederdim. Üstümü örtme zahmetine girmeden banyoya yöneldim. Matteo zaten her şeyimi görmüştü ve onun önünde çıplak olmaktan utandığımı düşünmesine izin veremezdim.

Peşimden geldiğini duymadım. Ancak Matteo aniden elimi tuttu ve banyonun güvenli kollarında kaybolmama engel oldu. Gözlerimiz birbirlerini bulduğunda onunkiler neredeyse pişmanlık doluydu. “Sana bu kadar sert davranmamalıydım ama kahrolası damarıma nasıl basacağını iyi biliyorsun, Gianna. Seni incittim mi?”

Endişe, işte yine buradaydı. Lanet olsun. Neden normal bir adammış gibi davranmayı bırakamıyordu? Gerçekten de bunun onun gerçekte kim ve ne olduğunu unutturacağını mı sanıyordu? “Hoşuna gitmemiş gibi davranma.”

“*Hoşuma* gitmedi. Her kahrolası saniyesine bayıldım. Bu an için uzun süre bekledim. Seni arayışımın neredeyse her anını ateşli vücudunun altımda olduğunu hayal ederek geçirdim. Ama hayallerimde adımı inliyor ve birden fazla kez orgazm oluyordun. Kesinlikle acı da çekmiyordun.”

Kibirli piç. “Hayal etmeye devam et. Böyle bir şey olmayacak.”

Matteo bedenini kapıya yasladı ve beni kollarının arasına hapsetti. “Vücudun bana tepki veriyor, Gianna, kabul etmek istemesen bile. Bir dahaki sefere ben seni becerirken boşalacaksın, işte buna emin olabilirsin.”

“Vücudumun sana tepki verdiğini düşünmene neden olan ne? Belki de başka biriyle birlikte olduğumu hayal ediyordum. Zihin güçlü bir araçtır.” Kolunun altından kaçmaya çalıştım ama beni kapının çerçevesine doğru itti. “Belki de beni becerenin sen değil de Sid olduğunu hayal ediyordum.”

Matteo gözünü bile kırpmadı. Söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. Lanet olsun!

“Sid’in ilk erkeğin olmasını gerçekten isteseydin, seni becermesine izin verirdin. Öyleyse neden yapmadın?”

“Çünkü onu öldürdün!”

Matteo gülümsedi. “İkimiz de sebebin bu olmadığını biliyoruz ama yine de doğruymuş gibi davranalım. O halde öldüğüne çok sevindim. O pısırik bu ayrıcalığı hak etmiyordu.”

Ona inanamıyordum. “Seni pislik. Bundan zevk alacağını biliyordum, bu yüzden sana söylemedim.”

Matteo dudaklarımız arasında bir santimden az mesafe kalana dek yaklaştı.

“Ama şimdi biliyorum ve asla unutmayacağım. Artık benimsin, Gianna ve seni kendine bekâretini alacak kahrolası bir zavalı bulmadan önce yakaladığım için çok mutluyum.”

Ona tokat atmaya çalıştım ancak bileğimi yakaladı ve kendinden memnun bir gülümsemeyle avucumu öptü. Elimi hızla ondan kurtardım. Aklımdan sayısız hakaret geçiyordu. Yalnızca birini seçemeyeceğim kadar çoktu.

Matteo yatağa doğru başını salladı. “Belki de herkese çarşafı sergileyebileceğimizi söylemeliyim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu istediğim son şeydi ve Matteo bunu biliyordu. Benimle oynuyordu. Onu ittiğimde bu sefer bana izin vermişti. Aceleyle yatağa doğru gittim. Çarşafın üzerinde küçük pembe bir leke vardı. Erkeklerin işi çok daha kolaydı. Anatomi söz konusu olduğunda kadınlar gerçekten de mağlup olmuştu. Regl oluyor, ayakta işeyemiyorduk. Bir de üzerine vajinamızdan kavun büyüklüğünde bir şey çıkarmak zorundaydık ve ilk seferimiz de fena halde berbattı. “Buna cüret edemezsin,” dedim.

Matteo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hâlâ tüm görkemiyle cırılçıplaktı ve aleti yeniden sertleşmişti. Piç herif tartışmamızdan tahrik olmuştu. “Beni kışkırtmamalısın.”

Omuz silktim. “Çarşafı ailene göstersen bile kimse sana inanmaz zaten. Benim bir sürtük olduğumu düşünüyorlar, unuttun mu? Muhtemelen Luca’nın düğün gecelerinde yaptığı gibi senin de lekeyi kendi kanınla yaptığını düşünürler.” Kaskatı kesilmiştim. Bu saklamam gereken bir sırdı. Kimse bilmiyordu. Neden aptal çenemi asla kapalı tutamıyordum?

Bölüm On Üç

Matteo

Gianna'nın gözleri Aria ve Luca'nın küçük sırrını ağzından kaçırmasıyla genişlemişti. Gerçekten bilmediğimi mi sanıyordu? Luca ve ben birbirimiz için ölürdük. Bana her sırrı konusunda güvenebileceğini biliyordu. Hatta kendisinin ve diğer herkesin sandığı kadar zalim bir piç olmadığı konusunda bile. Sadistin teki olan babamız şans eseri Luca için Aria'yı seçerek doğru bir karar vermişti. İkisinin ne kadar iyi anlaşacağını o zaman bildiğini sanmıyordum, yoksa bu eşleşmeyi asla kabul etmezdi. Her zaman başkalarının mutsuzluğundan keyif alan bir adam olmuştu. "Endişelenme. Luca bana söyledi. Kız kardeşin onun buz tutmuş kalbini ısıtmış. Siz Scuderi kadınları bu konuda yeteneklisiniz."

Gianna rahatladı. Ne kadar sert olduğunu düşünürse düşünsün, vücudu onu ele veriyordu. Duygularını saklamakta pek iyi değildi ki bu işimi kolaylaştırıyordu. Bakışları çarşıdaki lekeye döndü. Bunu görmek beni deliye döndürmüştü. Aletimdeki

hafif kan lekesi de öyle. Bizim dünyamızdaki bazı erkekler gibi, kaçtığı sırada başka erkeklerle yatmış olabileceği için Gianna'yla evlenmeyi reddedecek biri değildim. Herhangi bir erkeğin onun güzel vücuduna kahrolası elini sürmüş olması fikrinden nefret ediyordum ama Gianna'yı bunu umursamayacak kadar çok istiyordum. Zaten dünyamızdaki saflık takıntısını da mantıklı bulduğum söylenemezdi. Hayatımda yaşadığım en iyi seks kesinlikle ne yaptığını bilen kadınlarla olmuştu ancak Gianna'nın çabuk öğrenen biri olduğunu hissediyordum. Yine de acıyla haykırdığı o ilk an hissettiğim şoktan sonra içime korkunç bir sahiplenme içgüdüğü ve lanet olası neşe gelmişti.

Gianna bana baktı. Öpülesi dudakları şüpheyle gerilmişti. Saçları solgun tenini bir duvak gibi örtüyordu. Dayanamayıp omzundaki saç tellerini okşadığımda ipeksiliklerine hayran kalmıştım. Sadece Gianna'nın teni bundan daha pürüzsüzdü. Ona dokunmaya doyabileceğimi hiç sanmıyordum. Boynunu hafifçe okşamaya başlamadan önce parmaklarım nabzını buldu. Gianna bir an için nefesini tuttu ve kendini toparlamadan önce bir an için dokunuşuma doğru eğildi. Bir adım geri çekildiğinde elimi indirmekten başka çarem kalmamıştı. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Çok tahmin edilebilir biriydi. En azından bana verdiği tepkiler söz konusu olduğunda. Geçmişte bazen beni şaşırtmayı başardığı olmuştu ki bu diğer insanların pek sık yapabildiği bir şey değildi.

Gianna gözlerini bana dikti. Sinirlendiğinde ne kadar ateşli görüldüğünü bilseydi, daha sık gülümserdi. Yeniden sertleşmiştim ve şu anda Gianna'yı becermekten başka bir şey istemiyordum. Gözleri aletime kaydığında homurdandı. Başını iki yana sallayarak yanımdan geçti ve kapıyı büyük bir gürültüyle çarpmadan önce banyoda kayboldu.

Yatağa geri dönmeden önce küçük bir kahkaha attım. Sırtüstü uzanıp kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Yüzümdeki

gölümsemeye engel olamıyordum. Aylarca süren hüsrânın ardından, umduğumdan da fazlasıyla ödüllendirilmiştim. Akan suyun sesini duymayı bekledim ancak banyoda sessizlik hüküm sürüyordu. İçimi dolduran şüpheyile doğruldum. Gianna'nın banyodan kaçmasının hiçbir yolu yoktu ama ya hayatını benimle geçirmek yerine sonlandırmaya karar verseydi?

Gianna yaşamayı böyle bir şeye kalkışmayacak kadar çok seviyor gibiydi ama bana inat olsun diye yapmayacağından emin değildim. Banyoya doğru ilerledim. Kapı aniden açıldığında onu kırmaya hazırdım. Gianna çıkıp tam karşısında beni gördüğünde kaşları havaya kalktı. Gözleri şiş değildi, yani en azından ağlamıyordu. Rahatlamıştım.

Burnunu kırıştırdı. "Ne var? Banyodayken beni gözetlediğini söyleme sakın?"

Sırtarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Ne düşündüğümü ona kesinlikle söylemeyecektim. "İkimiz de gözetime ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

İç çekerek yanımdan geçti ve yorganın altına girdi. Öncekiyle aynı görünen banyoyu hızlıca taradıktan sonra Gianna'ya katıldım. Bana arkasını dönmüş ve battaniyeleri çenesine kadar çekmişti. Göğsümü sırtına yaslarken kolum beline dolandı. Çıplak vücudunun bana bu kadar yakın olması aklıma onlarca fikir getiriyor, aletim ısrarla kalçalarını dürtüyordu. Ona bu şekilde sahip olmak, benim için elleri ile dizlerinin üzerine çökmesini, kucağıma oturmasını sağlamak için sabırsızlanıyordum. Onu binlerce farklı şekilde becermek istiyordum.

"Aklından bile geçirme," dedi Gianna sessiz ve uyarı dolu bir şekilde. "Yorgunum ve düğün gecemizde sana bir kereden fazlasını borçlu değilim."

Yumuşak tenine bir öpücük kondurmadan önce boynuna doğru güldüm. "Çok romantiksin, Gianna. Sözlerin her zaman kalbimi ısıtıyor."

“Ah, kapa çeneni,” diye mırıldandı.

Ona daha sıkı sarıldım. Geri çekilmeye çalışmadı ki bu beni şaşırtmış ve şüphelerimi yeniden arttırmıştı. Uysallığını geçir-diğimiz uzun güne bağlıyordum. Uyumayalı yirmi dört saatten fazla olmuştu.

Yine de Gianna’nın nefeslerinin derinleştğini duyana ve ken-diminkine yasladığım vücudu gevşeyene dek uykuyla savaştım. Yaptıklarından sonra Gianna’ya güvenmiyordum. Bir daha asla tamamen güvenebileceğimden de emin değildim. Gözümün önünden ayrılmasına izin verdiğim anda kaçacağını biliyordum. Benden kaçması için ona bir şans daha veremezdim. Onu New York’ta tutmak için ne yapmam gerektiği umurumda değildi.

Luca, Gianna’yı becerdikten sonra ona olan ilgimi kaybede-ceğimi düşünüyordu. Bir parçam böyle olmasını ummuştu ama durumun bu olmadığını çoktan anlamıştım. Onu hâlâ –muhte-melen eskisinden daha fazla- istiyordum.

Tamamen ve bütünüyle mahvolmuştum.

Gianna

Ertesi sabah yatak odasında gezinen Matteo’nun sesleriyle uyan-dım. Uyanık olduğuma dair herhangi bir işaret vermeden onu dinledim. Şu anda bununla yüzleşmek istemiyordum. Dün ge-ceyle ilgili kendini beğenmiş davranacak ve kesinlikle tahammül edilemez biri olacaktı. Uzun bir duş ve sert bir kahveden önce bu tür bir yüzleşmeye hazır değildim. Nihayet adımları uzaklaşıp kapı kapandığında derin bir nefes verip gözlerimi açtım. New York’un ufuk çizgisi yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Belki günü yatakta geçirebilirdim ancak öyle yaparsam Matteo’nun da bana katılmaya çalışacağını hissediyordum. Hain bedenim onun elle-rini tekrar üzerimde hissetme, hatta belki de beni gerçekten be-cermesine izin verme fikri yüzünden heyecanla karıncalanmıştı.

Hızla doğrulup yataktan çıktım ve yüzüme soğuk su çarpmak için aceleyle banyoya girdim. Dudağımdaki sızıyla irkilmiştim. Aynada kendime bakınca altdudağımın dramatik bir şekilde şiştiğini ve altındaki derinin morardığını gördüm. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyordum ki bu gerçeklerden çok da uzak sayılmazdı. Dikişlere bakmak için ağzımı araladığımda iğrenerek hemen kapattım. Dün yaşananlar zihnimde canlanıvermişti.

Side olanlar hakkında kâbus bile görmemiştim. Zalimce öldürüldüğü için hâlâ kendimi çok kötü hissediyordum ama rüyalarım bomboştu. Kapkara bir hiçlik. Belki de ben her şeye rağmen bu dünyaya aittim.

Gözlerim boynumun yan tarafına, Matteo'nun bir morluk bıraktığı noktaya kaydı. Piç herif beni kendi malıymışım gibi işaretlemişti ve ona göre muhtemelen durum buydu. Çürüğe dokundum.

Yüzümü buruşturarak yansımama sırtımı dönüp hızlıca bir duş aldım. Yatak odasına döndüğümde çantalarımı yerde bulmuştum. Ben hazırlanırken Matteo onları içeri taşımış olmalıydı. Sinsi piç. Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

Kıyafetlerimi hızla Matteo'nun benim için boşalttığını düşündüğüm çekmecelere yerleştirdim. Sanki eninde sonunda buraya taşınacağımı başından beri biliyormuş gibi bana yer açması nedense beni rahatsız etmişti. Bunu uzun zaman önce yapmış olmalıydı. Dün gece ya da bu sabah hiç vakit olmamıştı. Altı aydır giymediğim kıyafetlerimi kaldırırken, çaresizce alışverişe gitmem gerektiğini fark ettim. Eski kıyafetlerim eski bir hayattan kalma hatıralar gibiydi. Münih'teki dairemde aceleyle ayrılırken yeni kıyafetlerimden hiçbirini yanıma alamamıştım.

Daha sonra, tamamen giyinmiş olarak yatak odasından çıktım ve Matteo'nun sesini duymak için kısa bir süre bekledim. Daireye sessizlik hâkimdi. Salondan mutfığa doğru yürürken

kimseyle karşılaşmamıştım. Bir korumayla bile. İçimi şüpheyle doldu. Matteo yaptığım şeyden sonra beni asla başıboş bırakmazdı. Gözlerim güvenlik kameralarını görmek için tavanı, köşeleri ve olası her yeri tarasa da hiçbir şeye rastlamamıştım. Bir an için mutfağın ortasında durdum. Gözlerim devasa kahve makinesine kaydı. *Siktir etsene*. Kafeine ihtiyacım vardı. Eğer Matteo burada değilse ki bunun için minnettardım, burası benim evimmiş gibi davranacaktım.

Öyle davranmama gerek bile yoktu. Burası artık gerçekten de benim evimdi ya da öyle olması gerekiyordu. Elbette, öyle hissettirmedeği bir gerçektir. Herhangi bir yer bana evim gibi gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Orada yaşadığım son birkaç ayda ailemin evi bile artık evim gibi gelmiyordu. Artık bunu düşünmenin bir faydası yoktu. Babamı bana davranışları için, annemi de ona izin verdiği için asla affetmeyecektim. Belki ben onlar için ölmüş olabilirdim ama onlar da benim için ölmüştü.

Parmağım kahve makinesini çalıştıracak düğmenin önünde duraksadı. Bu ürkütücü sessizlik beni deli ediyordu. Temkinli davranmamın saçmalığı yüzünden kendimi azarlayarak sonunda düğmeye bastım. Bir fincan alıp *cappuccino*'yu seçtim. Artık kaçmıyordum. Olabilecek en kötü şey çoktan başıma gelmişti.

Sıcak sıvı tatmin edici bir sesle dışarı aktı. Tamamen olduğunda fincanın kulpunu kavradım ve uzun bir yudum aldım. Sıcaklığı ve tanıdık tadının zihnimi temizlediğini hissediyorum. Tezgâha yaslandım ve gözlerimin dairenin içinde dolaşmasma izin verdim. Aslında sade tasarımını, şık deri koltukları, siyah ahşaptan mobilyaları ve beyaz duvarları sevmiştim. Mobilyaları birbirine çok benzediği için Luca ve Matteo'nun aynı iç mimarı tutup tutmadıklarını merak ediyordum. Kendimi buraya uyacak sanat eserleri ararken, odaya renk katacak yastıklar satın alırken, Noel için büyük bir ağaç süslerken görebiliyordum. Tezgâhın etrafından dolanıp bar taburesine yerleştim ve kendimi içinde yaşarken kolayca görebildiğim yere sırtımı döndüm.

İstedığım bu değildi. Ya da en azından altı ay önce istediğim, istememem gereken bir şeydi. Ondan kaçmak için bu kadar çok şeyi riske attıktan sonra yapamazdım.

Gözlerimi kapattım ve kahvem rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Aria'yı tekrar görmem gerekiyordu ama onun dairesine çıkmama izin var mıydı ki? Kardeşimi her görmek istediğimde Matteo'dan ve hatta belki Luca'dan izin istemem gerektiği fikri beni çileden çıkarıyordu. Bu en başta neden kaçtığının sağlam bir hatırlatıcısıydı. Kendime asla unutturamayacağım bir şey.

Sıcak bir nefes enseme gezindi ve ardından alçak sesle "Günaydın," dedi.

Hayretle çığlık attığımda kahvem de tezgâhın üzerinden uçtu. Düzinelerce keskin parçaya ayrılan fincanımla birlikte her yere kahve dökülmüştü. Başımı çevirdiğimde kendimi sırtan Matteo ile karşı karşıya buldum.

"Siktir. Neden böyle sessizce yaklaşıyorsun? Ödümü kopardın," diye tısladım.

Keyifli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Tatlı ağzından dökülen tüm o kötü kelimeler... Sence gerçekten uygun mu?"

Benimle dalga geçiyordu. Gözleri kıvrımlarımın üzerinde tatlı bir şekilde gezinirken biraz daha aşağıya inmeden hemen önce boynumdaki morluğun üzerinde duraksadı. En kötüsü de vücudumun onun yakınlığına, kokusuna, kaslı göğsüne verdiği tepkiydi. Neyse ki yüzüm sıcak hissettirmiyordu. Belki de düşündüğüm gibi kızarmamıştım.

"Ne zamandan beri uygun olmayı önemsiyorsun?" diye mırıldandım. Matteo'nun yanından geçip fincanımın kırık kalıntıların yanına diz çöktüm. Matteo'nun yakınlığının bana ne yaptığını anlamadığını umuyordum. Parçaları topladım ancak Matteo yardımına geldi. Bunu kibarlık olsun diye mi yapıyordu yoksa üzerimdeki etkisini biliyordu da benimle oynamaya

mı çalışıyordu emin değildim. Onun hakkında bildiklerimden cevabın ikincisi olduğunu tahmin ediyordum. Yanıma çömelirken ona doğru bakmamaya çalıştım. Mükemmel bir şekli olan poposunu rahatlıkla görebiliyordum. Lanet olsun, neden böyle görünmek zorundaydı ki?

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmağını şişmiş dudağımın üzerinde gezdirdi. “Babanı gerçekten öldürmeliydim.”

Dokunuşu o kadar nazikti ki yüzümü boynuna dayayıp ağlamak istemiştim. “Paspasın var mı?” diye sordum kayıtsızca.

Omuz silkip elini çekti. “Marianna’yı ara sıra elinde bir paspasla dolanırken görüyorum.”

Gözlerimi devirdim. Tabii ki hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen hayatında bir kez olsun kendi çamaşırlarını bile yıkamamıştı. “En azından Marianna’nın temizlik malzemelerini nereye koyduğunu biliyor musun?”

Bakışları göğüs dekolteme takıldı. İç çekerek ayağa kalktım ve bir depo aramaya koyuldum. Nihayet elimde paspasla mutfığa geri döndüğümde Matteo telefonla konuşuyordu. Tezgâha yaslanmış, bacaklarını gelişi güzel çaprazlamıştı.

Yerleri silerken konuşmaları dinlemeye çalıştım. İçimde benimle ilgili olduğuna dair bir his vardı.

“Hemen buraya gel. Bu işin bir an önce hallolmasını istiyorum.”

Telefonu kapattı ve bana döndü. Paspası duvara yaslayıp sordum. “Kimdi o? Bana göz kulak olması için tuttuğun yeni bir koruma mı?”

“Onun gibi bir şey. Ayak bileğine bir bileklik takacağım.”

“Ne? Aklını mı kaçırdın sen?”

“Tam aksine. İkimiz de biliyoruz ki eline geçen ilk fırsatı yine kaçmak için kullanacaksın. Bu yüzden ben benimle kalacağına güvenene kadar bilekliği takman gerekecek.”

Öylece bakakaldım. Serseme dönmüştüm. Öyle öfkeliydim ki kafamın patlayacağından korkuyordum. “Yani senin tutsağın olduğumu kabul ediyorsun. Bana bir mahkûmmuşum gibi davranıyorsun.”

Matteo bana doğru ilerledi. “Bileklik olmasaydı seni bu daireye kilitlemek zorunda kalırdım ama o varken Aria’yla vakit geçirebilir, New York’ta dolaşabilir ve normale yakın bir hayat yaşayabilirsin.”

“Nezaketin için sana teşekkür etmemi bekliyorsun herhalde?

Pislik herif gerçekten de kıkırdamıştı. “Hayır. Seni tanıdığım için bu fikrin hoşuna gitmesini beklemiyordum.”

“Bu fikir kimsenin hoşuna gitmez! Ayrıca beni tanımıyorsun, Matteo.”

Daha da yakına geldi ve hiçbir uyarıda bulunmadan elini gömleğimin altına soktu. Sutyenimi kenara itip meme ucumu büktü. Bir anda kadınlığım ihtiyaçla kasılmıştı. “Mükemmel küçük meme ucuna bunu yapmamdan hoşlandığını biliyorum,” dedi boğuk bir sesle.

İnkâr etmek istiyordum ancak baş ve işaretparmakları beni okşarken kelimeleri bulamamıştım. Üzerime doğru eğilirken Matteo’nun karanlık gözleri beni delip geçti. “Islak olduğunu biliyorum. Kabul etmesen bile amının beni istediğini biliyorum.”

Dizlerinin üzerine çöktü ve çorabım ile külotumu aşağı itti.

“Ne-”

Daha fazla konuşamamıştım. Öne doğru eğildi ve sıcak tenimi öptü. Şokla nefesim kesilmişti. Matteo bacaklarımdan birini çorabım ve külotumdan kurtardı, ardından kaldırıp omzuna attı. Dili kadınlığımı aralayıp yavaşça yalarken gözleri benimkileri bulmuştu. Utanç verici bir ses çıkarma korkusuyla dudaklarımı birbirine bastırırken titredim.

Matteo birkaç santim geri çekildi. “Gördün mü, biliyordum. Benim için ıslak,” dedi sert bir sesle. Hafifçe emmeden önce birkaç öpücük daha kondurdu. Bu hissin etkisiyle gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

“Sana bunu yapan oldu mu hiç?” diye sordu şiddetle.

Kendimde yalan söyleyecek gücü bile bulamamıştım. Yalnızca başımı iki yana salladım.

“Güzel.” Beni aklımı kaybetmeme neden olan bir öpücükle ödüllendirdi. Dili girişimde gezindikten sonra yeniden klitorisime doğru ilerlemişti.

“Ah Tanrım,” diye fısıldadım.

Matteo zonklayan etimi serbest bıraktı. “Tadın mükemmel, Gianna.” Kadınlığımı aralayıp klitorisimin üzerine bir öpücük bıraktı. “Durmamı ister misin?”

Dişlerimi sıktım. Hiçbir şeyi daha önce bu kadar istemediğim olmamıştı. Onu tutup yüzünü kendime doğru çekmemek için kontrolümü güçlkle topladım.

“Sessiz mi kalacaksın?” diye sordu Matteo alaycı bir sesle. Ardından dili tenimde gezinmiş, klitorisimi dudaklarının arasına alıp hafifçe emerken vücudum zevkle dalgalanmıştı.

Nefesim kesilirken destek alacak bir şeye ihtiyaç duyarak arkamdaki tezgâhı kavradım. Matteo diliyle yapabileceği en muhteşem şeyi yaparken başım geriye düştü. Yavaş darbelerle beni uçuruma sürüklüyordu. Bu sefer orgazmımın dünden bile daha yoğun olacağını hissediyordum. Elim bilinçsizce Matteo’nun başını kavrarken parmaklarım siyah saçlarına dolanmıştı. Diliyle klitorisime bir fiske vurarak beni ödüllendirdi.

“Evet,” dedim fısıldayarak. Artık ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf etmiş olmak umurumda bile değildi. Tüm vücudum zirveye ulaşmak için çılgık atıyordu. Çok yaklaşmıştım. Bacaklarım

titremeye başlamış, nefeslerim hızlanmıştı. Bir an sonra zil çaldı. Şaşkınlıkla irkilirken gözlerim asansöre kaydı. Matteo izin vermeden kimse yukarı çıkamazdı.

Matteo geri çekildi. Saçlarındaki parmaklarım sıkışmıştı. “Durma,” diye ısrar ettim. Sesimdeki ihtiyacı gizleyemiyordum.

Matteo doğruldu ve sinir bozucu derecede ukala bir sırıtışla ağzını sildi. Beni öpmek için eğildiğinde başımı çevirdim. Dudakları hafifçe yanağıma dokunmuştu.

“Sabırlı ol, Gianna. Sabırlı olmayı öğrenmek için altı ayım vardı, şimdi sıra sende. Ama merak etme, seni daha sonra yiyip bitireceğim. Tadın karşı konulamayacak kadar güzel,” diye mırıldandı ve asansöre doğru ilerledi. “Giyinmelisin. Sandro’ya bir gösteri yapmak istemeyiz.”

Ona inanamıyordum. Ellerimi yıkayıp eteğimi düzeltmeden önce külotumu ve çorabımı giymek için debelendim. Kanım öfkeyle kaynıyordu. Matteo asansörün olduğumuz katta durmasını sağlayan düğmeye basarken sırtıttı.

Bu iş burada bitmemişti. Bu oyun iki kişilikti.

Bölüm On Dört

Matteo

Gianna beni gözleriyle öldürmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar bu bakışlarına alışmıştım ancak itiraf etmeliydim ki beni hâlâ tahrik ediyordu. Bana Gianna'ya bir ders verme şansı tanımış olsa da Sandro'nun birkaç dakika geç gelmiş olmasını dilerdim. Ne yazık ki bu küçük dersle en az Gianna kadar kendimi de cezalandırıyordum. Sikeyim, tadı mükemmeldi. Onu tekrar yalamak, adımı haykırmasını ve parmaklarını saçlarımda gezdirmesini sağlamak için sabırsızlanıyordum. Aletim yeniden sertleşmeye başlamıştı bile. *Sikerim böyle işi.*

Asansörün kapıları açıldı ve Sandro elinde siyah bir çantayla içeri girdi. "Günaydın, patron. Umarım bir şeyi bölmemişimdir," dedi gözleri beni geçip Gianna'ya kayarken. Altı ay önce yaptığı hataya rağmen hâlâ iyi bir askerdi. Romero'dan sonra en iyisi.

Gözleri daha da kısılan Gianna'ya sırtarak, "Bölmedin," dedim. Sandro'nun kasıklarına bakmıyor olması iyi bir şeydi çün-

kü şişkinliği gizlememin hiçbir yolu yoktu. Umurumda olduğundan da değildi. “Hadi yapalım artık şunu,” dedim sonunda.

Gianna kollarını önünde kavuşturdu. Hareketi göğüslerinin enfes bir şekilde yukarı kalkmasına neden olmuştu. Bunu bilerek mi yapıyordu? Biz ona doğru yürürken hiç kıpırdamadı. Umurunda değilmiş gibi görünüyordu ama Gianna’yı iyi tanıyordum. Muhtemelen bana onunla dalga geçmenin bedelini ödetmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bileklikten bahsetmiyordum bile. Ancak bu işi başına alan kendisiydi.

Yanında durduğumuzda Sandro şüpheyile Gianna’ya baktı. Onu suçlayamazdım. Aria’yla birlikte ona ilaç verip bağladıkları zaman gururu epey zedelenmişti. Yine de karımdan hoşlanmadığını belli etmeyecek kadar zekiydi.

Bar taburesini işaret ettim. “Çorabını çıkarıp oturman gerekiyor.”

“Haber verdiğin için teşekkürler. Çorap meselesinden daha önce bahsedip beni bir sürü dertten kurtarabilirdin,” diye mırıldandı. Kahretsin, bakışları bende onu mutfak tezgâhının üzerine yatırıp sertçe sikme isteği uyandırıyor.

Ben Gianna’ya yaklaşırken Sandro çantadaki bileklikle meşgulmüş gibi davrandı. “Seksi çorabını giymeni izlemeye bayıldım ve sen onu tekrar çıkarırken izlemeye de bayılacağım.”

Gianna tabureye tünemeden önce bu kez neredeyse çorabını yırtıyordu. Uzun ince bacaklarını önünde çaprazlayıp dudaklarını öfkeyle birbirine bastırduğunda acıyla irkildi. Babasma duyduğum öfke, içimde yükselen şehveti bastırmıştı. Luca’ya ve onun *Outfit* ile barışı korumak konusundaki kararlılığının canı cehennemiydi.

Sandro elindeki bileklikle duraksadığında izin isteyen gözlerle bana baktı.

Daha önce hiç kimseye böyle bir bileklik takmamıştım. Bu yüzden Sandro'nun Gianna'nın bacağına dokunma düşüncesinden nefret etsem de en mantıklı seçenek buydu. Başımla onayladım. "Devam et."

"Sol bacağına uzat."

Gianna bana sertçe baksa da itiraz etmeden bacağına kaldırdı.

Belki de bunun sürekli evde kilitli kalmaktan daha iyi bir seçenek olduğuna karar vermişti ya da belki de intikam almak için bana yapacağı işkenceleri düşünüyordu. Niyeti bu olmasa bile, aklındaki şeyden hoşlanabileceğimi hissediyordum.

Sandro, Gianna'nın bacağına doğru eğildi ve küçük siyah monitörü ayak bileğinin etrafına bağlamaya başladı. Gianna'nın yanındaki mutfak barına yaslandım. Bana doğru bakmamıştı.

"Bu şey aldığım alkol miktarını da izleyecek mi?" diye sordu Sandro'ya. Sandro gözlerini önce ona, sonra da bana dikti.

"New York'ta olduğun sürece sarhoş olman umurumda değil," dedim. Bilekliğin çalışır durumda olup olmadığını kontrol eden Sandro'ya dönmeden önce mavi gözleri bana bir kez daha öfkeyle baktı.

Sandro başını aşağı yukarı sallayarak doğruldu. "Her şey tamam. Dizüstü bilgisayarınızla, telefonunuzla ya da internete bağlı herhangi bir cihazla onu takip edebilirsiniz."

"Harika," diye mırıldandı Gianna.

"Teşekkürler, Sandro."

"Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bugünlük yok. Romero üst katta. Sen diğer işlerine dönebilirsin."

Sandro arkasını dönüp asansöre yönelmeden önce Gianna'ya başıyla selam verdi. Onu yolladıktan sonra Gianna'nın yanına döndüm.

“Peki bu şeyi ne kadar takmam gerekiyor?” diye sordu ayak bileğindeki küçük siyah cihaza daha yakından bakmak için bacağını kaldırarak. Onu o şeyle görmekten nefret ediyordum. Karımı bu şekilde zincirlemek yanlış hissettiriyordu. Ancak bileklik fikrini Luca önermişti ve sağlam bir çözüm olduğu kesindi. Gianna fazla dengesizdi.

“Sana aptalca bir şey yapmayacağın konusunda güvenebileceğime karar verene kadar.”

“Yani sonsuza kadar.” Bacağını tekrar aşağı indirdi.

Güldüm. “Hayır, o muhteşem bacaklarını bileğinde bir monitör yokken daha çok seviyorum, inan bana. Seni en kısa zamanda o şeyden kurtaracağım.” Parmaklarımı çıplak dizinin üzerinde gezdirdim. Ardından kot eteğinin kenarına ulaşana dek yukarı kaydurdım. Elimi itti ve bar taburesinden indi.

“Çek ellerini,” dedi tatlı bir sesle.

Kaşlarımı kaldırdım. “Kaldığımız yerden devam etmek istediğini sanıyordum?” Sikeyim, ben gerçekten de kaldığımız yerden devam etmek istiyordum.

Yanımdan geçip kahve makinesine doğru yürüdü, kalçalarını beni tekrar sertleştirecek şekilde sallıyordu. “Böyle iyiyim,” dedi omuz silkerek. “Tek ihtiyacım olan bir fincan kahve.” Yeni bir fincan aldı ve omzunun üzerinden bana bakmadan önce kahve makinesinin altına koydu. “Ya sen? Bir şeye ihtiyacın var mı?” Gözleri vücudumda gezinerek ereksiyonuma doğru ilerledi. Gülümsememek için kendini tuttuğunu biliyordum.

Ah, lanet olsun. Bana nasıl onu yatak odasına sürüklemek isteyeceğim gözlerle bakacağını gerçekten biliyordu. Ve belli ki benim oyunumu benden daha iyi oynayabileceğini düşünüyordu. “Ben de iyiyim.”

Fincanını ağzına götürüp bir yudum aldı, sonra dilini yavaşça üstdudağında gezdirdi.

İniltimi bastırdım. Gianna'nın peşinde olduğum son birkaç ayda neler kaçırdığımı konuşmak için Luca'yla buluşmam gerekiyordu ama bütün gün karımı izleyebilmeyi ve belki de onu dilini aletimin üzerinde gezdirmeye ikna edebilmeyi çok isterdim. Ona doğru yürüdüm ve saçının bir tutamını işaretparmağımın etrafına doladım. "Yeni renginden nefret ediyorum. Kızılken saçlarını daha çok seviyordum."

Gianna geri çekildi ve fincanını bir çınlamayla tezgâha bıraktı. "Eh, kaçarken başlıca endişem iyi görünmek değildi. Belki fark etmemişsindir ama nam salmış bir mafya peşime takılmıştı."

Sırttım. "Nam salmış mı?"

Gözlerini devirdi. "Eğer bunun bir iltifat olduğunu sanıyorsan yanlış kişiyle konuşuyorsun."

Çok istememe rağmen ona saçını doğal rengine boyamasını söylemedim. Gianna'yı zorlamaya çalışırsam yapmayacağını biliyordum. Belki de kızıl saçlarını beğendiğimi itiraf etmem sonuza kadar esmer kalmak istemesi için yeterli olabilirdi. "Luca'yla buluşacağım. İstersen günü yukarıda Aria'yla geçirebilirsin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Günü Aria'yla geçirmeme izin var mı?" Bir an sonra dudakları gerilmişti. "Kız kardeşimi görmek için senden izin almam gerektiğinden değil, tabii..."

"Sen ve Aria uzun zamandır birbirinizi görmediniz, konuşacak çok şeyiniz olduğunu tahmin ediyorum." Gianna'nın Aria'ya dün gecedan bahsedip bahsetmeyeceğini ve tam olarak ne söyleyeceğini merak ediyordum. Normalde ona nelerden hoşlandığını sorardım ama Gianna'nın bana dürüst bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Kadınlar cinsel becerilerimden hiç şikâyet etmemişlerdi ama bunu onun ağzından duymak istiyordum. Belki de Luca haklıydı. Belki de gerçekten kibirli pisliğin tekiydim.

"Artık yukarı çıkabilir miyiz?" diye sordu Gianna yüzü heyecanla parlarken. Sabahtan beri bana gösterdiği ilk gerçek duygu buydu.

“Beni ikna etmek için bir öpücüğe ne dersin?”

Gömleğimi tutup bedenimi kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni şaşırttı. Seksi vücudu bana doğru kıvrıldığında dili ağzımın içine kaymıştı. Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Poposunun yanaklarını kavrayıp sıktım. Dillerimiz birbiriyle dans ederken iniltilerinin tadını çıkarıyordum. Sert aletimi vücuduna bastırdım. Bana ne yaptığını bilmesi gerekiyordu. *Siktir*. Öyle sertleşmişim ki aptal bir ergen gibi pantolonuma boşalmamış olmam bir mucizeydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildiğinde karşılık olarak hurladım. Kalçasındaki elim sıkışmıştı ancak kollarımı aşağı itti ve ona ulaşamayacağım kadar uzaklaştı. “Bir öpücük istedin, öpücüğünü aldın. Şimdi Aria’ya gidelim.”

Şu kurnaz tilki... Hızlı nefes alışverişleri ve kızarmış yanakları öpüşmemizden onun da benim kadar etkilendiğini ele veriyor olsa da şehvetini bastırmaya kararlı görünüyordu. Ona aklını kaybetmesine neden olacak bir orgazmın gerçekte ne anlama geldiğini göstermek için daha fazla çabalamam gerekecekti. Ondan sonra, ellerimde oyuncak olacağımı umuyordum.

Hiç umurumda değilmiş gibi asansöre doğru yürüdüm. Duygularımı gizleme konusunda fazlasıyla deneyimliydim, bu yüzden ne kadar tahrik olduğumu maskelemekte hiç zorlanmamıştım. Asansör kapılarının açılmasını sağlayan düğmeye bastım ve Gianna’ya içeri girmesini işaret ettim. Kaşlarını çattı ancak sonra asansöre binip duvara yaslandı.

Gülümsememi gizleyerek ona katıldım ve bizi yukarı çıkarmak olan düğmeye bastım. Luca’nın gelişimizi onaylaması birkaç dakika sürmüştü. Aria’yla evlenmeden önce, onun onayı olmadan asansöre binmeme izin veriyordu. Fakat düğünlerinden sonra manuel kontrol sistemini yeniden kurmuştu. Onu suçladığımdan değildi, elbette. Gianna ve ben dairemizin her bir kö-

şesini hoyratça kullanırken onun ya da Aria'nın içeri dalmasını istemiyordum. Asansör hareket etmeye başladı ve birkaç saniye içinde tekrar durdu.

Kapılar açıldığında Aria çoktan önünde bekliyordu. Kız kardeşini kucaklayıp oturma odasına doğru sürüklemekten önce bana bakmamıştı bile.

Luca kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmıştı. “Sevgili karından bir veda öpücüğü yok mu?” diye sordu alaycı bir tavırla.

Aria ve Gianna kanepeye yerleşmiş, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Mutfakta olan Romero selam vermek için elini kaldırdı. Luca ve ben *Sphere*'de meşgulken o Aria ile Gianna'ya göz kulak olacaktı. Karşımızdaki iki kızın Sandro'ya ne yaptığını biliyordu, bu yüzden gardını asla düşürmezdi. Düşürse bile bilekliği bana Gianna'nın nerede olduğunu bildirecekti.

Luca asansörde bana katıldığında, “Aria da senin gidişine pek üzölmüşe benzemiyor,” dedim.

Sırıttı. “Bu sabah zaten iki kez vedalaştık. Peki ya sen? Döğün gecen nasıldı?”

Gölümsememe engel olamamıştım. “Seninkinden daha iyiydi.”

Luca'nın kaşları dillendirmedeğı bir kuşkuyla havaya fırladı. “Yani seninle yattı mı?”

“Yattı,” dedim. “Ve onun ilkiydim.”

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordu Luca şüpheyle.

“Hayır, söylemedi. Öğrendiğim için çok kızdı. Ama saklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.”

“Senin adına sevindim,” dedi Luca omzuma vurarak. “Hâlâ ondan hoşlanıyor musun yoksa artık düşüncelerini sakin yönetmediğine göre aklın başına geldi mi?”

Ona ortaparmağımı gösterdim. “Hâlâ sikimin kontrolünde olmadığımı nereden çıkardın?”

Luca iç çekti. “Keyfin bilir. Ama seni rahatsız etmeye başladığında gelip bana sızlanma.” Asansör durduğunda kapıları yeraltı garajına açılmıştı. “Şimdi işimize bakalım. Yeterince zamanımı harcadın. Artık tüm dikkatini bana vermeni istiyorum.”

“Merak etme,” dedim ancak Gianna’yı aklımdan çıkarmanın kolay olmayacağını hissediyordum. Altımdaki çıplak bedeninin görüntüsü zihnime kazınmıştı ve unutmaya pek de hevesli değildim.

Gianna

Aria beni Luca ile Matteo’dan uzağa, kanepeye doğru sürükledi. Oturduğumuzda kaşlarını çatarak dudağıma uzandı. “Babamın sana bu kadar sert vurduğuna inanamıyorum.”

“Daha önce de vurmuştu,” diye mırıldandım.

Romero mutfaktan bizi izliyordu. Bütün gün Aria’yla birlikte bu çatı katında kapalı kalmaya nasıl dayanabildiğini gerçekten merak ediyordum. Çok fazla askerin bu iş için yarıştığını zannetmiyordum.

Bir süre sonra Aria bana doğru eğilip fısıldadı. “İyi misin? Dün gece nasıldı?”

Luca ve Matteo’ya doğru baktım ancak onlar çoktan asansöre binmiş ve Tanrı bilir nereye gitmişlerdi.

“Gianna?”

“İyiyim,” dedim ve kız kardeşime onu rahatlatacağını umduğum bir gülümsemeyle baktım. Dün gece pek uyumamış gibi görünüyordu. Benim için endişelendiği için bütün gece ayakta mı kalmıştı?

“Ee? Nasıldı? Matteo ile birlikte oldun mu?”

Güldüm. Aria bana onun düğün gecesinden sonraki halimi hatırlatmıştı. Onun için çok endişelenmiştim. “Bu kadar endişeli görünme. Gerçekten iyiyim.” Garip bir şekilde iyiydim. Hatta belki de fazla iyi. Sanki son birkaç aydır sürdürmeye çalıştığım hayat bana hiçbir zaman uymamış gibi eski hayatıma geri dönmek çok kolay olmuştu. Bu sabah nerede olduğumu unutmamış, kendime şu anki takma adımlı hatırlatmak zorunda kalmamıştım. Yeniden kendimdim.

“İyi görünmüyorsun. Lütfen bana ne olduğunu anlat. Dün gece kaygılarımla Luca’yı çıldırttım.”

Bu gülümsememe neden olmuştu. Luca’nın keyfini bozan her şey öyle benimkini yerine getiriyordu. “Matteo’yla birlikte oldum.” Zihnim onun içimdeki hissine, yoğun bakışlarına, güçlü bedenine, dokunuşuna geri döndüğünde karnım yeniden kasılmıştı. Vücudumun Matteo’nun ilgisi için bu kadar istekli olmasını nasıl engelleyebileceğimden emin değildim ama bu evlilikte bir çeşit güce sahip olmak istiyorsam bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

“Pek de rahatsız olmamış gibi görünüyorsun,” dedi Aria alaycı bir gülümsemeyle.

“Dediğin gibi, Matteo yakışıklı ve ne yaptığını biliyor, o yüzden fena değildi.”

“Daha önce kimseyle birlikte olmadığını fark etti mi?”

“Evet. Sen haklıydın. Çok canım yandı. Lanet herif bu konuda öyle kendini beğenmişti ki. Keşke farkına varmasaydı. Artık bildiği için üzerimde daha fazla gücü varmış gibi hissediyorum.”

Aria başını iki yana salladı. “Böyle düşünmeyi bırakmalısın. Sen ve Matteo artık evli olduğunuza göre geçinmenin bir yolunu bulmalısınız. Gerçeği bilmesi daha iyi.”

“Matteo da benim işimi pek kolaylaştırmıyor. Her zaman çok kibirli. Oyunları başlatan da hep o oluyor. Başka ne yaptı

biliyor musun?” Aptal bilekliğin olduğu bacağımı kaldırdım. Matteo’nun sanki tasmaya ihtiyacı olan bir köpekmişim gibi o şeyi vücuduma taktığına hâlâ inanamıyordum. Elbette onun bakış açısına göre bu muhtemelen yapılması gereken normal bir şeydi. Ne de olsa kontrolcü, sahiplenici, güce aç bir katildi ama bu benim hoşuma gittiğı anlamına gelmiyordu.

Aria yüzünü buruşturdu. “Biliyorum. Luca bu sabah söz etti. Onun fikriydi.” Özür dilercesine bir ifadeyle duraksadı. “Onu vazgeçirmeye çalıştım ama seni kendi haline bırakarak *Outfit*’le daha fazla çatışma riskine girmeyeceğini söyledi.”

“Sanki tekrar kaçmam babamın ya da *Outfit*’ten herhangi birinin umurunda olurmuş gibi. Artık onların sorunu değilim, unuttun mu?” Alyansımı göstererek parmaklarımı oynattım.

“Tekrar kaçmayı başarırısan Luca ve Matteo zayıf görünür. Bu da konumlarını zayıflatır. New York ve Chicago arasında işler son birkaç aydır pek de yolunda gitmiyor.”

“Benim yüzümden mi?”

“Sadece senin yüzünden değil,” dedi Aria. “Luca ve Dante pek anlaşıyorlar. İkisi de eşitleriyle çalışmaya alışık olmayan alfalar.”

“Bu şeyden kurtulmanın bir yolunu bilmiyorsundur, değil mi?” Parmağımı siyah prangama doğru uzattım.

“Hayır. Çok mu rahatsız edici?”

Omuz silktim. “Pek değil ama nefret ediyorum bundan. Herkesin bir suçlu olduğumu düşünmelerini istemiyorsam kısa etekler ve elbiseler giymeye veda etsem iyi olacak.”

Aria hafifçe koluma dokundu. “Eminim Matteo yakında çıkaracaktır.”

“Bundan şüpheliyim.” Onun yerinde olsaydım, yakın zamanda bana güvenmezdim. Muhtemelen asla.

Aria'nın gözleri yine saçlarıma kaydı. Beni yeni rengimle gördüğü ilk andan beri bunu yapıyordu.

Bir elimle saçımı düzelttim. "Nefret ettin, değil mi?"

"Alışkın değilim. Belki zamanla alışırım. Ama kızıl saçlarını özlüyorum."

"Ben de," dedim. "Matteo da kahverengiden nefret ediyor."

"Onu kızdırmak istediğin için esmer kalacağını söyleme sakın?" dedi Aria bilmiş bir bakışla.

O kadar da çocuksu değildim. Belki altı ay önce olsaydı böyle bir tepki verebilirdim ama firarda olmak büyümeme yardımcı olmuştu. Sırf Matteo'yu kızdırmak için saçımı sevmediğim bir renkte tutmazdım. Hayatını zorlaştırabileceğim başka yollar da vardı ve bunların olabildiğince çoğunu keşfetmeyi umuyordum. "Fırsat bulur bulmaz doğal saç rengime döneceğim. Sence kuaför bulmak için evden çıkarsak Matteo çıldırır mı?"

"Muhtemelen. Evleneli daha bir gün bile olmadı. Belki de en azından bugün için uslu durmaya çalışmalısın."

"Elimden geleni yapacağım," dedim alaycı bir tavırla.

Aria ayağa kalktı. "Neredeyse öğle yemeği vakti. Hadi bir şeyler yiyelim, ben de kuaförümü arayıp saçını yapmak için buraya gelmesini söyleyeyim, olur mu?"

Ben de ayaklandım. "Harika. Açlıktan ölüyorum." Aria'yı mutfığa kadar takip ettim. Romero telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı. Biz yaklaşırken gözleri ve duruşu tetikteydi. Sandro muhtemelen onu bizim hakkımızda uyarmıştı. Bu bana kaçtığımdan beri Aria'ya sormak istediğim bir şeyi hatırlattı. Konuyu açmadan önce kuaförüyle görüşmesini bitirmesini ve bize salata hazırlamasını bekledim.

"Bana yardım ettiğin için Luca'yla başın çok derde girdi mi?" diye sordum sessizce. Romero'nun bizi duymasını istemiyor-

dum. Telefonda -muhtemelen bizi kontrol etmek için arayan Matteo ve Luca ile- konuşmakla yeterince meşgul görünüyordu.

Aria'nın yüzü gerildi. "Başta çok kızmıştı ama beni affetti. Sanırım onu asla terk etmeyeceğimi anladı."

O ve Luca yeterince mutlu görünüyorlardı ama bazen dış görünüş aldatıcı olabilirdi ve Aria'nın doğruyu söyleyip söylemediğinden tam olarak emin de değildim. Asla beni suçlu hissettirecek bir şey söylemezdi.

"Emin misin?"

"Bu benim lafım değil mi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Sırıttım. "Bana bir iki şey öğrettin."

"Bildiğim iyi oldu."

"Merak ettiğim başka bir şey daha var," dedim sessizce. "Matteo beni nasıl buldu?"

"Luca benimle arayışları hakkında pek konuşmadı. Seni uyarağımı biliyordu. Blog yüzünden olabilir mi? Sanırım Luca bilgisayarımı kontrol etti. Seni uyarmaya çalışmışım."

"Blog yazılarımda konumlardan bahsetmemeye çalıştım. Ama belki de bloğum aracılığıyla yerimi tespit edebildiler. Kim bilir?"

Zil çaldı. Romero, Aria da ben de kıpırdayamadan asansöre doğru yürüdü. Duyamayacağı kadar uzaklaştığında "Bizi hiç yalnız bırakacak mı?" diye sordum.

"Yakın zamanda değil," dedi Aria omuz silkerek. Çatı katına iki büyük çantayla giren kırklı yaşlarının ortalarındaki kadını selamlamak için sandalyesinden kalktı. Beni kuaförüyle tanıştırmış ve beş dakika sonra banyoda bir sandalye kurmuştuk. Saçlarıma hemen olmasa da birkaç işlemden sonra eski rengine dönmesi gereken bir krem sürülüyordu.

Neyse ki renk saçıma işlerken etrafta dolaşmama izin vardı. Aria bana dizüstü bilgisayarını ödünç verdiğinde hızla yemek masasına yerleşmiştim. Dehşet içinde Alman internet sitelerinde Münih'teki cinayet haberlerini arattım. Sid'in ölümünden bahseden haberi bulmam uzun sürmemişti. Polisin elinde herhangi bir ipucu yoktu. Eski oda arkadaşlarım şimdilik taşınmak zorunda kalmışlardı ancak Sid'in hayatını kaybettiği bir daireye geri döneceklerinden de şüpheliydim. Haberde benden, daha doğrusu takma adım olan Gwen'den ve polisin bir tanık olduğu için onu aradığından bahsediliyordu. Tanrı'ya şükür fotoğrafım yoktu. Hiçbir fotoğrafta görünmemeye hep dikkat etmiştim. Ancak Sid'in gitarıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Midem üzüntü ve pişmanlıkla kasıldı. Aria elini omzuma koydu. "Bunu okumamalısın. Yapabileceğin bir şey yok, Gianna."

Dizüstü bilgisayarı yavaşça kapattım. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Ailesinin huzur bulması için Sid'in ölümünden kimin sorumlu olduğunu polise söyleyebilirdim ama bu asla yapmayacağım bir şeydi. Benim bile çığnemeyeceğim bazı kurallar vardı. Aptal ya da intihara meyilli değildim.

Saçımı yıkamak için banyoya döndüğümde Aria'nın endişeli bakışları üzerimden ayrılmamıştı. "İyiyim ben," diye fısıldadım ama o da ben de inanmış gibi görünmüyorduk. Son yirmi dört saat benim için bir duygu ve değişim kasırgası olmuştu. Olanları düşünmek için neredeyse hiç zamanım olmamıştı ve düşünmek istediğimden emin bile değildim. Belki de Aria haklıydı. Belki de hayatıma devam edip geçmişi geride bırakmayı denemeliydim. Sorun şuydu ki bunu yapabileceğimden emin değildim. Hiçbir şey olmamış gibi Matteo'yla yeni hayatıma adapte olmak yerine biraz mücadele etmeyi vicdanıma ve Sid'e borçlu değil miydim?

Bölüm On Beş

Matteo

O gece Luca ve ben dairesine döndüğümüzde, üzerimden tren geçmiş gibi hissediyordum. Son üç gündür dört saatte fazla uyumamıştım. Ancak Gianna'yı gördüğüm anda yorgunluk düşüncesi uçup gitmişti. Saçları artık kahverengi değildi. Kaçmadan önceki kızılığı yoktu ama ona yakındı ve şişmiş dudaklarıyla bile harika görünüyordu.

Yine de bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Aria ve Luca'yla akşam yemeğinden sonra kendi dairemize döndük. Gianna benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi aceleyle yatak odasına girdi fakat ne yazık ki olmasını istediğim yer zaten orasıydı. Peşinden gittim ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım. Gianna gözlerime öfkeyle baksa da hiçbir şey söylemedi. Onun yerine bana sırtını dönüp çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ona doğru yürüyüp kollarımı beline doladım ve vücudunu kendime doğru çektim. "Çok fazla düşünüyorsun. Neden dikkatini dağıtmama izin vermiyorsun?" Nabzının üzerinden tenini

dudaklarımın arasına aldım. Önce kasılmış olsa da bir an sonra vücudu gevşemişti.

“Benimle tekrar oynamayacağını nereden bileceğim?” Sesinde garip bir tını vardı ama duygulardan bahsedecek havada değildim.

Köprücük kemiğine dek öpücükler kondurdum ve elimi aşağı kaydırarak kıyafetlerinin arasından kadınlığını avuçladım. Bedeni dokunuşuma doğru kıvrıldı. Tenine karşı sııttım. Çiçek ve kendine has enfes bir kokusu vardı. “Endişelenme. Bütün gece tadına bakmak istiyorum. Seni tekrar tekrar boşaltmak istiyorum.”

Vücudu titrerken elini benimkine doladı ve parmaklarımı kadınlığına bastırdı. Dudaklarından açgözlü bir inilti dökülmüştü. Parmaklarım eteği ile külotunun altından ıslak kıvrımlarını okşarken omzunu yaladım. Islaklığını hissettiğimde hırlamak için kendimi tutmak zorunda kalmıştım. Dilimi hemen amına daldırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kadınlığının kadifemsi kıvrımlarını araladım ve bir parmağımı içine sokmadan önce parmak uçlarımı kaygan teninin üzerinde gezdirdim. Başını omzuma yasladı ve aynı anda arkaya uzanıp pantolonumun üzerinden aletimi kavradı. İnleyerek kendimi avucuna doğru ittim.

Bir parmağımı daha içine soktum. Sikeyim, öyle dardı ki... Duvarları parmaklarımın etrafını bir mengene gibi sarmıştı. Yerine aletimi koymak için sabırsızlanıyordum. İşleri yavaştan almak ya da nazik davranmak için fazla azgındım. Onu parmaklarım ile becerirken sularının tenimde bıraktığı hissin ve dudaklarından dökülen seslerin tadını çıkardım. Kalçalarını ritmime göre hareket ettiriyordu. Aletimin üzerindeki eli neredeyse acı verici bir şekilde sıkışmıştı. Kahretsin, muhteşem hissediyordum. Başparmağımı kaygan klitorisinin üzerinde gezdirdim.

“Tanrım, evet,” dedi nefes nefese. Vücudu kaskatı kesilmişti. Orgazm tüm vücudunu sararken parmaklarımı içinde hareket ettirmeye devam ettim. Bedeni rahatladığında onu kollarıma aldım ve yatağa doğru taşıdım. Kendine gelmesi için zaman tanımamıştım. Eteğini ve külotunu indirip araladığım bacaklarının arasına girdim. Gözlerim sularıyla parlayan pespembe muhteşem amına takıldı. Bazı kızların aksine Gianna vücudu konusunda utangaç değildi. Göğüslerini ya da kadınlığını benden saklamaya çalışmadı. Onu hayranlıkla izlememe izin verirken bakışlarıma tereddüt etmeden karşılık veriyordu. Sikeyim, mükemmeldi.

Gözlerimi ondan ayırmadan başımı eğdim. Dudaklarım neredeyse kıvrımlarına değmek üzereyken vücudu gerilmişti ancak sarhoş edici kokusunu içime çekmek için durdum. Gianna kalçalarını hareket ettirdiğinde bu sessiz isteği sırtımama neden olmuştu. İkna edilmeye ihtiyacım yoktu. Dilimi dar girişinden mükemmel pembe klitorisine dek kaydardım. Baş döndürücü tadıyla aletim seğirmişti. *Siktir*. Dilimi içine daldırdığımda onu yiyip bitiriyordum. Beni nefes nefese inlemelerle ödüllendirdi. Kadınlığının dudaklarını ağızıma alıp Gianna kıvrana dek nazıkçe sataştığımda parmakları battaniyeye gömülmüştü. Hiç acele etmedim. Onu kendime yakınlştırıyor, ardından tekrar tekrar geri çekiliyordum. Gianna’nın inlemeleri artık çığlıklara dönüşmüştü. Vücudunun orgazmıla kasılmasını izlemek dünyanın en güzel manzarasıydı. Ereksiyonum neredeyse acı verici bir hal almıştı. Gianna nihayet gevşediğinde onu bıraktım ve hızla yataktan kalktım.

Onu hemen becermem gerekiyordu yoksa aklımı kaçırıacaktım. Pantolonumu ve *boxer*’ımı çıkardım ancak gömleğimi çıkarmaya zahmet etmedim. Gianna yatakta dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını aletimin çevresine sardığında şaşırmıştım. Kafasını aşağı eğip dudaklarını aletimin etrafına kapattığında mavi gözleri neredeyse bana meydan okuyordu. İnleyerek ağzının sikimi

içine alışını daha iyi görebilmek için saçlarını yüzünden çektim. O anda neredeyse boşalacaktım ama birkaç zihinsel numara beni tekrar hizaya getirmişti. Önce yavaşça, ardından daha hızlı bir şekilde beni emmeye başladı. Pembe dudakları aletimin etrafında geriliyordu. Bana bu şekilde bakarken ağzına boşalmak istiyordum ama bundan daha çok istediğim tek şey dar amını yeniden hissetmekti. Beni aletim boğazının arkasına çarpana dek içine almadan önce dilini tepesinin etrafında gezdirdi.

Ardından aniden geri çekildi ve ağzını sildi. Kaşlarını kaldırıp “Böyle durduğumda nasıl hissediyorsun?” dedi.

Kıkırdadım. Bana bu sabahın bedelini mi ödetmeye çalışıyordu? Kötü bir zaman seçmişti. Hınzır bir sırıtışla üzerine tırmandım ve ereksiyonumu sıcak girişine bastırdım. Gözleri irileşti ama tepki vermesi için ona zaman tanımadım. Elimi bacağına altından geçirdim ve içine doğru kaymaya başlamadan önce kadınlığını daha da araladım. Hâlâ çok sıkıydı. Müdahalemden duyduğu rahatsızlık yüzünden okunuyordu. Daha da yavaşlayarak içine girdim. Ona aletime alışması için zaman veriyordum. Dün gerçeği bilmediğim için nazik davranmamıştım ama bugün onun da benimle birlikte boşalmasını istiyordum. Kendimi dar kadınlığına tamamen itene kadar yüzünü yakından izledim. Bir an için duraksadığımda omuzlarımı kavradı, meydan okuyan bakışları geri dönmüştü. “Öylece duracak mısın yoksa hareket etmeye başlayacak mısın?”

“Ah, hareket edeceğim.” Nasıl tepki vereceğini görmek için sözlerimi ufak bir hamleyle noktaladım. Bu sefer hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu ki buna çok memnun olmuştum. Onu şu an becermem gerekiyordu ve kendimi tutmak istemiyordum. Gözlerimi yüzünden ayırmadan hızlı bir ritim tutturdum. İstediğim kadar sert değildi çünkü Gianna kabul etmese de muhtemelen canı hâlâ acıyordu. Çok sıkıydı. Kadınlığı sikimin etrafını akıllalmaz bir şekilde sarıyordu. Dudaklarından dökül-

mesine neden olduğum her inilti, bir zafer kazanmışım gibi hissettiriyordu çünkü onları içinde tutmaya çalıştığı belliydi. Açıyı değiştirdim ve daha da derine girdim. Bir kez daha inledi.

Aramıza uzandım ve parmaklarımı klitorisine bastırdım. Boşalmasına ihtiyacım vardı. Kendi orgazmım çok yakındı ve ondan önce boşalmamın imkânı yoktu.

Sert ve derin bir hamle yaptığımda Gianna'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü zevkle buruşmuştu. Sırtımı kavradı. Tenimi çizen tırnaklarıyla kendimi kaybetmiştim. Onu daha da sert becerdim. Tüm kontrolüm elimden gitmişti. İçine boşalırken şehvet görüşümü bulanıklaştırıyordu. Boynuna doğru inledim ve kendimi kadınlığına iterken kokusunu içime çektim. Bedenim hareketsiz kaldığında Gianna derin bir nefes aldı. Başımı kaldırdım ve kaşlarını çatmış olsa bile kızaran yüzüne bakıp gülümsedim. Hâlâ rolünü sürdürmeye çalışıyor olması neredeyse hayranlık uyandırıcıydı.

Yavaşça içinden çıktım. Yüzünü buruştursa da ifadesini hızla gizlemişti.

“Ağrın mı var?” diye sordum yanına uzanırken. Karnına dokundum. Beni itmemiş, sadece omuz silkerek karşılık vermişti.

Yaklaştım ve kulağının hemen altındaki noktayı öptüm. “Seks yüzünden dilini mi yuttun?”

“Öyle olmasını isterdin, değil mi?” diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha yavaş ve rahattı.

“Hayır, bu çok sıkıcı olurdu. Ağzından çıkan şeyler sandığından daha eğlenceli.”

Bana imalı gözlerle baktı. “Seni eğlendirdiğime sevindim.”

“Ben de.”

Dün gece olduğu gibi gevřemedен önce onun uykuya dalmasını bekledim. Bunun değişip değişmeyeceğinden emin değildim.

Sonraki birkaç gün aynı rutini izlemişti. Ta ki Gianna'nın nefes alış verişleri bir gece her zamanki gibi yavaşlamayana dek. Çok yorgundum ve uykuya karşı verdiğim savaşı hızla kaybediyordum.

"Hep önce benim uykuya dalmamı bekliyorsun," dedi karanlığın içinde. Sıçrayarak uyandım.

Tabii ki fark etmişti. "Bazen ne kadar dikkatli olduğunu unuttuyorum."

Bana doğru döndü, karanlıkta yüzüme bakıyordu. Gözlerinin beyazını ve kafasının hatlarını seçebiliyordum ancak daha fazlasını görmek mümkün değildi. "Neden?"

"Ben temkinli bir piçim."

"Seni uykunda öldüreceğimi mi düşünüyorsun?"

Yüz ifadesini görmeden duygularını ölçmek zordu ve bundan nefret ediyordum. "Bunu yapmayı düşündün mü?" Sözlerimin şaka olması gerekiyordu ama sesim fazlasıyla ciddi çıkmıştı.

"Hayır, kan görmeye dayanamıyorum."

"Sırtıma bıçaklarımdan birini saplamamamın tek nedeni bu mu?"

"Hayır. Seni öldürerek bu daireden çıkamam. Asansörün şifresini bilmiyorum."

"Çok rahatladım," diye mırıldandım. Alay edip etmediğinden emin değildim. "Evliliğimizde o kadar da mutsuz görünmüyorsun."

"Sadece birkaç gündür evliyiz ve sen hiç ortalıkta yoksun, bu bir artı. Hem belki de iyi bir oyuncuyumdur."

"O zaman sana güvenmiyor olmam iyi bir şey."

"Evet," dedi ciddi bir şekilde.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum mırıldanarak. Ona o kadar yaklaşmışım ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

“Seni korkutabilecek bir şey ya da biri olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı.

“Herkes bir şeylerden korkar. Ben neden farklı olayım ki?”

“Çünkü sen tanıdığım en korkutucu insansın.”

Duraksadım. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. “Benden korkuyor musun?”

Cevabım sessizlik olmuştu.

Koluna uzandım. “Gianna?”

“Evet,” dedi uykulu bir sesle.

“Neden?”

Ancak bir an sonra nefesleri yavaşladı. Uykuya dalmıştı. İtirafı karşısında ne yapmam gerekiyordu? Benden korkması için ona hiç sebep vermemiştim. Tamam, beni bazı korkunç şeyler yaparken görmüş olabilirdi. Fakat ona hiçbir şey yapmamıştım. Duyduklarımdan sonra uykuya dalmam uzun zaman aldı.

Ertesi gün Gianna önceki geceki konuşmamızdan hiç bahsetmedi. Dürüst davrandığı için kendinden nefret ettiğini hissediyordum. Bir mesele varsa üzerine konuşmaktan asla çekinmezdim ama ona benden neden korktuğunu tekrar sormadım. Bilmek istediğimden emin değildim.

Gianna kahvaltı sırasında dudağına dokunup duruyordu. Nihayet şişliği inmişti.

“İzin ver bakayım,” dedim elini iterek. “Sanırım dikişleri alabiliriz.”

Yüzünü buruşturdu. “Şimdi mi?”

“Korkuyor musun?” diye sordum. Kendime engel olamamıştım.

“Hayır, tabii ki korkmuyorum,” dedi. Dikişlerinden başka bir şeyden bahsedip bahsetmediğini merak ediyordum. Ayağa kalktım ve onu tıbbi kitimi sakladığım banyoya götürdüm. Gianna onu lavabonun üzerine kaldırıp bacaklarının arasına girdiğimde bu kez itiraz etmedi.

Çantadan küçük bir makas çıkardım. “Ağzını aç.”

Dediğimi yaptığında bana sanki aklımda yaramaz bir şey varmış gibi uyarı dolu gözlerle baktı. Sırtıp kulağını öptüm. “Çocuklar doktora gittikten sonra ödül olarak hep bir şey alırlar ya?”

Gözlerini devirdi ama parmaklarımı kot pantolonunun üzerinden bacaklarının arasına bastırdığımda elimi itmemişti.

“İyi bir kız olursan seni ödüllendiririm.”

Ardından geri çekildim ve Gianna’nın çatılan kaşlarının tadını çıkardım. Dikişleriyle uğraşmaya başladığım için cevap verme fırsatı bulamamıştı. İşim çok uzun sürmedi ve tüm bu süre boyunca Gianna yalnızca iki kez yüzünü buruşturdu. “Bitti.” Makası ve cımbızı lavaboya bıraktım. “Ödülünü şimdi mi istiyorsun?” Kadınlığını okşadım.

Gianna bana ters ters bakmakla meşguldü.

“Sadece söylemen gerekiyor.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır mı?” Bir adım geri çekilerek ona dokunmayı bıraktım.

“Sanki bunun için sana ihtiyacım varmış gibi,” dedi küçümseyerek ve ardından kot pantolonunun düğmesini açıp elini içeri soktu.

Parmaklarının kumaşın altında hareket edişini izlerken derin bir nefes aldım. “Siktir.” Ona doğru yaklaştım ve kotu ile külotunu bacaklarından aşağı çektim.

Gianna kendini okşamayı bırakmadı. İnce parmakları klitorisini hızla ovarken, kısık gözlerle beni izliyordu. Bu şimdiki kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

“Bacaklarını biraz daha arala,” diye emrettim. Gianna beni şaşırtarak itaat etti. Kendisine dokunurken gözleri şehvetle bulgulanmıştı. Kahretsin, ne kadar ıslak olduğunu görebiliyordum.

Duvara yaslanıp fermuarımı indirdim ve aletimi dışarı çıkardım. Elimi etrafına sarıp mastürbasyon yapmaya başladığımda Gianna kendini daha da hızlı okşamaya başlamıştı.

“Bu hastalıklı bir şey,” diye fısıldadı. Gözlerini aletimden ayırmıyordu ve ben de gözlerimi onun pembe klitorisini okşayan parmaklarından alamıyordum.

“Kimin umurunda?” diye hırladım. “Bir parmağını içine sok.” Parmağını daracık amından içeri soktu.

“Bir tane daha,” diye emrettim.

Neredeyse tereddüt etmemişti bile. Ancak daha fazla dayanamadım. Hızla ona doğru ilerleyip elini kenara ittim ve kendimi onun derinliklerine gömdüm. Orgazm içinde dalgalanırken aletimin etrafında paramparça olmuştu. Birkaç hamleden sonra ben de boşaldım.

“Bu çok hastalıklı bir şey,” dedi tekrar, sesi şehvetle boğuktu.

Henüz içinden çıkmamıştım. Onun yerine alnımı omzuna yasladım ve nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. “Hastalıklı olmak güzel.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.”

O akşam bir başka seks turundan sonra, Gianna monitörlü bileği havadayken bacağını oynatarak, “Bu şey çok sinir bozucu,” dedi. Seviştiğimiz sırada onunla temas ettiğim birkaç seferde beni de rahatsız etmişti ama çıkarma riskine de giremezdim. Bu yalnızca Luca’nın tepesinin atmasına neden olmazdı. Aynı zamanda monitör olmadan Gianna’yı 7/24 kendim denetlemek zorunda kalırdım.

“Alışırısın.” Onu kendime doğru çekmeye çalıştım ancak yatağımızın kenarına doğru kayarak benden uzaklaştı.

“Bu şeyi takmak zorunda olduğum sürece sarılmak yok,” dedi Güldüm. “Seksi yasaklamadığın sürece sorun yok.”

“Belki bunu yaparım.”

Elimi karnından aşağı indirdim ve bir parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. “Neden kendini böyle cezalandırmak isteyesin ki?”

“Sen kibirli piçin tekisin. Sikinin sihirli olduğunu sanıyor olabilirsin ama sana bir şey söyleyeyim: değil.” Elimini okşadığım yerden uzaklaştırmadı. Belki fark etmediğini düşünebilirdim ama bana daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını biraz daha aralamıştı bile. Nazik bir dokunuşla yumuşak kıvrımlarını takip ettim. İpeksiliğini ve vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyordum. Baskıyı arttırmadan yalnızca parmak uçlarımı amının üzerinde hafifçe gezdirdim. Muhtemelen hâlâ aşırı hassastı, bu yüzden onu başka bir zirveye çıkarmak istiyorsam dikkatli olmam gerekiyordu. Dudakları aralanmış, nefes alışverişi hafifçe hızlanmıştı. Üzerine eğilip meme ucunu ağzıma aldım. Onu uçurumun kenarına sürüklemek bu kez çok daha iyi hissettirmişti çünkü kendi zevkimle meşgul değildim. Tamamen Gianna’ya odaklanabilirdim. Zar zor nefes alışına, kısıtıldığı gözlerine, orgazma yenik düşerken sertleşen göğüs uçlarına.

Gianna’nın hemen sonrasında sırtını dönmesi, karşılık veremeyerek beni cezalandırmaya çalışması umurumda bile olmamıştı. İstedigimi elde etmiştim.

“Aramızdaki tek şeyin seks olduğunun farkındasın, değil mi?” dedi öfkeyle.

“Seks önemlidir.”

“Elbette ama her şey değildir.”

“Aramızdaki tek şey bu değil.” dedim sinirlenerek.

“Evet, öyle ve asla daha fazlası olmayacak. Seninle sikişmek-ten hoşlandığımı için senden de hoşlandığımı sanma sakın.”

“Uyardığın için teşekkürler,” diye homurdandım.

Gianna

Kahvaltı sırasında hâlâ kendime kızgındım. Özellikle de sert sözlerime rağmen Matteo’nun yüz ifadesi fazlasıyla kendini beğenmiş bir halde olduğu için. Belki şaka yaptığımı düşünüyordu, belki de umurunda değildi.

Vücudumun kendine ait bir iradesi vardı ve her zaman onun dokunuşu için istekliydi. Matteo’nun dar beyaz gömleği ve dağınık siyah saçlarıyla bir model gibi görünmesinin de yardımı olmuyordu. Seksin hayat bulmuş haliydi ve bunun farkındaydı.

“Bu hafta önemli ailelerden birine akşam yemeğine davetliyiz. Bu yüzden Aria ve sen muhtemelen alışverişe çıkmalısınız.”

Yoğurt dolu kaşığımlı düşürdüm. “Seninle bir sosyal etkinliğe katılmamı mı istiyorsun?” Beni bu kadar çabuk toplum içine sürüklediğine inanamıyordum. İki haftadır evliydik ve dedikodu çarkları muhtemelen hâlâ güçlü bir şekilde dönüyordu. “Herkes arkamdan konuşuyor olacak.”

Matteo omuz silkti. “Ne düşündükleri umurumda değil ve senin ya da benim önümde bir şey söylememeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.”

“O kadınları tanıyorum. Biri hakkında, özellikle de benim hakkımda atıp tutmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlar.”

“Onları görmezden gel. Fikirlerinin bir önemi yok. Her zaman senin hakkında kötü konuşacaklar. Yapabilecekleri tek şey bu.”

Ne dedikleri umurumda değildi ama sosyal etkinliklerde hiçbir zaman eğlenmemiştim ve bunun yakın zamanda değişeceğinden de şüpheliydim. “Biliyorum ama bu davetlerden nefret ediyorum. Her şey çok yanlış geliyor. Sırtına bıçak saplamaktan çekinmeyecek insanlar, bundan bir çıkar elde etmeyi umuyorlarsa yüzüne gülümsüyorlar.”

Uzun bir süre boyunca asosyal olduğumu ve büyük insan grupları arasında bulunmaktan hoşlanmadığımı düşünmüştüm ancak kaçak olduğum süre boyunca birkaç partiye katılmışım ve kendimi hiç de yabancı hissetmemiştim. O zamanlar başka biri gibi davranıyor olsam da yine de dünyamızdaki insanların yanında hissettiğimden daha çok kendim gibi hissettirmişti.

“Bunlara alışacaksın.”

“Alışmak istemiyorum. Bu yüzden kaçtım.”

Matteo meraklı bir ifadeyle yüzümü inceledi. Dudakları hafifçe seğirmişti. “Yani sadece benden kaçmadın?”

“Fazla umutlanma. Sen kesinlikle ana nedenlerden biriydin,” dedim.

“Ama tek neden değil.”

Gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum daha aldım. “Gerçekten yemeğe katılmak zorunda mıyım?”

Matteo sandalyesinden kalktı ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. “Evet. Artık derdimi paylaşabileceğim bir karım olduğuna göre tek başıma acı çekmeyeceğim. Aptallarla konuşmak zorunda kaldığımda yaptığım şeyi yap, kafalarını kesmenin nasıl bir his olduğunu hayal et.”

Onu ne kadar sık kendimden uzaklaştırıyor olsam da Matteo aramızdaki ilişkiyi yürütmeye niyetli görünüyordu. Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Nihayet benden sıkılıp kaçmam için bir şans veremez miydi? “Senin için söylemesi kolay ama hepimiz insan öldürmeyi alışkanlık haline getirmiyoruz.”

Sid'in görüntüleri tekrar zihnime sızmaya çalışıyordu ancak şu anda bunu düşünmeye dayanamayacağım için onları uzaklaştırdım.

"O zaman senin canını sıkan insanları öldürürken beni izlemenin nasıl olacağını düşün. Ne de olsa kocan olarak düşmanlarını öldürmek benim görevim." Matteo o ukala sırtışıyla gülümsedi. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı. Midem korkutucu bir şekilde çırpındığında bakışlarımı ondan hızla ayırdım ve fincanı kafama diktim.

"Aria'nın yanına gidip alışverişe çıkma konusunu konuşacağım. Ne de olsa iyi bir eş olmam gerekiyor," dedim alaycı bir şekilde ama nedense yanlış hissettirmişti. Duygularım, hatta yeni durumumla ilgili her şey kafamı karıştırıyordu.

Matteo silah kılıfını takarken, "Muhtemelen kendine yeni kıyafetler almalısın," dedi.

"Bu bir emir mi?"

"Bir kadına kıyafet almasını emretmenin gerekli olduğunu bilmiyordum. Bu en sevdiğin hobin değil mi?"

"Gerçekten mi?" Neredeyse gülecektim. "Bütün kadınlar aynı değildir."

"Ah, biliyorum." Yüzünde yine o ukala gülümseme vardı.

Gözlerim silahına takıldı. Kendime onun gerçekte kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Mideme taklalar attıran o gülümseme yalnızca bir maskeydi.

Aniden ayağa kalktım. "Sen ve Luca yine bütün gün yok musunuz?"

"Neden? Aria'yla başka bir kaçış planınız mı var?"

"Ha ha ha," diye mırıldandım. Kot pantolonumun paçasını sıyrarak siyah bilekliği gösterdim. "Kaçamam, unuttun mu?"

“Bu seni plan yapmaktan alıkoymuyor. Hâlâ kaçmayı düşünmediğini söyleme bana.”

Yalan söylemeyi düşünmüştüm ama bunun yerine gerçeği tercih ettim. “Tabii ki düşünüyorum. İyi seks ve parmağıma takılan bir yüzüğün birdenbire fikrimi değiştireceğini mi sanıyordun?”

“Sadece iyi, öyle mi?”

Homurdanarak asansöre doğru ilerledim. Matteo içeride bana katıldı, gözleri elimdeydi.

“Yüzüğünü takıyorsun. İlk fırsatta çıkarıp atacağını düşünmüştüm.”

Üzerinde elmaslardan ince bir çizgi olan altın yüzüğe baktım. “Peşimde olduğun tüm o süre boyunca bunu yanında mı taşıdın?”

Matteo sanki sorusundan kaçtığını biliyormuş gibi sırıttı. Gerçekten de kaçıyordum. Yüzüğü atmayı düşünmemiştim bile. Bu çok büyük bir israf olurdu. En azından tek nedenin bu olduğunu umuyordum.

“Elbette,” dedi. “Eninde sonunda seni yakalayacağımı ve tekrar kaçmadan önce karım yapmam gerektiğini hep biliyordum.”

Kendine güveni beni çileden çıkarıyordu. Aynı zamanda inanılmaz derecede seksiydi. Asansörün kapıları açılıp beni Matteo’nun gülümsemesinden ve kendi istenmeyen düşüncelerimden uzaklaştırabildiği için mutluydum. Luca başını hafifçe sallayarak yanımdan geçti ve asansörde kardeşine katıldı.

Aria’nın karşılaşması çok daha sıcaktı. Bana doğru gelip kollarını etrafıma doladığında gülücükler saçıyordu. “Bana bu kadar yakın yaşadığma hâlâ inanamıyorum. Sırdaşım olmanı gerçekten özlemişim.”

“Sanırım buralarda pek fazla güvenilir kadın yok,” dedim. Luca’nın kuzeni Cosima’nın Aria’yı, Grace ve Luca’yı basması için nasıl kandırdığını hatırlayınca kan beynime sıçramıştı.

“Artık sen burada olduğuna göre, umurumda değil.” Aria zarif altın saatine baktı. “Kahve içmeye çıkalım, sonra da alışverişe gideriz, ne dersin? Luca hepimizin Bardonilerin Noel partisine davetli olduğunu söyledi.”

İç çektim. “Evet. Matteo katılmam gerektiğini söyledi.”

“En azından birlikte acı çekebiliriz. İnan bana, Luca da bu davet konusunda pek heyecanlı değil. Bardoni oğlunun Luca’nın *Consigliere*’i olmasını istiyor. Geçmişte *Consigliere* hep Bardoni ailesinden biri olmuş ama Luca Matteo’dan başkasını istemiyor.”

“O halde bu parti düşündüğümde daha da garip olacak. Herkes Matteo ve bana karşı dolaplar çevirecek. Ah, ne harika.”

Aria özür dilercesine gülümsedi. “O kadar da kötü olmayacak. Hadi alışverişe gidelim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var.”

Elbise almak için yola çıktığımızda elbette Romero da bize eşlik etmişti. Denediğim her elbisede aptal bilekliğimin görünmesine dikkat etmek zorunda olmasaydım belki daha çok eğlenbilirdim. Satıcılardan birinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, onu her zaman etek ucuyla kapatmayı başaramadığımdan emindim. Son birkaç haftadır kaçmayı neredeyse hiç düşünmediğimi fark etmiştim. Çok fazla şey olmuştu. Bir de Aria ile dışarı çıktığımızda Romero’nun sürekli beni gözetlemesi vardı. Üstelik bileğimdeki monitör de bunu tamamen imkânsız kılıyordu. Matteo’yu o şeyi çıkarmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Bu işi hallettikten sonra, kaçma isteğim muhtemelen tüm gücüyle geri dönecekti.

Bölüm On Altı

Gianna

Bardonilerin evindeki Noel partisinin büyük bir fiyasko olacağını başından beri biliyordum ama her şey düşündüğümünden de kötüydü. Bu çilenin tek iyi yanı Matteo'nun Sandro'ya bileğimdeki monitörü çıkarttırmış olmasıydı. Böylece elbisemi o şeyi herkesin gözüne sokmadan giyebilecektim. Hâlâ bileğimde olsaydı şüphesiz tüm gecenin konusu bu olurdu.

Bardoniler, tepeden tırnağa özenle dizayn edilmiş bir evde yaşıyorlardı. Ön bahçelerine buzdan oyulmuş devasa bir melek bile yerleştirmişlerdi. Dekorasyon beyaz ve altın rengindeydi, pahalı kristal süsler devasa Noel ağacını süslüyordu. Her şey sadece para kokuyor ve o kadar kişiliksiz hissettiriyordu ki bütün evi kişisel dokunuştan uzak bir iç mimarın düzenlediğinden emin dim. Bayan Bardoni herhangi bir şey için kılını bile kıpırdatmamış olmalıydı. Ayrıca kocasından en az yirmi yaş daha gençti.

O ve kocası önce Aria ile Luca'yı selamladılar. Gülümsemeleri tam olarak sıcak veya içten olmasa da sıra beni selamlamaya geldiğinde kesinlikle sahte ve küçümseyici bir hal almıştı.

Kibar bir gülümsemeyle Bayan Bardoni'nin elini sıktım ya da en azından kibar görünmesini ummuştum. Kadının yüz ifadesi, yeteneksiz bir heykeltıraşın elinden çıkmışa benziyordu. Dışarıdaki buzdan meleğinin gülümsemesi bile onunkinden daha sıcaktı. Bay Bardoni bana döndüğünde, ürpertimi bastırmak zorunda kalmıştım. Elime uzandı ancak Aria'nın tenine zar zor dokunmuşken dudakları parmaklarımın üzerine sertçe yapışmış ve ardından dili dışarı fırlayıp tenimi yalamıştı. Gözlerindeki alaycı bakış neredeyse onu yumruklamama neden olacaktı. Elimi hızla geri çektim. Elbiseme silmemeyi zar zor başarabilmiştim ve bunun tek nedeni ipeğin o pislğin salyasıyla temas edemeyecek kadar güzel olmasıydı.

Matteo, onu benim yaşlarımda genç bir kadınla tanıştırmakta olan Bayan Bardoni ile sohbet ediyordu. Yaşlı cadının Matteo'ya kızını ayarlamaya çalıştığı çok açıktı. İçim öfkeyle dolmuş olsa da duygularımı göstermemem gerektiğini biliyordum. Sonunda gözlerimi onlardan ayırdığımda Aria'nın endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Başımı hafifçe iki yana salladım. Matteo, Bayan Bardoni ile kızından kurtulup kolunu belime doladı. Beni diğer misafirlerin toplandığı salona götürürken yüzümü inceliyordu. "Kızgın görünüyorsun."

Omuz silktim. Bay Bardoni'nin ne yaptığını ona söylersem işler çirkinleşirdi. Onun yerine, Bardonilerin gözleri Matteo'yu takip eden kızını işaret ettim. "Görünüşe göre bir hayranın var."

"Kıskandın mı?" diye sordu sırtarak.

"Rüyada görürsün." Kıskanmış mıydım?

Diğer konuklar yanımıza geldiğinde daha fazla konuşma fırsatımız olmamıştı. Çoğu kibar davranırken, gözlerinde beni kü-

çümsediklerini görebiliyordum. İçimde Matteo etrafta olmadığı anda benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini göstereceklerine dair bir his vardı. Çok geçmeden bu fırsatı elde etmişlerdi. Matteo ile Luca diğer adamlara katılırken, Aria ve ben büfeye doğru yürüdük. Tabii ki uzun süre yalnız kalmamıştım. Çok geçmeden sürtük Cosima, Matteo'nun üvey annesi Nina, Bayan Bardoni ve birkaç kadın daha bize katıldı. Aria'nın varlığı beni hâlâ doğrudan hakaretlerden koruyordu ama kadınların hiçbiri benimle konuşma zahmetine girmemişti. Sanki orada değilmişim gibi davranıyorlardı. Aria'nın beni konuşmaya dâhil etme çabaları bile başarısız olmuştu. Umurumda değildi. Bu kadınlardan nefret ediyordum. Sahte gülümsemelerinden ve çirkin kişiliklerinden nefret ediyordum. Ama en kötüsü, o kaltağm yaptıklarına rağmen Aria'nın Cosima'ya kibar davranmasını izlemektir.

Sonunda müsaade isteyip karla kaplı küçük bahçeyi görebildiğim teras kapısına yöneldim. Ancak bu mola çok kısa sürmüştü.

“Güzel, değil mi?” dedi yüksek bir kadın sesi.

Nina Vitiello hemen yanımda duruyordu. Ağzı sahte bir gülümsemeyle kocaman açılmıştı. Artık siyah giymiyordu. Kocasının cenazesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Onu küçük gördüğüm son derece belli olsa da hiç aldırmadan kollarımızı birleştirdi ve soğuğa rağmen beni dışarı sürükledi. Bunun pek de iç açıcı olmayacağını biliyordum. Nina, Luca ve Matteo'nun üvey annesi olmasına rağmen hiç ziyarete gelmemişti. İçimde üvey oğullarından korktuğuna dair bir his vardı.

Meraklı kulaklardan uzaklaştığımız anda sırtını pencerelere döndü ve her türlü nezaketten yoksun bir ifadeyle yüzüme baktı. Bana çirkin bir kurbağayı anımsatmıştı. “Bizden biriymişsin, bizim çevremize aitmişsin gibi ortalıkta dolaşıyor olabilirsin ama Matteo olmasaydı kimse seni davet etmezdi.”

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten umursadığımı mı düşünüyordu? Hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası olmak istememiştim. Kaçmamın nedeni buydu. Söylemek istediklerimi dile getirmek için tüm otokontrolümü kullanmam gerekmişti. Bunun yerine partiye dönmeye çalıştım ama Nina Vitiello kolumu tuttu. Belli ki onun söyleyecekleri bitmemişti. “Düzgün bir kız başka bir adamla yakalandıktan sonra utancından ölürdü. Hâlâ hayatta olmanın tek nedeni Matteo’nun iyi kalpliliği. Görevine fazla bağlı bir çocuk o. Gerçi yaptığım şeyden sonra seni kirli bir paçavra gibi bir kenara atsaydı kimse onu suçlamazdı. Kocam hayatta olsaydı, seni köpeklerimize yem ederdi.”

Görevine bağlı ve iyi kalpli mi? Bu kulağa Matteo gibi gelmiyordu.

Derin nefesler, Gianna. Olay çıkarma.

Tekrar içeri girmeye çalıştım ancak parmakları tenime gömmüştü. “Kendinden utanmıyor musun? Ailenin şerefini lekeledin ve şimdi de Vitiello ismine leke sürüyorsun. Varlığın bile bu evdeki her onurlu kadına hakaret. Senin varlığın bir günah.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Günah mı? Bana günahtan mı bahsetmek istiyorsun?” Arkasında New York’un en azılı suçlularının toplandığı pencereleri işaret ettim. “Bu oda günah saçıyor.”

Nina Vitiello çenesini havaya dikti. “Hepimize bir iyilik yap ve kendini öldür.”

Şok olmuş bir halde kolumu çektim. “Hiçbirinize asla bir iyilik yapmayacağım.”

Arkamı döndüm ve içeri yöneldim. Matteo odanın diğer ucunda Bay Bardoni’nin daha genç bir versiyonu, Luca ve birkaç adamla konuşurken beni gördü. Yanıma gelmeyeceğini umarak hızla başka tarafa baktım. Şu anda onunla konuşacak havada değildim. Aria hâlâ bıraktığım yerdeydi, kendini tamamen sohbete kaptırmıştı.

Birkaç kişinin bana fısıltıyla “fahiş” dediğini duymamış gibi yaparak olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Bu hakaretlerin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yapmama rağmen, nihayet salondan çıkıp kendimi koridorda yalnız bulduğumda rahatladığımı hissetmiştim. Oraya geri dönmeden önce banyoyu bulup kendime gelmem ve kafamı toplamam gerekiyordu. Kendime hâkim olamazsam birine saldıracağımdan endişe ediyordum. Derin bir nefes alarak lavaboyu aramaya koyuldum. Umarım tuvaletten çıkan birine rastlayıp her kapıyı tek tek açmak zorunda kalmazdım. Bayan Bardoni'den bana yerini göstermesini istemeye kesinlikle niyetim yoktu. Ne yazık ki bulduğum tek şey, beni takip eden Bay Bardoni olmuştu. Kel aptalın bakışları bende kusma isteği uyandırıyordu.

Matteo

Eğer Bardoni geldiğimiz an Gianna'yı gözleriyle becerdiğini fark etmediğimi sanıyorsa, sandığımdan da aptaldı. Luca olmasaydı, bıçağımı oracıkta o herifin suratma saplardım. Ancak kardeşim yeni bir *Capo*'ydu ve başında daha fazla belaya ihtiyacı yoktu. Bu yüzden ona düzgün davranacağıma dair söz vermiştim. Fakat parti ilerledikçe yavaş yavaş sözümü bozmak zorunda kalabileceğimi fark ediyordum.

Gianna soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama fahişenin teki olan üvey annemle yaptığı konuşmadan sonra ne kadar üzgün olduğunu görmüştüm. O yaşlı bunağın Gianna'ya ne söylediğini bilmek istemiyordum. Yüzüme karşı bir şey söylemeye asla cesaret edemezdi. Luca'dan ve benden korkuyordu. Bu ben kendimi bildim bileli böyle olmuştu.

Ne yazık ki, Gianna salondan çıktıktan sonra peşinden gidebilmem için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. Luca'nın uyarı

dolu bakışları neredeyse gülmeme neden olacaktı. Karımın moralini düzeltmek için onunla ayaküstü sevişmek dışında, aptalca bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu. Bunun neresi yanlıştı ki?

Koridora çıktığımda Gianna'yı hiçbir yerde görememiştim. Bir an durup dikkatle dinledim ama arkamdaki partinin sesleri diğer her şeyi bastırıyordu. Kaçtıysa ne yapacaktım? Romero ya da Sandro'ya gözlerini sürekli üzerinde tutmalarını söylemeliydim ama onu daha fazla utandırmak istememiştim. İnsanların zaten fazlasıyla dedikodu yapacak malzemesi vardı.

Onu bulacağımı umarak tuvaletin olduğunu hatırladığım yere doğru ilerledim. Derinden gelen bir ses adımlarımı hızlandırmama neden olmuştu. Bir sonraki köşeyi döndüğümde Gianna'yı yaşlı Bardoni ile yalnız buldum. Yüzüne bir kez bakmamla karımın çıldırmanın eşiğinde olduğunu anlamıştım. Yaklaştığımda beni görmedi. Kısıtğı gözlerini karşısındaki adama dikmişti.

Bardoni "Neden bana Avrupa'da öğrendiklerini göstermiyorsun? Ağzının çok yetenekli olduğuna bahse girerim. Matteo bu yüzden seninle evlenmek için bu kadar hevesliydi, değil mi?" dedi ve Gianna'mın koluna uzandı. O ya da ben tepki veremeden, kahrolası herif vücudunu kendine doğru çekmiş ve göğüslerini sıkarak onu öpmüştü. Öfkeden deliye dönerken onlara doğru atıldım. Çoktan bıçağımı çekmiştim. Bardoni'yi Gianna'dan uzaklaştırdım ve bıçağımı çenesinin altındaki yumuşak noktaya saplayarak lanet beynini deldim. Gianna şokla derin bir nefes alırken duvara doğru tökezledi. Gözleri bıçağımdan yüzüme kaydı.

"Sikeyim," diye mırıldandım. Etrafa hızla göz attıktan sonra Bardoni'nin cesedini ofisine doğru sürükledim. Ortalığa kan fışkırmaması için bıçağımı çenesinde bırakmıştım.

"Onu öldürdün," diye fısıldadı Gianna şiddetle.

"Sana dokunmamalıydı." Başımla kapıyı işaret ettim. "Şunu benim için aç." Bir anlık tereddütten sonra öne doğru sendeledi

ve kapıyı açtı. Bardoni'yi içeri sürükledim. Gianna da kapıyı arkasından kapatmadan önce hızla beni takip etmişti.

Bardoni'yi masasının arkasındaki sandalyeye oturttum, ardından bir adım geri çekildim. Bu çok kötüydü. Luca öğrendiğinde canıma okuyacaktı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Gianna kapının yanındaki yerinden.

“Onu ben öldürmemişim gibi görünmesini sağlayacağız.”

“Bıçağın kafasında duruyor.”

Sırıttım ancak Gianna'nın yüz ifadesini gördüğümde kendime gelmiştim. Bu bana Sid vurulduktan sonra yüzünde beliren ifadeyi anımsatmıştı. Bazen herkesin kan ve ölüme benim kadar alışkın olmadığını unutuyordum.

Yavaşça yaklaştı, bakışları cesedin üzerinde donup kalmıştı. “Onu neden öldürdün?”

“Çünkü pisliğin tekiydi.”

Gianna, Bardoni'nin cansız bedeniyle benim hemen yanımda durdu. Yaşadıklarına inanamıyor gibi görünüyordu. Varlığına kendini ikna etmek için cesede dokunacakmış gibi kolunu kaldırdı.

“Hiçbir şeye dokunma,” dedim biraz fazla sert bir sesle. Onu durdurmak için bileğini kavradım.

Kocaman gözlerle bana baktı. Bir süre sonra neredeyse robot gibi başını aşağı yukarı sallamıştı. Şoka girmek üzere gibi görünüyordu. Bu ihtiyacımız olan son şeydi.

Normalde Luca'yı bulmaya ben giderdim ama Gianna'yı bir cesetle baş başa bırakamazdım. Eğer içeri biri girerse, o kişiyle baş etmekte benden daha çok zorlanırdı.

Dikkatini tekrar yüzüme çekmek için yanağına dokundum. “Git ve Luca'yı getir,” dedim ona.

Bir an için tereddüt etti.

“Git.”

“Tamam.” Arkasını dönüp aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı sessizce kapattı. Korkudan her şeyi ele vermeyeceğini umuyordum.

Gözlerimi Bardoni’ye diktim. Bıçağımı kafatasında görmek gerçekten hoşuma gidiyordu.

Birkaç dakika sonra Luca’nın fısıltılı sesini duydum. “Matteo?” Hızla kapıyı araladım. Luca’nın koridorda durduğunu görünce onu hızla içeri aldım.

“Ne istiyorsun? Gianna bir şey söylemedi,” dedi ama bakışları masanın arkasındaki Bardoni’ye takılınca susmuştu. “Siktir.”

“Bardoni bir kaza geçirdi,” dedim omuz silkererek.

Luca bana baktı. “Sikeyim, Matteo, ne yaptın sen?”

“Bana soracak olursan, sanırım yaşlı Bay Bardoni kendini öldürdü,” dedim.

Luca cesedin etrafında bir tur attıktan sonra bana sertçe baktı. “Gianna yüzünden, değil mi? Bardoni seni rahatsız eden bir şey yaptı ya da söyledi ve sen de kendini kaybettin. Bu kızın beladan başka bir şey getirmeyeceğini biliyordum.”

“O pislik bir süredir senin kara listendeydi. Ortalığı karıştırıp duruyordu. Öldüğüne mutlu oldun, itiraf et. Onu öldürtmeyi sayısız kez tartıştık. Sonunda harekete geçmeye karar verdim.”

“Elbette ölmesini istiyordum ama kendi evindeki kahrolası bir Noel partisinde değil. Lanet olsun, Matteo. Bir kez olsun önce düşünüp sonra harekete geçemez misin?”

Luca haklıydı. Bardoni’yi öldürmek için daha iyi bir zaman seçmeliydim ama o da Gianna’yla saçma sapan konuşmamalıydı ve kesinlikle ona dokunmamalıydı. Lanet herif kendi mezarını kazmıştı.

“Romero’yu arayacağım. Aria ve Gianna’ya göz kulak oluyordu ama bu lanet karmaşayla başa çıkmak için ona burada ihtiya-

cımız olacak.” Luca elini saçlarında gezdirdi. Bana bir kez daha öfkeyle baktıktan sonra telefonunu eline alıp Romero’yu aradı.

Birkaç dakika sonra biri kapıyı çaldı. Luca kapıyı açmamı engellemek için elini kaldırdı. Onun yerine gidip Romero’yu içeri alan o olmuştu. Romero’nun gözleri bana odaklanmadan önce önündeki manzarayı inceledi. “Onu sen mi öldürdün?”

Kollarımı kaldırdım. “Neden ben olmak zorundaymışım?” Bu retorik bir soruydu. Uygunsuz zamanlarda birini öldüren ne-redeyse her zaman ben olurdum.

“Çünkü aramızda deli olan sensin,” diye mırıldandı Luca. Ardından Romero’ya, “Bunu Bardoni kendini öldürmüş gibi gösterebilir misin?” dedi.

Hepimiz ölü pisliğe baktık. Vücudu sandalyesinde gevşekçe sallanıyordu. Cansız gözleri hâlâ erken ölümü karşısında şaşkınlıkla bakıyordu.

Romero yüzünü buruşturdu. “Çok az insan kendini beyninden bıçaklar.”

“Her şeyin bir ilki vardır.” Kıkırdadım ama Luca’nın tek bir bakışıyla susmuştum. “Ah, hadi ama,” dedim. “Komikti.”

Luca’nın dudakları kıpırdandı ama haklı olduğumu kabul etmeyecek kadar inatçıydı. Onun yerine Bardoni’den kurtulduğuma biraz olsun sevindiğini biliyordum. “Odada lanet kafasını uçurabilecek bir silah arayın. Şu anda Bardonilerin ensemde olmalarına izin veremem. Bu meselenin sessizce halledilmesini istiyorum.”

“Nasil gösterirsek gösterelim, Bardoniler bir şeylerden şüphelenecektir. İntihar olduğuna inanmayacaklar. Bardoni kendi hayatına son vermeyecek kadar narsistti,” dedim.

“Belki de sana da kahrolası bir monitör takmalıyım,” diye hırladı Luca. “Saatli bir bombasın.”

Romero masanın çekmecelerini karıştırmayı bıraktı. “Bardoniler bir şeyden şüphelenseler bile bunu yüksek sesle söylemezler. Elllerinde kanıt olmadan intikam peşinde koşmayacaklardır.”

“Ben olsam buna güvenmezdim,” dedim. “Ama intikam alma şansı bulamayacaklarından emin olacağız.”

“Belki de bıçağını Bardoni’nin kafasından çıkarmalısın. Bıçağın çenesine saplanmışken kimse bunun intihar olduğuna inanmaz,” dedi Luca.

Cesede doğru yürüyüp bıçağımı yavaşça çıkardım ve kan elbiselerime bulaşmadan önce hızla geri adım attım. Beyaz gömleğimde herhangi bir leke olup olmadığını kontrol ettim. Siyah pantolonum ve ceketim kanı gizlerdi ama neyse ki temizdim. Aynı şey Bardoni’nin kıyafetleri için söylenemezdi. Kan hızla gömleğini ve pantolonunu ıslatıyordu.

Romero masanın arkasındaki dolabın çekmecesinden yüksek kalibreli bir *Smith & Wesson* çıkardı. “Bu iş görür.”

“Güzel,” dedi Luca başıyla onaylayarak. “Matteo ve ben partiye döneceğiz. Kafasını uçurmadan önce beş dakika kadar bekle, sonra buradan siktir olup git. Herkesten önce burada olacağımızı umuyorum. O kargaşada kimse gittiğini fark etmez.”

Romero çoktan Bardoni’yi vurmak için en iyi açıyı bulmakla uğraşmaya başlamıştı bile. Luca ile ben sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattığımızda neredeyse hiç tepki vermedi. Koridorun sonunda endişeli bakışlarla bekleyen Gianna dışında kimse yoktu.

“Kızın ağzından bir şey kaçırmadığından emin ol,” diye emretti Luca. “Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız.”

“Merak etme. Gianna gerekirse yalan söyleyebilir.”

“İsterse çok iyi yalan söyleyebileceğinden şüphem yok. Ama pek de güvenilir bir insan sayılmaz.”

“O benim karım,” diye hatırlattım kardeşime. Sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

“Sorun da bu zaten.” Ben cevap veremedim partiye geri döndü ve ben de Gianna’ya doğru ilerledim.

Gianna

Matteo’nun bıçağını adamın çenesine sapladığına inanamıyordum. Bardoni’yi cansız, şoka girmiş gözlerle görmek korkunç bir manzaraydı. O adam pisliğin tekiydi ve öldüğüne kesinlikle üzülmemiştim ama kendi kocamın onu hiç düşünmeden öldürdüğünü görmek korkunçtu. Matteo öyle hızlı hareket etmişti ki... Hiç tereddüt etmeden, hazırlık yapmadan. Tecrübesi her hareketinden okunuyordu. Elbette, bıçakla arasının iyi olduğunu biliyordum. Chicago’da bile insanlar onun yeteneklerinden bahsederlerdi ama bu beni gerçekten bıçağını birisinin üzerinde kullandığını görmeye hazırlamamıştı.

Luca’ya Matteo’yu bulmasını söyledikten sonra koridorda bekledim. Aria salona geri dönmüştü. Hepimiz birden ortadan kaybolursak şüpheli görünürdü. Ayrıca insanlar Aria’yla konuşmaya çok hevesliydi, bu yüzden onun kaybolması kesinlikle dikkat çekerti. Fakat kimsenin benim yokluğuma aldırmayacağı kesindi.

Daha bir dakika bile olmamıştı ki Romero aceleyle yanımdan geçip ofise doğru ilerledi. İnsanlar hep ne yapacağı belli olmayan biri olduğumu söylerdi. Matteo’ya kıyasla benimki hiçbir şeydi.

Kollarımı etrafıma doladım. Kalbim hâlâ göğsümde hızla çarpıyordu. Gerginlikle etrafımı kontrol etmeden duramıyordum.

Ofisin kapısı açılıp Luca ve Matteo, Romero olmadan dışarı çıktıklarında hâlâ olanlarla ilgili hislerimle yüzleşmeye ça-

lışıyordum. Luca bana bakmadan yanımdan geçip gitmişti. Muhtemelen kardeşinin neden olduğu karmaşa için beni suçluyordu. Matteo'nun birini öldürmek için fazla bir teşvike ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum ama Bardoni'nin ölümüne benim sebep olduğumun farkındaydım.

Matteo kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla hareket etmişti. Başka bir adamın karısına dokunduğunu görmek onu çılgına çevirmişti. Bana yaklaşıırken yüzümü inceliyordu. Muhtemelen oldukça üzgün görünüyordum. Sorun şuydu ki üzülmem gerektiği kadar üzgün hissetmiyordum. Ne kadar denesem de Bardoni'nin ölümüne üzülememiştim.

Matteo'nun hareketleri çok kıvrak, kendinden çok emindi. Her nasılsa, her şeye rağmen, kendimi ona çekilirken bulmuştum. Bugün bana gösterdiği o tehlikeli tarafına bile. Matteo bir kolunu belime doladı ve beni koridora doğru çekti. Salona dönmek yerine beni ön kapmın yanındaki küçük misafir banyosuna götürmüştü.

“Ne halt ediyorsun?” dedim kendime engel olamadan. “Az önce birini öldürmüşken seninle oynaşmayacağım.”

Matteo enseme kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sertçe öpmeden önce vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı. Geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. Dudakları kulağıma değdi. “Çok seksi görünüyorsun. Seni içinde ceset olan bir odada bile becerebilirim ve umurumda olmaz.”

“Bundan şüphem yok,” diye mırıldandım ama geri çekilmeye çalışmadım. Sıcaklığı ve güçlü bedeni titreyen uzuvlarımı sabit tutuyordu. Belki de olaylar beni düşündüğümünden daha fazla etkiliyordu.

“Ama burada olmamızın nedeni bu değil,” diye mırıldandı.

Gürültülü bir silah sesi evin içinde yankılandı. Yerimden sıçradım. “Ne-”

“İşte bu yüzden,” dedi Matteo sakince. “Ayaküstü sevişmişiz gibi davranacağız. İnsanların Bardoni’nin talihsiz ölümüyle bir ilgimiz olduğunu düşünmesini istemeyiz, değil mi?”

Üstteki iki düğmesini açmadan önce benim saçlarımı, sonra da kendininkileri karıştırdı. Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Hazır mısın?”

Başımınla onayladım.

“Unutma, hiçbir şey bilmiyoruz. Şoka uğradık ve çok şaşkınsınız.”

Matteo hızla kapıyı açtı ve silahını çekerek dışarı çıktı. Evin girişi diğer konuklarla dolup taşıyordu. Çoğu erkek silahlarını çekmişti. Herkes şaşkın gözlerle birbirine bakıyordu. Luca ve Bardoni’nin oğlu silah sesinin geldiği yere doğru koştular. Birkaç kişi bana ve Matteo’ya iğrenerek baktı. Matteo’nun inanmalarını istediği yalanı yutmuş görünüyorlardı. Muhtemelen hepsinin benim bir fahişe olduğumu düşünmesinin de yardımını olmuştum.

“Burada kal,” dedi Matteo. “Neler olduğuna bakmam gerekecek.” Sanki silah sesinin neden duyulduğunu gerçekten bilmiyormuş gibi içten bir şekilde endişeli ve tetikte görünüyordu. Kimse ondan şüphe etmezdi. Gerçeği bilmiyor olsaydım o gösteriden sonra ben bile onun masumiyetine inanırdım.

Aceleyle suç mahalline doğru gitti. Bense yalnızca şaşkın bir sessizlik içinde izleyebilmişim. Matteo usta bir manipülatördü.

Bölüm On Yedi

Gianna

Nihayet eve vardığımızda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Diğer konukların çoğu bizden çok önce ayrılmıştı ama Luca ile Matteo *Famiglia*'nın liderleri olarak kalıp neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yapmak zorundalardı. Kimse onlardan şüphelenmemişti, en azından açıkça. Dürüst olmak gerekirse ne oğlu ne de Bayan Bardoni çok perişan görünüyordu. Eğer yalandan biraz bile anlıyorsam döktükleri tamamen timsah gözyaşlarıydı. Belki de onunla geçirdiğim kısa süre içinde bana olduğu kadar onlara da kötü davranmıştı.

Hayatımın Münih'te garsonluk yapmaktan kocamın suçlarını örtbas etmeye dönüştüğüne inanamıyordum. Hızlı bir duştan sonra yatağa girdim. Matteo hâlâ salonda Luca ile tartışıyordu. Bu Luca'nın öfkesini tamamen kavrayabildiğim nadir durumlardan biriydi.

Sırtüstü uzanmış, tavana bakarak onların seslerini dinliyordum. Monitör komodininin üzerinden benimle alay ediyordu. Belki de bu gece yaşanan kaosu kaçmak için kullanmalıydım. Luca, Matteo ve Romero pisliklerini toplamakla meşguldü ve ben de aptal bilekliğimden kurtulmuştum. Bu mükemmel bir fırsattı. O zaman neden kaçmamıştım? Birinin beni durduracağından şüpheliydim.

Aria yüzünden miydi? Tek nedenin bu olmasını dilerdim ama koridorda Matteo'nun dönmesini beklerken kaçmayı düşünmemiştim bile. Neden artık aklımın ucundan bile geçmiyordu? Altı ay önce tek düşünebildiğim buydu. Beni tüketen bir takıntıydı. Şimdi ise sadece bunu yapmam gerektiğini hissettiğim için kaçmayı düşündüğümü hissediyordum.

Kafa karıştırıcıydı. Matteo ile yaşamak beni endişelendiğim kadar mutsuz etmiyordu. Elbette o manyak bir katildi ancak bu tür şeylere alışkın olmadığım da söylenemezdi ve itiraf etmekten nefret etsem de aslında hayatı heyecan verici kılıyordu. Normal bir insan olarak yaşamak, normal şeyler yapmak, normal işlerle para kazanmak inanılmaz bir deneyimdi ama nedense hiçbir zaman dikkatimi dağıtmaktan fazlasını yapmamıştı.

Kapı açıldı ve Matteo yatak odasına girdi. Artık ceketini giymiyordu ve gömleğinin düğmelerinin yarısı çoktan açılmıştı. Banyoda kaybolmadan önce bana her zamanki gibi sırıttı.

Onunla konuşmamak için uyuyor numarası yapabiliirdim ama açıklanamaz bir nedenden dolayı konuşmak istiyordum. Banyodan *boxer*'ıyla çıkıp kaslı gövdesini sergilediğinde neredeyse planlarımı iptal edecektim. Ancak bu gerçekten çok yanlış hissettiriyordu. Korkunç bir adam da olsa bir insan ölmüştü ve ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra seks yapmak tamamen yanlış olurdu.

Matteo yorganın altına girdi ve belime uzanarak beni kendine doğru çekti. Gözleri açlıkla bakıyordu. Çok kısa bir süre önce yaptığı şeyi hatırlıyor olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Dudakları dudaklarıma yapıştığında dilini içeri aldım ve öpücüğünün beni tüketmesine izin verdim. Ancak bedenim zevkle uğuldarken yarın sabah kendimden nefret edeceğim bir şey yapmadan önce onu itmek için zorunda kalmıştım.

Matteo bir iniltiyle kendini sırtüstü yatağa bıraktı. “Bunun sebebi Bardoni, değil mi?”

Ona dik dik baktım. “Belki de havamda değilimdir. O kadar da karşı konulmaz değilsin.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi alçak bir sesle. Tüylerim diken diken olmuştu. Piç herif öyle manipülatifti ki...

Konuşmamızı daha güvenli bir konuya çekmeye karar verdim. “Luca seni cezalandıracak mı?”

Matteo kıkırdadı. “Luca beni bugüne kadar bir kez bile cezalandırmadı. Girişkenliğime alışkındır.”

“Girişkenlik mi?”

Matteo göz kırptığında neredeyse tekrar ona uzanacaktım. Bunun yerine battaniyeleri çeneme kadar çekerek aramıza bir engel daha koydum.

“Luca öfkeli görünüyor.”

“Atlatacaktır. Her zaman öyle olur. Bardoni’yi zaten öldürtecekti. Bu an meselesiydi.”

İçimde bunun sıradan bir uyku öncesi konuşması olmadığına dair bir his vardı. “İlk cinayetini ne zaman işledin? Anaokulunda mı?”

Matteo sırtarak başını koluna yasladı. Parmağını dikkat dağıtıcı bir şekilde kolumda gezdiriyordu. “Hayır. Luca’ya kıyasla ben geç olgunlaştım.”

“Gerçekten mi? Bu pek olası görünmüyor.”

“Gerçekten de öyleydi. Luca küçükken başımın belaya girmesini sağladı. Koruyucu bir abiydi.”

“Bırak senin beladan uzak durmanı sağlamasını, Luca’nın çocukluğunu bile hayal edemiyorum.”

“Sağladı. Gerçekten de bu kadar şaşırtıcı mı? Sen küçükken Aria da seni korumaya çalışmıyor muydu?”

“Hâlâ çalışıyor,” dedim yüzümü buruşturarak.

“İşte, Luca da aynı şekilde. Tabii, şimdi beni kontrol altında tutmasını zorlaştırıyorum, tıpkı senin Aria’nın işini zorlaştırdığın gibi.”

“Sanırım benim çıkardığım sorunlarla senin çıkardığın sorunlar arasında büyük bir fark var.”

“Kendine biraz zaman tanı. İçimden bir ses henüz tam potansiyeline ulaşmadığını söylüyor.”

İçimden bir kahkaha yükseldi. Lanet olsun. Neden beni güldüren şeyler söylemek zorundaydı ki? “Soruma cevap vermedin. İlk kez ne zaman birini öldürdün?”

“On üçüncü yaş gününden birkaç hafta sonraydı.”

“Geç olgunlaşmak diye buna mı diyorsun? O yaştaki çoğu erkek kasıklarında çıkan kılları düşünür, birini öldürmeyi değil”

“Ah, kasıklarındaki kıllarla uzun zaman önce yüzleşmiştim,” dedi alaycı bir sesle. “Ayrıca çoğu erkek New York *Famiglia*’sının *Capo*’sunun ikinci oğlu değildir.”

“İyi bir noktaya değindin. Ama bu kadar küçük yaşta birini öldürmek zorunda kaldıysan Luca seni pek de koruyabilmiş sayılmaz.”

Matteo’nun gözleri uzaklara dalmıştı. “Elinden geleni yaptı. Babam, mafyadan kaçmaya çalıştığı için Luca’yla ara sıra takıldığımız çocuklardan birini öldürmemi istemişti.”

Midem kasılıyordu. “Sonra?”

“Luca silahını çekti ve ben yapamadan onu öldürdü. Babam çok sinirlenmişti. Luca’yı öldüresiye dövdü.”

Luca’nın kardeşi için bu kadar düşünceli bir şey yapmış olması fikri tuhaftı ama bu ikisinin nasıl bir iletişimi olduğunu gördüğünüzde aslında o kadar da şaşırtıcı değildi. Soğuk kalpli kişiler olsun ya da olmasınlar, birbirlerini önemsedikleri çok açıktı. “Luca kocaman. Herhangi biri onu nasıl dövebilir ki?”

Matteo alaycı bir şekilde gülümsedi. “Luca deneseydi babamızla başa çıkabilirdi ama hiç karşılık vermedi. Sonuçta babam *Capo*’ydu ve Luca ona elini kaldırsa kuduz bir köpek gibi işini bitirirdi.”

Bazen erkekler için her şeyin tozpembe olmadığını unutuyordum. Cinsel ilişki ve dışarı çıkma konusunda daha fazla özgürlükleri vardı ama taşımaları gereken farklı yükler olduğu da kesindi. “Sanırım baban o olaydan sonra hemen öldürebileceğin başka birini buldu.” Salvatore Vitiello’yu çok az tanıyordum ama ürkütücü bir herife benziyordu.

Matteo başıyla onayladı. “Ondan birkaç ay sonra başka bir hain olduğu ortaya çıktı. Benden boğazımı kesmemi istedi.”

Kızlara göreve kabul töreniyle ilgili fazla ayrıntı verilmezdi ama korumamız olduğu dönemde Umberto’nun sık sık ağzından bir şeyler kaçırdığı oluyordu. Genellikle bir mafya üyesi ilk cinayetini uzaktan silahla ateş ederek işlerdi. “Onu vurmana izin vermedi mi?”

“Hayır, muhtemelen ilk seferinde o çocuğu öldürmekten kurtulduğum için bana bir ceza vermek istemiştir. Ateş etmek kolaydır, daha az kişiseldir. Bıçak kullanmaksa kirli bir iş. Kurbanına yaklaşman, ellerini kana bulaman gerekir.”

Nefesimi tuttum. Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Yavaşça kolumun üzerinde yükseldim. Ona dokunmak istiyordum ancak yapmadım. “Kulağa korkunç geliyor. Yapabildin mi, peki?”

“Ne sanıyorsun?”

Yüzünde yine o korkutucu sırıtış vardı. Matteo’nun her şeyi yapabileceğine inanmamı sağlayan o gülümseme.

“Onu öldürdün.”

“Öldürdüm. Ortalık batmıştı. Sandalyeye bağlıydı, bu yüzden karşı koyamadı bile ama yine de şahdamarını kesene kadar üç kez denedim. Tepeden tırnağa kan içinde kalmıştım. Ertesi gün tırnaklarımın altında hâlâ kan vardı.”

“O zaman neden bıçakları silahlara tercih ediyorsun? Artık ellerini kirletmeyi pek umursamıyor gibisin.”

“Başlangıçta babama güçlü olduğumu ve muhtemelen amaçladığı gibi içimde bir şeyleri kırmadığını kanıtlamak içindi. Bıçak kullanmakta gerçekten başarılı hale geldiğimde ve herkes yeteneklerim için bana hayranlık duyduğunda, bunu bırakmak bir kayıp gibi göründü.”

Yüzüne baktım ama ifadesi bomboştu. Tüm gerçek bu muydu yoksa en kötüsünü, daha kişisel cinayetlerden zevk almaya başladığını benden saklıyordu muydu anlayamamıştım. Konuştuklarımız çok kişisel hissettirdiğinde ben yeniden sırtüstü uzanana dek bir an için birbirimize baktık.

“Luca’yı öldürmeyi hiç düşündün mü? Eğer o ölseydi, *Capo* unvanını sen alırdın. Kariyer basamaklarını tırmanmak için ailesinden birini öldüren ilk Made erkeği olmazdın,” dedim.

Matteo’nun ifadesi sertleşti. “Öz kardeşimi asla öldürmem. *Capo* olmak umurumda değil ve öyle olsaydı bile, konumumu yükseltmek için ondan vazgeçmezdim. Luca benim arkamı kollar, ben de onunkini. Bu hep böyle olmuştur.”

“Bu iyi bir şey. Güvenebileceğin insanlara sahip olmak önemli,” dedim dürüstçe. Yalnızlık bizim dünyamızda büyük bir sorundu. Etrafınızda hep insanlar olurdu ama kimseye güvene-

mezdiniz. Kesinlikle güvendiğim tek bir kişi vardı, o da Aria'ydı. Lily sırlarımın çoğu için çok kırılgan ve gençti, Fabi ise henüz bir çocuktuk. Ayrıca babamın onun üzerindeki etkisi gün geçtikçe artıyordu. Artık onlarla konuşamıyordum bile.

“Bana güvenmen için ne gerekiyor?” diye sordu Matteo merakla.

“Bir mucize.” Ona sırtımı döndüm ve komodinin üzerindeki lambayı kapattım. Gözlerindeki bakış göğsümde beni dehşete düşüren bir şeyi harekete geçirmişti.

Matteo diğer ışıkları kapattı, ardından bana doğru eğilip kulağımı öptü.

“Mucizeleri kim sevmez ki?”

Matteo'nun kolu belime dolanmıştı. Sıcak nefesi boynuma vuruyor, benimkinin üzerine attığı bacağı kan akışımı kesiyordu. Öyleyse neden onun yanında uyanmak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu?

Kolunu ittim ve ondan uzaklaşarak hızla ayağa kalktım. Matteo uyanmamıştı. Saçları tamamen dağılmış olsa da yüzü uyurken masum ve neredeyse nazik görünüyordu. Elimizi uzattım ancak parmaklarımı alnında gezdiremeden kendimi durdurdum. Neyim vardı benim?

Bir adım geri çekildim. Gözlerim komodinin üzerinde duran bilekliğe takıldığında aklıma bir fikir gelmişti. Monitörü kapattığım gibi banyoya koştum. Bu şeyi suyla bozamazdım. Ne de olsa onunla duş alınabiliyordu. Ancak belki tuvalete atıp üzerine sifon çekebilirdim. Elbette, Matteo Sandro'dan yeni bir tane getirmesini isteyebilirdi ama yine de bu hareket güzel bir mesaj olurdu. Monitörü tuvalete attım ve sifonu çektim. Ne yazık ki sıkışmıştı.

“Az önce bilekliğinin üzerine sifon mu çektin sen?” diye sordu Matteo uykulu bir sesle.

Etrafımda döndüm. Kapının girişine yaslanmış, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kibirli yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Yanaklarıma kan hücum etti. “Denedim ama sıkıştı.”

Matteo kıkırdarak bana doğru ilerledi. İkimiz de tuvalete baktık. “Peki şimdi onu oradan kim çıkaracak?”

“Sen?”

Matteo aşağı uzandı ancak kolunu tuttum.

“Eldiven ya da onun gibi bir şey takmayacak mısınız?”

“Tuvalet temiz. Sonrasında ellerimi yıkayabilirim,” dedi zorlukla gizlediği bir keyifle. “Ellerim daha kötüleriyse de kirlenmişti, inan bana.”

Omuz silkerek onu bıraktım. “Ne istiyorsan onu yap.”

Bilekliği alıp lavabonun üzerine bıraktı. Ardından *boxer*’ını aşağı indirdi ve sıkı kalçalarını sergileyerek duşa doğru yürüdü. Suyu açıp altına girdikten sonra sertleşmiş aletiyle tekrar yüzüne baktı. “Bana katılmak ister misin?”

Diş fırçamı aldım. “Hayır, teşekkürler.”

Matteo duş alırken onu izlememek için kendimi zor tutmuştum. Bilerek ağırdan aldığını hissediyordum. Suyu kapatan Matteo dışarı çıktı ve havlusuyla kurulandı. Başıyla monitörü işaret etti. “Hâlâ çalıştığının farkındasın, değil mi?”

“Ah, hadi ama. Dün gece kaçmadım. O şeyi tekrar takmana gerek yok. Uslu duracağım.”

“Öyle mi?” diye sordu Matteo havluyu bırakıp bana doğru yaklaşırken. “Kendin gibi konuşmuyorsun.”

Gözlerimi devirdim. Bu oyun iki kişilikti. Gömleğimi başımın üzerine çıkarıp attım ve ardından külotumu bacaklarımdan

aşağı kaydırıp tamamen çıplak bir şekilde doğruldum. Bakalım Matteo bununla nasıl başa çıkacaktı?

Beklediğim gibi, gözleri vücudumda gezinmiş ve karşılığında aleti seğirmişti.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. “O monitörden gerçekten nefret ediyorum. Bir daha takmak istemiyorum.”

Matteo lavaboya yaslandı. Öyle yakınımdaydı ki vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Naneli duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

“Küçük bir bahse ne dersin?”

Önereceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum ama konuşmaya devam etmesini işaret ettim.

“Eğer bugün orgazm olmanı sağlarsam bilekliği tekrar takarız. Yeteneklerime karşı koymayı başarırsan o şeyi çöpe atarız.”

“Tek bir orgazm mı?”

“Açgözlü kız,” dedi muzip bir sesle. Karanlık gözleri heyecanla parlıyordu. “Beni çekici bulmadığını sanıyordum? Vücudunun bana karşı koyamayacağından mı endişeleniyorsun?”

Yanılıyor olmasımı dilerdim ama bedenim gerçekten de korkunç bir haindi. Evli olduğumuz bu kısa süre boyunca kaç kez seks yaptığımızı unutmuştum. “Hayır, tabii ki endişelenmiyorum. Ama bir orgazm senin için çıtayı çok aşağıya çekiyor gibi, sence de öyle değil mi?”

“Ah, bilemiyorum. İkimiz de senin ne kadar inatçı olabileceğini biliyoruz ve Luca’ya sana o monitörü takacağıma dair söz verdim. Ondan yeniden kurtulmanı senin için daha da kolay hale getiremem.” Gözleri önce göğüslerime, sonra daha aşağılara kaydı. “Ne diyorsun öyleyse? Gece yarısına kadar orgazma direnirsen monitörden kurtulursun.”

Kendimi güvene almak için ondan uzaklaştım. “Tamam.”

“Elbette sana dokunmama izin vermeyerek orgazm olmaktan kaçınamazsın. Bana adil bir mücadele fırsatı vermelisin.”

Öfkeyle derin bir nefes verdim. “Adil bir fırsat mı? Bunun neresi adil?”

Matteo omuz silkti. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedim isteksizce. Ardından duşa girip kapıyı kapattım. Bu Matteo’yu durdurmazdı ama peşimden gelmeye de çalışmadı.

Sırtarak yatak odasına doğru yürüdü. “Seni bekliyor olacağım.”

Zihnimi tamamen dingin bir hale getirmem gerekiyordu. Matteo ne yapacaksa beni ona karşı bağışık kılacak bir yol bulmam gerekiyordu. Sorun şuydu ki bana yapacaklarını düşündüğümde nabzım heyecanla çarpıyordu. Lanet olsun. Gözlerimi kapattım ve suyu soğuğa çevirdim. Ani şokla derin bir nefes alırken yavaş yavaş kendime gelmiştim. Birkaç dakika sonra duştan çıktım, iliklerime kadar üşümüş ve umuyordum ki Matteo’ya en azından şimdilik direnecek kadar sakinleşmiştim. Yatak odasına ilerledim. Matteo tüm çıplaklığıyla yatakta uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu.

Aslında kendinden emin gülümsemesinden memnundum çünkü bu sadece ona direnme kararlılığımı güçlendiriyordu. Omuzlarımı dikleştirerek yatağın yanından geçtim. Soyunma odasına doğru gitmeye kararlıyım. “Kalkmamız gerekmiyor mu?”

Matteo’nun sırtışı genişledi. “Biraz zamanımız var. Yoksa bahsi kaybetmekten mi korkuyorsun?”

Başka bir şey söylemeden yatağa doğru yürüdüm. Matteo’nun gözleri her hareketimi takip ediyordu. Onun boşalmaya izni olmayacağı türden bir bahse girmeliydim. Bakışlarındaki açlığa bakılırsa bu bahsi hiç zorlanmadan kazanabilirdim. Matteo beni üstüne çekip öptü. Hiç acele etmiyordu. Elleri yalnızca sırtımı hafifçe okşuyor olsa da bacaklarımın arasındaki baskı şimdiden dayanılmaz hale gelmişti.

Başka bir şey düşünmeye çalıştım. Herhangi başka bir şey. Ancak Matteo bir şekilde uzaklaştığımı hissediyor gibiydi. Bizi ters çevirerek üzerime çıktı ve ardından bana işkence etmeye başladı. Ağız meme ucumun etrafına kapandığında önce ısırp yalamış, ardından diğer göğsüme geçerek ona da aynı miktarda ilgi göstermişti. Avuç içlerimi yatak örtüsüne yasladım. Nefeslerimi ve nabzımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Matteo diğer göğsümü avuçladı ve beklediğimden daha sert bir şekilde sıkı. Yoğun hissin etkisiyle sırtım gerilse de hızla tekrar gevşedim. Bunu onun için kolay hale getirmeyecektim. Beni bu kadar hızlı tahrik ettiğini görürse daha da kendini beğenmiş davranırdı. Tavana bakarken, tüm dikkatimi Matteo'nun üzerimdeki dudaklarından uzaklaştırdım. Göğüs kafesime doğru kıkırdarken diliyle karnım boyunca bir yol izledi. "Çok inatçısın."

Matteo bacaklarımı araladığı anda vücudumun dokunuşunu ne kadar arzuladığını göreceğini biliyordum. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki de Matteo fark etmeden orgazm olabilmemin bir yolu vardı? Şimdiye kadar neredeyse tek umudum buydu çünkü vücudumun bana ihanet edeceğinden oldukça emindim.

Matteo hınzır bir sırıtışla bacaklarımın arasına girdi ve avuçlarını kalçamın altından geçirerek dudaklarını sıcak etime bastırdı. Dilini hissettiğimde iniltimi bastırmaya çalıştım. Gözleri üzerimdeydi. Bakışları öyle sahiplenici ve açtı ki beni daha da tahrik etmişti.

Gözlerimi sıkıca kapatıp Matteo'nun yaptıklarını düşünmeye çalıştım ama bunu zorlaştırıyordu.

"Enfes," diye mırıldandı. Dilini bir kez daha hareket ettirdi. "Tadın çok güzel, Gianna. Seni her gün yalamak istiyorum." Girişimde oyalanırken yumuşak daireler çizmeye başladı ve ardından dilini yeniden içime soktu. İnilti engel olmak için

dudaklarımı birbirine bastırdım. Elleri bacaklarımı daha da ayırdıktan sonra nazikçe kadınlığımı aralayıp kendine daha çok alan açtı. Dilinin hareketleri öyle yavaş, öyle yumuşaktı ki yaşadığım yoğun hisler yüzünden ayak parmaklarım kıvrılmıştı. “Bu seni etkilemiyormuş gibi davranabilirsin, Gianna ama vücudun sana ihanet ediyor.”

Lanet olsun, sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

“Bütün bu süre boyunca gözlerini kapalı mı tutacaksın?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Gözlerimi hızla araladım ve ona öfkeyle baktım.

O kocaman gülümsemeyle başını kaldırdı. Çenesi zevk sularıyla parlıyordu. “Böyle daha iyi,” diye mırıldandı. Ardından bakışlarını tekrar kadınlığıma indirdi ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Dili hafifçe ısırmadan önce iç uyluğumun üzerinde kaydı. Bacaklarımın arası artık daha da ıslanmış ve Matteo’nun gülümsemesi daha da genişlemişti. “Gördün mü, bundan hoşlanıyorsun.” Başparmağını kıvrımlarımın arasına kaydırıp dudaklarına götürüp sularımı yaladı. “Hmm.” Gözlerimi tekrar kapatmam gerektiğini biliyordum ama buna imkân yoktu. Onun yerine daha iyi görebilmek için dirseklerime yaslandım. Bu savaşı çoktan kaybetmiştim, bu yüzden tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

Matteo kaşlarını kaldırdı. “Bahsi yükseltsek mi?” Tekrar aşağıya eğildiğinde başımı arkaya attım. İniltimi tutma zahmetine girmemişim bile. *Aptal bahsi ve aptal monitörü sikeyim.* Baldırlarım kasılmaya başlamıştı. Zevk içimde yükselirken titremem tüm vücuduma yayıldı. Orgazmımı saklamayı düşünmem bile mümkün değildi. Hiç şansım yoktu.

Sırtım yay gibi gerilirken zevkin beni tüketmesine izin verdim. Dudaklarımdan yüksek sesle çığlıklar dökülüyordu. Hiçbirine engel olmadan kendimi serbest bıraktım.

Nihayet nefesimi kontrol altına aldığımda Matteo dirseklerinin üzerinde yükseldi. Yüzündeki ifade zayıflığımdan pişman olmama neden olmuştu. “Belki de tek bir orgazm gerçekten de adil değildi,” dedi kısık bir sesle.

“Öyle mi?” diye fısıldadım nefes nefese. “Ek bir bahse ne dersin? Ya hep ya hiç?”

“Dinliyorum.”

“Eğer ben senin boşalmanı sağlarsam, kaybedersin ve o monitörü bir daha takmak zorunda kalmam. Eğer direnirsen itiraz etmeden o şeyi tekrar takarım.”

Matteo oturur pozisyona geçip kaya gibi sertleşmiş aletini gözler önüne serdi. Öne doğru eğildim ve meydan okuyan gözlerle parmaklarımı sertliğinin etrafında dolaştırdım. “Ne diyorsun?”

“Yine aynı şeyi kazanacaksam neden kaybetmeyi göze alayım ki?”

Dudaklarımı yalayarak aletini bir kez sıktım. Daha önceki sözlerini tekrarlayarak, “Kaybetmekten korkuyor musun?” dedim.

Kıkırdadı. “Tabii ki hayır. Bahse varım. Artık senin ellerindeyim.”

“Uzan,” diye emrettim hiç vakit kaybetmeden. Ne olursa olsun bu bahsi kazanacaktım.

Matteo

Gianna’nın yanına sırtüstü uzandım ve kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Gianna kendinden oldukça emin görünüyordu. Aletim kadınlığını yaladığım için çoktan sertleşmişti. Muhtemelen Gianna çok uzun süre dayanamayacağını düşünüyordu ancak beni çok iyi tanımıyordu.

Yanımda diz çöküp başını yavaşça eğdi. Gözleri üzerimdeydi. Bana açıkça meydan okuyordu ve çok seksiydi. Bakışlarının beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor muydu? Sadece bu bakış bile ale-

timin seğirmesine neden olmuştu. Gianna parmaklarını sertliğimin etrafına sardı ve dilini ucunda gezdirdikten sonra tamamını o kahrolası ağzına aldı. Sikimin pembe dudaklarının arasında kaybolduğunu görmeye bayılmışımdı. Boğazının arkasına çarptuğunda neredeyse inleyecektim.

Gianna bana tam olarak ne yaptığını biliyormuş gibi aletimin etrafında gülümsedi. Ardından mırıldanmaya başlamış ve dudaklarının titreşimi doğrudan taşaklarıma ulaşmıştı.

“Siktir,” diye hırladım. Bu onu daha fazla teşvik etmiş gibiydi. Başını aşağı yukarı hareket ettirirken gözleri üzerimdeydi. Parmakları mümkün olabilecek en iyi şekilde aletimin altını okşuyordu.

“Bu işte çok iyisin,” dedim.

Bana gözlerini devirdi. Lanet olsun, bu yaptığı nasıl daha seksi görünmesine neden olabilirdi? Beni ağzının derinliklerine alırken kızıl saçları alnına ve yanaklarına yapışmıştı.

Sonsuza kadar dayanamayacaktım. Bu bahsi kazanabileceğimi hiç düşünmemiştim, aslında hiç kazanmak da istememişim. Şu anda tek istediğim Gianna’nın sıcak ağzına boşalmaktı. Ellerimi onun muhteşem saçlarında gezdirdim. Kalçalarımıdaki kaslar gerilse de bu hisle savaştım. Yaptığı bu kadar çabuk bitemeyecek kadar harikaydı ve Gianna’yı tanıdığım için bana tekrar sakso çekmesi için bir süre daha beklemem gerekebileceğini biliyordum. Bir seks tanrıçası gibi görünüyordu. Onu böyle görmeyi öyle uzun zamandır bekliyordum ki... Sikeyim, hayalini bile kurmuştum. Kalçalarımı hareket ettirirken taşaklarımda kasıldığını hissediyordum. Gianna’nın hamleleri daha da sertleşmişti. İkna edilmeye ihtiyacım olduğundan değildi, tabii. Tek istediğim ağzının içine boşalmaktı. Bir an sonra kendimi bıraktım. Gianna geri çekilmedi. Lanet olsun, menilerimi boğazından aşağı boşaltırken bile aletimi emmeye devam etti. Uzun bir iniltiyle başı-

mın geriye düşmesine izin verdiğimde vücudum rahatlamıştı. Gianna başını kaldırdı ve geniş bir gülümsemeyle dudaklarını sildi. “Ben kazandım.”

Sessizce güldüm. “Kazandın. Tebrikler.”

“Yani bir daha bilekliği takmak zorunda kalmayacak mıyım?” diye sordu şüpheyle.

“Bahis buydu.” Gerçek kazanan benmişim gibi hissettiğimi söylemedim. O monitörü bileğinde görmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Onu bu şekilde kafese tıkmak bir hakaret gibi geliyordu. Bu onu yakından izlemem gerektiği ve Luca’nın muhtemelen beni yumruklayacağı anlamına gelse bile artık bilekliği takmayacağı için mutluydum.

Bölüm On Sekiz

Gianna

Ertesi sabah duş alıp giyindikten sonra, küçük de olsa yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkardım. Matteo sözünü tutmuş ve monitörü bir çekmeceye kaldırmıştı. O aptal şeyi takmak zorunda değildim. En azından şimdilik. Tekrar kaçmaya çalışırsam Matteo'nun sözünü tutacağından şüpheliydim.

O da ben de bahsi kaybetmiştik ama yine de ikimiz de kazanmış gibi hissediyorduk. Matteo ile hayat tam bir bilmeceydi. Yatak odasından çıktığımda çoktan mutfak tezgâhına yaslanmış kahvesini içiyordu. Gülümsemesi öyle kendini beğenmişti ki boğazını sıkmamak için kendimi zor tutmuştum. Kendime de bir fincan alıp karşısına geçtim. “Hiç pişmanlık ya da suçluluk hissediyor musun?”

Matteo'nun kaşları yukarı kalktı. “Pişmanlık mı?”

“Evet, hani şu normal insanların yanlış bir şey yaptıklarında hissettikleri duygu var ya?” Kahvemden bir yudum aldım. Bu

soruyu Matteo'nun yüzündeki o sinir bozucu kibri silme umudu dışında neden sorduğumdan bile emin değildim.

Matteo uzun bir süre sadece bana baktı. Daha fazla dayanamadığımda çok ilginç bir şeye bakıyormuş gibi kahveme dönmüştüm. Neden birdenbire bu soruyu sorduğum için kendimi suçlu hissetmiştim ki?

“Hayatımda suçluluk ve pişmanlığa ayırabileceğim çok az zaman var,” dedi Matteo. Sesi mizahtan yoksun bir fısıltı gibiydi. Elimde olmadan başımı kaldırıp ruh halini ölçmeye çalıştım ama her zamanki gibi bunu zorlaştırıyordu.

“Öyleyse bazen gerçekten *de* hissediyorsun?”

“Ara sıra. Ama geçmişe takılıp kalmanın akıllıca olmadığını uzun zaman önce öğrendim. Ben geleceğe odaklanmayı tercih ediyorum.” Bununla birlikte, her zamanki cazibesi tekrar devreye girmişti. Bana doğru yürüdü ve elindeki fincanı tezgâha bırakıp kollarını iki yanıma dayadı. “Kaçtığına hiç pişman oldun mu?”

“Hayır” demek için ağzımı açtım ama nedense tereddüt etmiştim. O kısa an Matteo'nun ihtiyaç duyduğu tek cevaptı.

“Neden?”

“Çünkü birinin ölümüne neden oldu,” dedim sessizce. Sid'i ve karşılaştığı korkunç sonu unutmayı başarmıştım ama şimdi her şey yeniden aklıma geliyordu. Bu anıyı tekrar hatırlamama neden olduğu için Matteo'yu tekmeleyebilirdim. Özellikle de kaçtığım hayatın sandığım kadar korkunç olmadığını fark ettiğim için.

Matteo'nun ifadesi bunu umursamadığını gösteriyordu. Açıkçası ondan beklediğim de buydu. “Sana bir an bile tereddüt etmeden o adamın ölümünden dolayı suçluluk hissetmediğimi söyleyebilirim,” diye mırıldandı. Bir elini belimde gezdirdi. “Sana dokunan her adamı öldürürdüm. Ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmama gerek yok çünkü önündeki birçok fırsata rağmen sen uslu bir kız gibi davrandın.”

“Uslu bir kız” deyişini kanımı kaynatmıştı. Hâlâ zekice bir cevap bulmaya çalışıyordum ki asansör çaldı ve bir ziyaretçinin geldiğini haber verdi. Matteo hızla asansöre doğru gitmeden önce kibirli bir ifadeyle burnumun ucunu öptü. Ona inanamıyordum.

Asansörün kapıları açılıp Aria daireye girdiğinde hâlâ Matteo’ya ters ters bakmakla meşguldüm. Kız kardeşim telefonla konuşuyordu. Matteo’nun bizi yalnız bırakarak asansöre binmesi beni şaşırtmıştı. Asansörü dışarıdan kilitleyebildiğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden pencereden atlayıp aşağıdaki kaldırımına kana bulamadan bu apartmandan çıkamazdım.

Aria bana doğru yürürken “Kiminle konuşuyorsun?” diye sordum.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle telefonu bana uzattı. “Lily ve Fabi seninle konuşmak istiyorlar ama babam seni aramalarını yasakladı, o yüzden...” Sözüünü kesti. Elbette böyle bir şeyden şüphelenmiştim. Babam beni artık onların yanında istemediğini açıkça belirtmişti.

Telefonu elinden alıp kulağıma dayamadan önce “Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Lily?” Sesim titriyordu. Boğazımı temizlemek zorunda kalmışım.

“Ah, Gianna! Babam sana veda etmeme izin vermediği için o kadar üzüldüm ki. Seninle konuşmama izin vermesi için ona yalvardım ama çok kızdı. Bu yüzden ev hapsindeyim.”

Ev hapsi bize verilen ceza için her zaman tuhaf bir terim gibi gelmişti. Zaten hiçbir zaman tek başımıza bir yere gitmemize izin verilmemişti bu yüzden ev hapsi yalnızca evde daha fazla kalmamız gerektiği anlamına geliyordu.

“Üzgünüm,” dedim babamıza duyduğum öfkeyi içimde tutmaya çalışarak. Lily hâlâ onun yönetimi altında yaşamak zorundaydı. Benim yüzümden başının belaya girmesine gerek yoktu. Salona doğru yürüdüm ve kanepeye yerleştim. Aria hemen yanıma oturdu. “Okul nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Sıkıcı. Ama ev daha da kötü. Sen ve Aria taşındığınızdan beri artık eğlenceli hiçbir şey olmuyor,” diye mırıldandı Lily. Kalbim onun için acıyordu. Ben her zaman Lily’ye ve çok uzun bir süre de Aria’ya sahip olmuştum. Küçük kız kardeşimiz ise yıllarca bu tür bir destek olmadan hayatta kalmak zorunda kalacaktı. Elbette Fabi hâlâ onunlaydı ama o bir erkekti ve yakında çok farklı zorluklarla karşı karşıya gelecekti. “Fabi nasıl?”

“Tam bir baş belası,” dedi Lily. Arka planda erkek kardeşimin bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. “Öylesin!” diye karşılık verdi Lily. “Ah, kapa çeneni. Şu anda benim sıram. Onunla daha sonra konuşabilirsin.” Bir boğuşma sesi duyuldu ve ardından Fabi’nin sesi kulağıma geldi. “Gianna!”

“Şşşt, seni koca kafalı,” diye tısladı Lily. Görünüşe göre telefonu geri almıştı. “Onunla konuştuğumuzu kimse bilmemeli.” Sanki ikisi de sesleri dinliyormuş gibi bir an sessizlik oldu. Ardından Lily tekrar konuştu. “Romero sizinle birlikte mi?”

Güldüm. “Bu yüzden mi aradın? Nasıl olduğumu duymak istediğini sanıyordum,” dedim sahte bir kırgınlıkla.

“Tabii ki nasıl olduğunu bilmek istiyorum.”

“İyiyim ben.” Bir an için duraksadım ve ona işkence etmeyi bırakmaya karar verdim. “Ve Romero burada değil.” Aria’ya baktığımda “yukarıda” diye fısıldamıştı. “Aria’nın evinde, kocalarımızla önemli mafya işleri konuşuyor.” Kelimelerimden alaycılık akıyordu. “Yukarı çıkıp seninle konuşmasını söylememi ister misin?”

“Hayır!” dedi Lily aceleyle. “Ona âşık olduğumu düşünecek.”

“Değil misin?”

Bir sessizlik oldu. Zavallı Lily. Ona babamızın kız kardeşimle sıradan bir asker, özellikle de New York’tan bir asker arasında kurulacak bir ittifaka asla izin vermeyeceğini söyleyecek kadar cesur değildim. Ancak aşk dünyamızda önemli bir şey değildi.

“Âşık olduğumu nasıl anlayabilirim?” diye fısıldadı Lily bir süre sonra.

Gerçekten nasıl anlayabilirdi? Sid’e ya da başka birine hiç âşık olmamıştım. Matteo’ya da âşık değildim.

Öyle değil mi?

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Matteo’ya âşık değil misin?”

“Neden öyle olduğumu düşündün ki? Ondan kaçtım, unuttun mu?”

“Ama artık evlisin.”

“Evlilik aşkla aynı şey değildir.”

“Aria için öyleydi,” dedi Lily. Gözlerim bana kaşlarını çatarak bakan Aria’ya kaydı.

“Haklısın. Belki de ona sormalısın.” Lily başka bir şey söylemeden telefonu Aria’ya uzattım. “Lily âşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor.”

Aria telefonu elimden aldı, mavi gözleri endişe doluydu. Bir süre Lily’yi dinledikten sonra konuştu. “Bunu kelimelere dökmek zor. Aşk birinin kollarında kendini güvende hissetmektir, sabahları görmek istediğin ilk şeyin o olmasıdır, aşk teslim olmaktır. İncinme riskini göze alırsın ama umursamazsın. Birine kalbini kırma gücünü vermeye hazırsındır. Aşk, birini en kötü haliyle görüp yine de içindeki iyiliği hissedebilmektir. Kusurlarına rağmen birinin senin için mükemmel olmasıdır.” Sessizleşti, gözleri uzaklara dalmıştı.

Sormama gerek yoktu, kimi düşündüğünü biliyordum. Sertçe yutkundum. Aria’nın az önce söylediği şeyleri ben asla söyleyemezdim. İstemedi de olsa Matteo’nun ukala sırtışının görüntüsü zihnimde canlandı. Ruslara işkence ettiği o gün onu kesinlikle en kötü halinde görmüştüm.

Telefondan Lily'nin sızlanmasını duydum. "Ama âşık olduğumu nasıl anlayacağım?"

Evet, nasıl?

"Bu kademeli bir süreç. Luca'yı tam olarak ne zaman sevmeye başladığımı bilmiyorum. Uzun bir süre ondan nefret ettiğimi düşündüm."

Aniden huzursuzlanarak ayağa kalktım. Bu kendimi rahat hissettiğim bir konu değildi. Göğsümün sıkışmasına ve garip bir şekilde paniklememe neden oluyordu. Aceleyle mutfığa girdim ve kendime bir fincan kahve daha yaptım. Birkaç yudum aldıktan sonra bana sorgulayan gözlerle bakan Aria'ya döndüm. Açıklama olması için fincanımı kaldırdım. "Al," dedi ve telefonu bana geri verdi.

"Ee, başka ne var ne yok?" diye sordum sessizce.

Lily'nin gözlerini devirdiğini duyar gibiydim. "Noel partimize gelecek misin?"

Evet demek için ağzımı açtım çünkü her zaman orada olurdum. Bir an sonra muhtemelen artık istenmediğimi fark etmiştim. "Bilmiyorum. Şu anda işler karışık."

"Yani babam gelmeni istemiyor."

"Gelmek istememin tek nedeni sen ve Fabi. Başka kimse umurumda değil. Belki siz yeni yılda New York'a ziyarete gelebilirsiniz."

Lily sessiz kaldı. "Babam senin yaptıklarından sonra bir daha New York'a gitmemize izin vermeyeceğini söyledi."

Sanırım bu beni bu kadar da şaşırtmamalıydı. Elbette Lily'nin gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecekti. Kızlarından birinin daha fahişeye dönüşmesini göze alamazdı. "Bir yolunu buluruz. Matteo'ya Chicago'ya gidip gitmeyeceğimizi soracağım."

Babamla tekrar yüzleşmek yapmak istediğim son şeydi. Chicago topraklarına bir daha ayak basamayacak olsam bile umurumda olmazdı ama Fabi ile Lily'yi bir daha göremeyecek olma fikri çok daha kötüydü.

“Söz mü?”

“Söz veriyorum,” dedim. “Şimdi babam Aria'yla değil de benimle konuştuğunu anlamadan önce telefonu Fabi'ye ver.”

“Selam,” dedi Fabi'nin sesi.

“Eminim seni son gördüğümde beri iki santim daha uzamışsındır.”

“Büyüdüğümde en az iki metre olacağım,” dedi gururla.

“En az iki metre. Muhtemelen Luca'dan daha uzun olacaksın.”

“Bu çok havalı olurdu. Herkesin kıcını tekmeleyebilirdim. Herkesin bana iyi davranması ve saygı göstermesi gerekirdi.”

Özlemle gülümsedim. Yakında insanlar bunu zaten yapacaktı. O sevimli çocuğun yerini acımasız bir katil alacaktı. “Bu harika olurdu,” dedim ona katılarak. “Yeni bıçakların var mı, peki?”

Fabi'nin büyük bir bıçak koleksiyonu vardı. On yaşında bir çocuğun sahip olması gerekenden daha büyük bir bıçak koleksiyonu. Elbette babam kardeşimin silahlara olan merakını destekliyordu.

“Hayır,” dedi Fabi keyifsiz bir sesle. “Babam bana kızgın.”

“Benim yüzümden mi?”

Fabi önce bir şey söylemese de onun her zaman yaptığı gibi sevimli bir şekilde omuz silktiğinden emindim. “Sana bağırması hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de gitmedi ama babamı çok sık kızdırmamaya çalışmalısın, Fabi. Cezalandırılmanı istemiyorum.” Artık babamın en sevdiği kum torbası olmadığına göre, öfkesinin yükünü Fabi'nin çekmek zorunda kalabileceğinden endişeleniyordum.

“Tamam,” dedi. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Kapattığımızda telefonu Aria’ya geri verdim.

“İyi misin?” diye sordu.

İçimden gelmese de başımla onayladım. “Parti gelecek hafta sonu, değil mi?”

“Evet.”

“Sanırım davetli değilim.”

Aria yüzünü buruşturdu. “Luca’yla ben bile gidip gitmeyeceğimizden emin değiliz.”

“Neden?”

“Şu anda işler gerçekten çok kötü. Luca’nın New York’ta yeterince sorunu var. Bir de Dante Cavallaro ya da babamla uğraşmak istemiyor.”

“Ziyarete gitmezsen Fabi ile Lily çok üzülür.”

“Biliyorum,” dedi Aria iç çekerek. Koltuğa yaslandı. “Ben de Luca’ya bunu anlatmaya çalışıyorum. Hatta Luca’nın buradaki işlerle ilgilenebilmesi için Romero’yla yalnız gidebileceğimi bile söyledim.”

“Dur tahmin edeyim. Bu fikirden nefret etti.”

Aria güldü. “Evet. *Outfit*e güvenmiyor ve onsuz oraya gitme izin vermiyor.”

“Bu konuda onunla hemfikir olmak zorundayım. Yine de keşke birlikte gidebilseydik.”

“Belki gelecek yıl. Babam sana sonsuza dek kızgın kalamaz.”

“Babam cehennemde kavrulurken bile bana hâlâ kızgın olacak.”

Beklediğim gibi, ailemin Noel partisine davet edilmemiştim. Resmi olarak babam Matteo'nun karısı olarak beni geri çeviremezdi ama bu hem çok garip olurdu hem de Matteo beni bu kadar erken Chicago'ya geri götürme riskini almak istememişti. O gece bedenim bir kez daha beynime galip gelip Matteo'nun cazibesine yenik düştükten sonra kollarında çırlçıplak yatıyordum. Göğsü sırtıma yaslanmıştı. Neden her zaman onun kolları etrafımdayken uyuduğumu ve daha da kötüsü neden bazen gün içinde de onun yakınlığını arzuladığımı bilmiyordum. Şimdiye kadar en azından bu ikinci fikre direnmeyi başarmıştım.

"Fabi ve Lily'yi bir daha görebilecek miyim?" diye fısıldadım sessizliğin içine doğru.

Matteo'nun belime dolanan kolları sıkılaştı. "Eğer Cosa Nostra'nın bir parçası olsalardı Luca bir şeyler yapabilirdi ama babanın dinlemek zorunda olduğu tek kişi Cavallaro."

"Biliyorum," dedim neredeyse öfkeyle. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. "Ama ailemi bir tür parti için davet edemez miyiz? Babam doğrudan bir daveti reddedemez, değil mi?"

Matteo doğruldu ve gözlerini yüzüme dikti. "Baban kesinlikle davete icabet ederdi ama kardeşlerini yanına almak zorunda değil. Birçok erkek güvenlik nedeniyle ailelerini böyle şeylerin dışında tutar."

Başımı aşağı yukarı salladım.

Matteo uzun bir süre beni izledi. Bu beni çok daha farklı bir şekilde çıplak hissettirmeye başlamıştı. Ona ters ters baktım. "Ne var?"

"Luca oldukça ikna edici. Belki babandan Liliana ve Fabiano'nun Noel'den sonra ziyarete gelmelerine izin vermesini isteyebilir. Baban bize güvenmiyorsa onlarla birlikte kendi korumalarını da göndersin."

“Luca bunu neden yapsın ki? O ve Aria hâlâ Chicago’da hoş karşılanıyorlar.”

“Luca’dan bunu istersem yapar.”

“Peki neden isteyessin? Bardoni ve monitörümde kurtulduğun için zaten başın yeterince belada değil mi?”

Matteo saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. “Bunu senin için yaparım. Sen benim karımsın ve seni mutlu etmek istiyorum.” Gülümsemesi oldukça muzipti ama yine de söyledikleri kulağa içten geliyordu.

Kalbim tehlikeli bir şekilde çarparken içimde yeni bir panik dalgası yükselmişti. Neler oluyordu? Kendi duygularımdan korkmak aklımı biraz olsun başıma getirdi. “Eğer beni gerçekten önemsiyorsan ve mutlu olmamı istiyorsan, bırak gideyim. Hayattaki tek isteğim, özgürlük ve normal bir yaşamdı.”

Sözcükler ağızımdan çıktığı anda, hâlâ gerçek olup olmadıklarından emin olmadığımı fark ettim.

Matteo’nun yüzü ciddileşirken gözlerine sert ve soğuk bir ifade yerleşmişti.

Tekrar uzandı ve ışıkları söndürdü. Neredeyse özür dileyip ona doğru uzanacaktım.

Dudakları kulağımı okşadı. “Sanırım bu yeterince önemsemediğim anlamına geliyor. Çünkü gitmene izin vermek... Bu asla yapmayacağım tek şey.”

Bu konuşmadan sonraki birkaç günde etkileşimlerimiz bir kez daha sekse indirgenmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, birbirimize sataşmamızı özlemiştim. Matteo’nun aptalca ukalalığını ve o sinir bozucu sırtışını bile özlemiştim ama en çok da parmakları kolumun iç kısmındaki yumuşak deride gezinirken uykuya dalmayı özlemiştim.

Noel zamanı kesinlikle benim kişisel kâbusuma dönüşüyordu. Matteo ile üç partiye daha davet edilmiştik ve hepsi de ya yüksek rütbeli mafyalar ya da yakın bağlantıları olan iş adamları tarafından düzenlenmişti. Katılmayabilirdik ancak hepsi de gücendirilemeyecek kadar önemli kişilerdi. Matteo'nun daha fazla ev sahibini öldürmeyeceğini umuyordum. Bardoni fiyaskosu şimdiye kadar bir sonuca ulaşmamıştı ama yine de bu şekilde kalacağından tam olarak emin değildim. Bir noktada insanlar şüphelenmeye başlayacaktı.

Artık monitörü takmadığım için Sandro gölgem gibi peşimdeydi ve Aria'yla birlikte bir yere gittiğimizde Romero da hep yanımızda oluyordu. Çok saçmaydı. Teknik bir cihaz olmadan bile hayatımın her yönü kontrolüm dışındaydı. Evlilik saadetiymiş, *hadi oradan*.

Topuzumdan düşen bir saç telini düzelttim ve ellerimi yeni elbisemin üzerinde gezdirdim. Aria ile birlikte önümdeki tüm sosyal etkinlikler için büyük bir alışveriş gezisine daha çıkmıştık. Kendimi mafyaların hayatım boyunca küçümsediğim o vitrin eşlerinden biri gibi hissetmeye başlamıştım. Alışveriş, sosyal etkinlikler ve kocalarının yatağını ısıtmak onların da benim de tüm dünyamızdı. Sertçe yansımana baktım. Zarif bir topuz yapılmış saçlarım ve kıvrımlarımı saran muhteşem koyu yeşil kokteyl elbisemle tam bir vitrin eşine benziyordum. Kocaman alyansım ve pırlanta kolyem bile adeta bağıırıyordu. Elbiseyi bedenimden söküp atmamak ve saçlarımı kesmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Uzun zamandır nefret ettiğim şeye nasıl dönüşebilmişim? Bunu nasıl kabullenmiş olabilirdim?

“Aria ve Luca burada,” diye seslendi Matteo. “Gitmemiz gerek.” Bu o gecedeki beri yatak odası dışında bana söylediklerinden daha fazlaydı. İç çekerek aynadan uzaklaştım. Aria, Luca ve Matteo'nun beklediği salona doğru ilerledim. Matteo dar kesim siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla muhteşem

görünüyordu. Klişe bir mafya kıyafetiydi ama öyle zorlanmadan taşıyordu ki... Bu adam her zaman iyi görünüyordu. Gözleri kıyafetimi hızla incelediğinde vücudum tanıdık bir ürpertiyle karşılık verdi. Erkeklerin sevişmek ister gibi baktığı kitaplar okumuştum ama bunlar bana hep şehir efsanesi gibi gelmişti. Ama Matteo'nun bakışları okuduklarıminin mükemmel bir karşılığıydı.

Onlara doğru yürürken etkilenmemiş gibi davrandım. Aria koyu kırmızı elbisesi ve altın rengi bukleleriyle rüya gibi görünüyordu. Geçmişte sık sık onunla asla rekabet edemeyeceğimi düşünürdüm ama artık buna gerek olmadığını anlamıştım. Luca, Matteo'ya benzer bir takım elbise içinde kız kardeşimin yanındaydı ama bana hiçbir şey hissettirmemişti. Matteo'nun yanında durduğumda eli hızla kalçamı buldu. Bu küçük jestlerin ne kadar sahiplenici olduğunun farkında mıydı acaba? Eskiden olsa bu hareketlere verdiğim ilk tepki öfkelenmek ve ardından onu terslemek olurdu ama şimdi neredeyse doğal geliyordu. Bunun neden böyle olduğundan, daha doğmadan önce benim için biçilmiş olan hayata neden bu kadar kolay uyum sağladığımdan emin değildim. Bazı insanlar muhtemelen cevabı kader ya da inanç da arardı. Her iki seçeneğin de geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Kim olduğumun ve hayatımın nasıl gelişeceğinin tamamen dışarıdan gelen büyük bir güç tarafından kontrol edildiği fikrini sevmiyordum.

"Hey, nereye gittin?" diye sordu Matteo kalçamı hafifçe sıkarak. Gözlerimi kırpıştırarak ona odaklandım. Asansöre bindiğimizi fark etmemiştim bile.

Başımı iki yana salladım. "Bu akşamın nasıl kötü bitebileceğini düşünüyorum," diye yalan söyledim.

"Matteo bıçağını kılıfında ve sen de çeneni kontrol altında tuttuğun sürece her şey yolunda gidecektir," diye mırıldandı Luca hem Matteo'ya hem de bana ters ters bakarak. "Bu gece çok

önemli. Davete katılan iş adamlarından bazıları Rusların baskısı altında. Güç göstermek ve iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Eşlerini gücendirmemeyi başarabilirsen daha da iyi olur.”

“Neden ben? Ya Aria?”

“Aria nasıl davranması gerektiğini bilir. O kusursuz bir hanımefendi. Oysa sen yakınından bile geçmiyorsun.”

Aria Luca’nın göğsüne dokundu. “Kardeşime karşı nazik ol.”

“Herkes kaba davranmıyorum. Sadece hoşlanmadığım insanlara,” dedim sertçe.

“Yani o davetteki herkese,” diye araya girdi Matteo. “İnan bana çekilmezler.” Birbirimize sırttıktan sonra sanki birkaç gece önceki tartışmamızı hatırlamış gibi birbirimizden uzaklaştık. Luca’nın Aria’ya her zaman paylaştıkları o gizli bakışlardan birini attığını görebiliyordum.

“Sadece uslu durun,” dedi Luca. “İkiniz de. Tanrı sizi bana sabrımı sınamanız için göndermiş sanki.”

Aria kıkırdadı ve Luca’nın omzuna hafifçe vurdu ancak gözleri hayranlıkla parlıyordu. Birine hiç böyle bakacak mıydım? Bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Aria sanki kimin göreceğini umursamadan ruhunu ortaya koyuyor gibiydi ve buna aldırılmıyordu bile.

Birlikte asansörden çıktık ve buz gibi otoparka girdik. Titriyordum. Yanıma palto almamıştım çünkü yalnızca asansörden arabaya, sonra da arabadan partinin olduğu yere yürümem gerekiyordu ancak şimdi buna pişman olmuştum. Ne de olsa Aralık ayının ortasındaydık. Matteo beni yakalayalı bir ay olmuştu. Bazen bu kadar zaman geçtiğine inanamıyordum.

Matteo beni bırakıp ceketini çıkardı ve omuzlarıma koydu. Sıcaklığı ve kokusu beni sardığında kendimi derin bir nefes alırken yakaladım.

“Teşekkürler,” dedim neredeyse mahcup bir sesle.

Luca da arabaya giden kısa yola rağmen aynı şeyi Aria için yapmıştı. Luca ve Matteo önde otururken Aria ile ben Matteo’nun *Porsche Cayenne*’inin arkasına yerleştik. Artık benim arabadan atlayıp kaçmaya çalışacağımdan endişelenmiyor gibilerdi. Belki onlar da ne kadar kolay adapte olduğumu fark etmişlerdi.

Aria eğilip kulağıma fısıldadı. “Bunu görmek istemediğini biliyorum ama sen ve Matteo sanki birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Düşünmek bile istemediğim bir duyguyla hızlanan nabzımı görmezden gelerek ona bir bakış attım. “Hiç başlama.”

Aria omuz silkti. “Gerçek bu. O gerçekten de çabalıyor. Mükemmel değiller ama bize karşı iyi olmaya çalışıyorlar. Mutsuz görünmüyorsun.”

Tam olarak mutsuz değildim ama bunu Aria’nın yeni hayatımdaki sürekli varlığına bağlamaya çalışıyordum. Bu uygun bir açıklamaydı. Hiçbir şey söylemedim. Kulağa tamamen sahte gelmeyecek esprili bir yanıt bulamamıştım.

Kısa konuşmamızdan sonra sessizce oturduk. Yine de sessizliğimin de hoşuma gitmeyen bir cevap olduğunu hissediyordum. Sonunda Matteo ve benim yaşadığımızdan pek de farklı olmayan lüks bir apartmanın önüne geldiğimizde rahatlamıştım. Apartman görevlisi arabamıza doğru koştu ve kapımı açtı. İyi ki Luca ve Matteo’nun saldırıya hazır bir şekilde silahlarına yelten-diklerini görmemişti.

Neredeyse benim yaşlarımda görünen adama teşekkür edip arabadan indim. Aria da hemen peşimden geldi. Aydınlık lobiye girmeden önce ceketlerini kocalarımıza geri vermiştik. Asansörün yanında bekleyen başka bir görevli bizim için doğru düğmeye bastı.

En üst kata doğru çıkarken Matteo bana doğru eğildi ve “Uslu durmayı unutma,” diye mırıldandı. Geri çekilip bana göz kırp-

tığında başımızın belaya gireceğini anlamıştım. Matteo'nun yüz ifadesi bu gece kesinlikle uslu davranmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

Parti, şehre bakan büyük bir çatı katındaydı. Luca'nınki kadar büyük değildi ama kesinlikle gösterişliydi. Duvarlar Picasso, Warhol ve Miró'nun orijinal çizimleriyle kaplıydı ve mobilyaların da bir o kadar gösterişli olduğunu hissediyordum. Ancak seksen kişilik iki uzun masanın yanı sıra konukların yemekten önce kaynaşabileceği bir düzine bar masasını odaya sığdırmak için her şey ortadan kaldırılmıştı.

Dairenin büyüklüğüne rağmen gürültü seviyesi çok fazlaydı. Şöminenin üzerinde İsa'nın doğumunun ve diğer köşede bir Noel ağacının camdan heykelleri dışında dekorasyonda Noel'e özgü hiçbir şey yoktu. Aria ile birbirimize baktığımızda neredeyse kahkahalara boğulacaktık.

Ağaçlarından bile daha sahte görünen orta yaşlı bir çift ev sahipleri bize yaklaştığı anda keyfim kaçmıştı. Kendimi tiksinti dolu gözlere hazırlamıştım ama kadın Aria'ya ve bana aynı şekilde gülümsedi.

Kendisini Miriam olarak tanıtan ev sahibesi bana bakarken ışık saçıyordu. Ancak neredeyse korkutucu görüldüğünü itiraf etmeliydim. Yüzü çok fazla botoks yaptırmaktan dolayı kaskatı kesilmişti. "Sen şu güzel yeni gelin olmalısın," dedi ve beni iki yanağımdan öptü.

"Evet, teşekkür ederim," dedim afallamış bir halde.

Hayret dolu gözlerle Matteo'ya döndüm. Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalıydı çünkü ev sahipleri Luca ve Aria ile konuşurken bana doğru eğildi. "Onlar bizim kültürümüzün bir parçası değiller. Kurallarımız ve ahlak anlayışımız umurlarında bile değil," diye fısıldadı Matteo.

Miriam bize döndü. “Akşam yemeği otuz dakika içinde başlıyor. Ama lütfen lezzetli ordövrlerimizden ve şampanyamızdan alın.” Şampanyayı tuhaf bir Fransız aksanıyla telaffuz ettiğinde neredeyse yine gülecektim ama kendimi toparlayıp kibarca gülümsedim. Kadın bana karşı nazik davranmıştı, bu yüzden Luca nezaketten yoksun olduğumu düşünse bile ben de ona göre davranmalıyım.

Çevreye göz gezdirdiğimde yalnızca bir tane tanıdık çift görmüştüm. Mafyanın bir parçası olduklarını tahmin ediyordum, aksi halde onları tanıyamazdım. Bunun dışında, etrafımız neyse ki yabancılarla çevriliydi. Kimse arkamdan sürtük diye fısıldamıyor ya da bana burun kıvrırmıyordu. Bu normal insanların, daha doğrusu normal zenginlerin katıldığı sıradan bir sosyal etkinlikti. Öyle rahatlamıştım ki. Belki bu davet o kadar da kötü olmazdı.

“Hadi gel, biraz şampanya içelim. Sıkıntımızı atlatmak için kafa dağıtmaya ihtiyacımız olacak,” dedi Matteo. Luca ona kaşlarını çatsa da Matteo yalnızca sırıttı ve beni boş bir masaya doğru götürdü. Bir kadeh kaptım ve büyük bir yudum aldım. Bizim dünyamızda yaşamamanın tek iyi yanı buydu. İçki içmek için reşit olup olmadığım kimsenin umurunda değildi. Köpükler dilimin üzerinde enfes bir şekilde karıncalandı. İyi bir şampanya içmeyi uzun zaman olmuştu. En son Aria’nın düğününde içmiştim.

Matteo sırıttı.

“Ne oldu?” diye sordum elbisemin üzerinde bir leke olup olmadığını kontrol ederken.

“Sofistike bir hanımefendi gibi görünüyorsun.”

“Ben sofistike bir hanımefendi falan değilim,” dedim hızla. Şampanyadan bir yudum daha almak üzereydim ki kadeh dudaklarıma değdiği gibi durdum. Gözlerimi Matteo’ya dikip şampanyayı masaya bıraktım. “Değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim. Sadece öyle görüldüğüne dikkat çektim.”

Haklıydı. Uyum sağlıyordum ki bu da beni daha önceki sorunuma geri getirmişti. Neden her geçen gün vitrin eşi olmaya daha da alışıyordum? Şampanyamın geri kalanını hiç de hanımefendilere yakışmayacak şekilde büyük bir yudumda içtiğimde Matteo güldü. Ben de gülmekten kendimi alamamıştım. Onunla birlikte gülmek iyi hissettiriyordu ve neşenin gözlerindeki karanlığın bir kısmını yok ettiğini görmek daha da iyiydi.

Miriam herkesin masalara yerleşmesini ve diğer önemli konuklarla birlikte hemen yanma oturmamızı istedi. Ne yazık ki Aria benim karşıma oturmak zorundaydı. Sıkılırsam onunla konuşamayacaktım bile. Matteo ile tanımadığım bir kadın arasında sıkışıp kalmıştım. Neyse ki ilk yemek hemen servis edildiğinde yapacak bir işim olmuştu. Miriam ve etrafımızdaki diğer kadınlar Aria'yla daha çok ilgileniyorlardı. Nedeni muhtemelen Luca'nın karısı olması ve nasıl sohbet edileceğini bilmesiydi.

Birden Matteo'nun elini dizimde hissettim. Göz ucuyla ona baktım ama Luca ve ev sahibiyle derin bir sohbeta dalmıştı. *Carpaccio*'mdan bir ısırık daha aldım ancak eli yukarıya, külotumun dantelli kenarına doğru çıkmaya başladığında çiğneme-yi bırakmıştım. Hafif dokunuşunun doğrudan kadınlığımda yarattığı his karşısında ürpertimi bastırmak zorunda kaldım. Bacaklarımı birbirine kenetlerken Aria'nın diğer kadınlarla yaptığı konuşmaya odaklanmaya çalıştım. Karşılığında Matteo'nun dudaklarının kenarları seğirmişti. Tabii ki bu işin burada bitmediğini biliyordum. Ne zaman bitmişti ki?

Matteo'nun parmakları, onu dışarıda tutma çabalarımına rağmen bacaklarımın arasından içeri kaydı ve ardından parmak uçları külotumun kenarından sızarak kadınlığımı hafifçe okşadı. Kadehime uzanıp şaraptan uzun bir yudum aldım.

“Ne düşünüyorsun, Gianna? İlgilenir misin?” diye sordu ev sahibesi Miriam. Kaşları havaya kalkmıştı ama botoks yüzünden yüzünün geri kalanı hareketsizdi. İfadesi biraz canı sıkılmış görünüyordu.

Gözlerim Aria’ya kaydı, bana yardım edeceğini umuyordum. Miriam’ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Matteo’nun parmakları dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

“Modern sanatı sevdiğini biliyorum ve Guggenheim’da özel bir tura katılmak kolay değil. Eminim Matteo sana birkaç saatini ayırabilir,” dedi Aria anlamlı bir bakışla.

Onu öpebilirdim. Kız kardeşim her zaman günü kurtarırdı. “Evet, çok isterim-”

Matteo’nun parmakları vajinamın dudaklarının arasından kayarak onları nazıkçe birbirinden ayırdığında kadınlığım sızlıyordu. Islanmıştım. Aptal herif. Sanki masanın altında ilgi çekici hiçbir şey olmuyormuş gibi hâlâ Luca ve diğer adamlarla konuşuyordu.

Aria ve diğer kadınlar beklentiyle bana bakıyorlardı. Boğazımı temizledim ve Matteo’nun bacağıma sert bir tekme attıktan sonra, “Teklifini seve seve kabul ederim,” dedim. Daha sofistike konuşabilir miydim acaba? Sonuna kadar vitrin eşiydim ben.

Matteo’nun parmağı, küçük daireler çizmeye başladığı klistorisime ulaşana dek kadınlığımdan yukarı çıktı. İniltiye engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyse ki Miriam Karayipler’e yapılacak bir gezi hakkında başka bir monologa başlamış ve ben de dinliyormuş gibi yapmaya geri dönmüştüm. Yalnızca Aria sanki kendimi iyi hissetmediğimi düşünüyormuş gibi arada bir bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Bir bilseydi... Garsonlar ana yemeğimizle birlikte odaya girdiler ancak pek de umurumda değildi.

Farkında bile olmadan bacaklarımı biraz daha aralayarak Matteo’ya ıslak kıvrımlarımı keşfetmesi için daha fazla alan aç-

tım. Parmakları, zonklayan klitorisime dönmeden önce kadınlığımda hafifçe aşağı yukarı kaydı. Şarap kadehimi sıkıca kavradım. Öyle sıkı tutuyordum ki ikiye ayrılırdı şaşırırdım. Nefesim sığlaşmıştı. Matteo yavaş ritmini sürdürerek beni zirveye daha da yaklaştırdı. Elini itmeli, bu çılgınlığa hayatımın en utanç verici gecesine dönüşmeden son vermeliydim ama arzu beni ele geçirmiş ve her türlü mantığı sürgün etmişti. Dana etinden birkaç ısırık aldıktan sonra çatalımı bıraktım. Yalnızca tek bir şeye açtım.

Matteo bir parmağını içime kaydırды. İniltimi zorlukla tutabilmişim. Çok yakındım. Sessiz kalabilir miydim ki?

Ancak umursayamayacak kadar ileri gitmişim. Matteo hâlâ bana bakmıyordu. Onun yerine tamamen konuşmaya odaklanmıştı ya da en azından öyle davranıyordu. Rol yapma yeteneği yüzünden ondan nefret ediyordum. Hiç acele etmeden beni uçuruma sürüklemeye devam etti. Tanrım, bu en güzel işkenceydi.

Becerikli parmakları varlığımın tüm merkezi haline gelmişti. Ta ki aniden hiçbir uyarıda bulunmadan onları çekene kadar. Şok olmuş bir halde ona bakarken garsonların çikolatalı bir tatlıyla döndüklerini fark ettim. Matteo bana sırıttı.

Kıyafetlerini yırtıp atmak ve ona istediğim her şeyi yapmak ardından yalnızca bunu ondan esirgeyebilmek için Matteo'yu sona kadar getirmek istiyordum. Matteo bir parmağını, beni parmaklamak için kullandığı parmağını keke daldırdı ve ağzına götürüp yalayarak temizledi. "Hm. Enfes."

Bedenim arzuyla uğulduyordu ama o anda Matteo'nun yüzünü aptal tatlının içine itmek istiyordum. Kaşığını aldı ve sakince yemeye başladı. Hareket etmediğimi gören Aria bana sorgulayan gözlerle baktı.

Kendi kaşığını biraz fazla sıkı tutarak kekin tadına baktım. Kremamsı ve bol çikolatalı tatlı oldukça lezzetliydi ama tek

yaptığı bana Matteo'nun parmaklarını ve yalnızca birkaç dakika önce yaptıklarını hatırlatmaktı. Bu oyun iki kişilikti. Tatlımı bitirdikten sonra elimi masanın altına kaydırđım ve Matteo'nun bacaklarının arasına uzandım. Çoktan sertleşmişti. Bu bilgi kadınlığımın daha da sızlamasına neden olmuştu. Matteo'yu tahrik etmek yerine kendimi okşamayı düşünsem de bu fıkirden vazgeçtim. Eğer bu oyunu kazanmak istiyorsam, oynamalıydım. Parmaklarım Matteo'nun ereksiyonunun etrafına dolandı. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce sessiz bir nefes almış, dudaklarının bir köşesi kıvrılmıştı. Pantolonunun kumaşı üzerinden onu okşarken aletinin daha da sertleşip genişlediğini hissettim. Ne yazık ki benim vücudum da ona karşılık veriyordu.

Matteo başını, sorusuna cevap vermek için karşısındaki yaşlı adama çevirdi. Ben ise bu anı aletinin ucunu bulup okşamaya başlamak için kullanmıştım. Matteo'nun işi daha kolaydı. Parmaklarıyla hedefi arasında çok fazla engel yoktu ama sertliğinin başını okşarken çenesinin kasılmasından Matteo'nun aklının da tamamen başında olmadığını görebiliyordum. Fakat benim aksime o, ayağı kalkarsa tahrik olduğunu saklamakta zorlanacak, pantolonunun içine boşalırsa daha da zorlanacaktı. Bu düşünceyle gülümsedim.

Aria masanın üzerinden bana doğru eğildi. Gerçekten bir şey fark etmemesini umuyordum. "Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve "Sonra," diye mırıldandım ama elim masanın altındaki hareketlerini bir an için bile kesmemişti. Matteo'nun sona yaklaştığını umuyordum. Anlaması zordu. Yüzünü benden uzaklaştırmıştı ve yaşlı adamla gerçekten de mantıklı bir konuşma yürütüyordu. Sinirlenerek aletini biraz daha sıkıştırmıştım nihayet küçük de olsa bir tepki daha almıştım. Matteo kısa bir süreliğine kasıldı ama ardından gözle görülür bir şekilde kendini gevşemeye zorladı. Hayal kırıklığı içinde çığlık atabilirdim.

Tekrar, daha da sert bir şekilde sıkmak üzereydim ki eli masanın altında benimkini buldu ve parmaklarımı çekti. Eğer onu incitmekten endişe etmeseydim ereksiyonuna yapıştırdım. Kimseye itiraf etmesem de Matteo'nun sikini ve özellikle de onunla yaptıklarını seviyordum. Bakışlarımı Matteo'ya diktiğimde gözlerimiz birbirini bulmuştu. İfadesinde açlık vardı ama aynı zamanda başka bir şey, kaçıp gitmek istememe neden olan bir şey de görüyordum. İçimde bunun ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı ve aynı şeyi hissetmeye başladığımdan oldukça emindim. Elimi parmaklarından kurtardım ve sandalyemi geriye itip doğruldum.

Diğer konuklara küçük bir gülümsemeyle "İzninizle," dedim. Matteo'ya bir kez daha bakmadan, tuvaletleri bulmayı umduğum yere doğru yürüdüm.

Dairenin ana bölümünden ayrılan uzun koridoru boyunca koşmamak için kendimi kontrol etmem gerekmişti. Tuvalete girdiğimde derin bir nefes aldım. Yanaklarım kızarmıştı ama kimse'nin şüpheleneceği kadar değildi. En azından öyle umuyordum. Lavabonun kenarını kavradım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu. Birden biri kalçalarımı kavradı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken aynaya baktım. Matteo arkamda bir kule gibi yükseliyor, bakışları arzuyla yanıyordu. Kalçalarını popoma bastırdı. "Çok erken gittin." Elini elbisemin altına sokarken diğer eliyle fermuarını indirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım kapıya doğru bakarak. "Ya biri gelirse?"

"Kimin umurunda? Bırak da hayatlarının şovunu izlesinler. O kadınlar bir alet görmeyeli muhtemelen yıllar olmuştur." Külotumu kenara itti ve iki parmağını içime soktu. Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı dışarı çıkardım. Beynim bana Matteo'yu itmem için bağırırken bile vücudum kendi başına hareket ediyor gibiydi.

“Matteo,” dedim nefes nefese. “Şu aptal kapıyı kilitle.”

Parmaklarını enfes ve yavaş bir ritimle içeri dışarı hareket ettirdi. Kalçalarım ona karşı hareket ediyor, parmaklarını içimde daha derinlere girmeye zorluyordu.

“Gerçekten de lanet kapıyı kilitleyebilmek için durmamı mı istiyorsun?” Omurgamı elbisemin kenarından saç çizgime dek yaladı. Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda titredim. Parmaklarını tekrar içime soktu, kadınlığının derinliklerinde muhteşem bir noktaya çarpıyordu. Ruhumu delip geçen gözleri en karanlık, en derin sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladığında bu çılgınlığa bir an önce son vermezsem mahvolacağımı biliyordum. Seksle başa çıkabilirdim ama birbirimizi anladığımız bu sessiz anlar, içinde çok fazla anlam barındıran bu uzun bakışlar, yıllarca inşa ettiğim duvarları yıkmaya başlamıştı.

Matteo elbisemin üzerinden göğsümü avuçladı. Meme ucumu neredeyse acı verici bir şekilde sıkıldığında daha da ıslanmıştım. Bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapattım ve yaşattığı hissin tadını çıkardım. Matteo parmaklarını tekrar tekrar içime soktu. İniltilerimi bastırmak için dudağımı ısırdım. Matteo’nun dudakları nabzımı buldu ve tenimi emdi. Orgazmıla sarsılırken tüm gücümle kalçalarımı eline doğru ittim.

Matteo “Bana bak,” diye emrettiğinde gözlerim hızla açılıp onun kilerle buluştu. “Evet, işte böyle. Kahretsin, çok ıslak ve sıcaksın.”

Matteo parmaklarının hareketini yavaşlatırken, titrek bir nefesle kollarımın üzerine düştüm ve zevkin son dalgalarının tadını çıkardım. Eteğimi daha da yukarı kaldırdı. Pantolonunun kemerini çözdüğünü duymuştum. Kollarını sıkıca göğsüme dolayıp beni kendine doğru çekti ve aletini girişime sürttü.

Ardından santim santim içime girdi. Popomu dışarı çıkarmaya çalıştım. Onu içimde sonuna kadar hissetmeye ihtiyacım

vardı ama bana izin vermedi. Sanki mümkünmüş gibi daha da yavaşladı.

“Becer beni,” diye fısıldadım sertçe.

Uzanıp başımı yana yatırdı. Dudakları benimkileri hâkimiyeti altına alırken dili ağzımı ele geçirmişti. Nihayet kendini tamamen kadınlığıma itti ve bir an duraksadıktan sonra içimde hareket etmeye başladı. Ellerim lavabonun kenarını kavramak için havaya fırladı. Matteo vücudumu soğuk taşa doğru yaslar-ken aleti sert bir şekilde en derinlerime giriyordu.

Matteo, “Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun,” dedi boğuk bir sesle. Karşılık olarak inledim. Gerçekten de her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Bununla ilgili her şey öyleydi. Tanrım, neler oluyordu?

Beynimi tamamen kapatmaya çalıştım ve yalnızca Matteo’nun beni nasıl doldurduğuna, beni delirtmek için aletini neredeyse tamamen çıkarıp sonra tekrar nasıl içime girdiğine odaklandım. Lavabonun kenarı, ben ona tutundukça avuçlarıma batıyordu. Matteo’nun elleri aşağı inerek kalçalarımı kavradı. Başımı geriye atıp nefes nefese inledim. Bu kez Matteo arkamdayken yeniden uçurumdan aşağı yuvarlandım. İniltilerinin sesi beni daha da teşvik ediyordu. İkimiz de öne doğru yığılmadan bir an önce bakışlarımız aynada tekrar buluştu. İşte o zaman son birkaç haftadır neden kaçmayı hiç düşünmediğimi anlamıştım ve bu beni hiçbir şeyin yapamadığı kadar korkutmuştu.

Hızla yere baktım ve nefesimi kontrol altına almaya, hızla çarpan kalbim ile nabzımı düzene sokmaya çalıştım.

Matteo kürekkemiğimi öptü. “Sikeyim, benim olduğun için çok mutluyum.”

Kaskatı kesildim. Lavabo ile Matteo’nun vücudu arasında sıkışıp kalmış olmasaydım geri çekilirdim.

Matteo sonunda içimden çıktığında ve kıyafetlerimizi düzeltip temizlendiğimizde, bakışlarına karşılık verememiştim.

Yaptığımız şeyden utanmıyordum. O gemi çoktan kalkmıştı. Ancak kendi gözlerimde gördüğüm şey karşısında kafam karışmış ve dehşete düşmüştüm.

Matteo

Seks sırasında Gianna'nın bana âşık olduğundan emin olduğum anlar oluyordu ancak sonra hep o an bitiyor ve bir şeyleri hayal edip etmediğim konusunda kendime güvenemiyordum. Geçmişte, onlara hiç sebep vermediğim halde bana âşık olan kızlar olmuştu ancak Gianna baş etmesi zor bir kadındı ve bazen kendimi, belki de bana hiç âşık olmayacağını ve benimle yalnızca iyi geçinmek için birlikte olduğunu düşünürken yakalıyordum. Oldukça zekiydi. Belki de seksi kullanarak beni parmağında oynatmaya çalışıyordu. Böylece ona daha fazla özgürlük tanıyacaktım ve o da tekrar kaçabilecekti.

Gianna ayaküstü sevişmemiz sırasında dökülen birkaç saç telini yeniden topuzuna itti. Kaşlarını çatmış aynadaki yansımasına bakıyor ve ben orada yokmuşum gibi davranıyordu.

Banyodan çıktığımızda beni görmezden gelmeye devam etti. Bir an sonra aniden durdu. "Birlikte giremeyiz. Herkes ne yaptığımızı anlar."

Omuz silktim. Umurumda bile değildi. Gianna benim karımdı ve canım ne zaman isterse onu becerirdim. "Bir süredir yokuz. Muhtemelen çoktan şüphelenmişlerdir."

"Harika," diye mırıldandı Gianna. Fakat sonra omuzlarını dikleştirdi ve bana bir kez daha bakmadan konukların olduğu masaya geri döndü. O halde oyunlar oynamaya geri mi dönmüştük?

O gece boş bir yatağa uyandım. Ayağa fırladım ve Gianna'dan bir iz bulmak için odayı aradım ancak orada değildi. Nasıl kaçmış olabilirdi ki? Pantolon giymeye zahmet etmedim. Silah kılıfını kaptığım gibi odadan çıktım ve salona gittim.

Luca'yı arayıp ona söylemeliydim. Çok kızacaktı. Gianna'nın bilekliğini çıkardığımda hiç mutlu olmamıştı. Gözlerim pence-reye yakın bir koltukta oturan ince figürü seçti. Gianna.

Öyle rahatlamıştım ki... Silah kılıfımı büfenin üzerine bırakıp odanın diğer ucuna, ona doğru ilerledim. Dışarı bakabilmek için koltuğu pencereye yaklaştırmış olmalıydı. Bacaklarını göğ-süne bastırmış, yüzünü dizlerine dayamıştı. Derin bir uykudaydı. Uyurken bile kaşları birbirine yaklaşmıştı. Emin değildim ama ağlamış gibi görünüyordu. Yanında durdum ve uyuyan bedenine baktım. Onu duymamam için çok sessiz hareket etmiş olmalıydı. Uykum hafifti. Pijamalarını giymeyi bile başarmıştı. Bakışlarım asansör paneline kaydı. Şifreyi kırıp kaçmaya çalışmış mıydı? Alarm herhangi bir girişimde beni uyarırdı ama yine de içimdeki şüphe devam ediyordu. Ona güvenmemekten nefret ediyordum. Luca hariç insanlara güvenmeye alışık değildim ama karıma güvenmek istiyordum. Elbette, Gianna'nın kendini kanıtlamasına imkân yokken güven geliştirmek zordu.

Ona daha fazla özgürlük verirsem ve kaçmaya çalışmazsa, o zaman ona güvenmeye başlayabilirdim. Ancak içimde bunu yaparsam onu bir daha asla göremeyeceğime dair bir his vardı. Çok bencil ve çok sahipleniciydim. Onun için en iyisi bu olsa bile onu kaybetmek istemiyordum. Gözlerim yüzüne ve ifadesine kazınmış gibi görünen hüzne döndü.

Ellerimi vücudunun altından geçirerek bedenini kollarımın arasına aldım. Onu yatak odamıza, olmasını istediğim ve ait olduğu ancak olmak istemediği yere taşırken uyanmamıştı.

Gianna'yı yatağa bıraktım ancak yanına uzanmadım. Bu pısrık düşüncelerim yüzünden kendime çok kızmıştım. Gianna'nın karım olmak isteyip istememesinin ne önemi vardı? Münübe dönüp Sid gibi başka bir aptal bulmayı tercih ediyor olmasının ne önemi vardı? O benimdi ve ben iyi bir adam değildim. Başkalarının duyguları umurumda bile değildi. Kendimi diken üstünde hissediyordum, sanki kafamı toparlamak için bir şeye vurmam gerekiyordu. Homurdanarak spor kıyafetlerimi giydim ve arabamın anahtarlarını alıp daireden çıktım.

Asansör paneline kodu girip kapalı otoparka indim. Motosikletime binip garajdan çıktığımda şehrin içinden hızla spor salonumuza doğru ilerledim. Bir bekçi dışında salon bomboştuk ki bu çok yazıktı. Lanet olası bir manken yerine gerçek biriyle dövüşmeyi isterdim.

Boks eldivenleriyle uğraşmadım. Her darbeyi hissetmek istiyordum. Mankenin karşısına geçip onu yumruklamaya başladım.

Spor salonu tanıdık yüzlerle dolmaya başladığında hâlâ devam ediyordum. Kimse beni rahatsız etmedi. Kısa bir baş selamı dışında yanıma yanaşmamışlardı. Hepsi neyin doğru olacağını biliyordu.

“Zavallı mankeni öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Luca.

Kardeşime dönmeden önce kafasına sert bir yumruk daha indirdim. Luca spor kıyafetleri giymiyordu. “Burada ne işin var?”

“Seni arıyordum.”

“Neden?”

“Çünkü bu sabah seni daireden almaya geldiğimde orada değildin.”

“Ben yokken evime mi girdin?”

Luca gözlerini devirdi. “Karına dokunmadım ama Aria ve Romero’yu onunla bıraktım.”

Sakinleşmeye çalışarak başımla onayladım. Hâlâ gergindim ve sebebinin ne olduğundan bile emin değildim.

“Duş al ve giyin. Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun,” dedi Luca *Capo* sesiyle.

İtiraz etmedim. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Saatlerdir spor salonunda olmalıydım. Dışarıda hava çoktan aydınlanmıştı. Luca ile ben dans kulüplerimizden birine gittik. Temizlikçi kadınlar dışında, hâlâ bomboştı. Luca’yla bara yerleşmeden önce raftan bir viski şişesi aldım. Çoğu sosyal çevrede muhtemelen saat alkol için çok erken sayılırdı. Neyse ki biz o aptal kurallara uymak zorunda değildik.

Kadehlerimizi bitirdiğimizde Luca bana ağabeylik yaptığı zamanlar olduğu gibi baktı. “Ee, neler oluyor? Huysuz karından bıkmaya mı başladın?”

Bir kadeh viski daha içtim ve göğsüme yayılan o tanıdık yakıcı hissin ısıya dönüşmesini bekledim. “Neden soruyorsun?”

Luca tek kaşını kaldırdı. “Belki de geceyi genç karınla yatakta geçireceğin yerde terli bir spor salonunda sabahlamayı tercih ettiğin içindir.”

“Uyuyamadım.”

“Ve bir mankenle boks yapmaktan daha eğlenceli bir şey bulamadın mı?”

“Sinirlerimi bozmaya başlıyorsun,” dedim.

Luca uyarı dolu tonumu duymazdan geldi. “Dürüst olmak gerekirse ona bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Gianna’yla bir odada on dakikadan fazla zaman geçirince kulaklarımı sıcak balmumuyla mühürlemek istiyorum.”

“Ondan bıkmadım. Aslında Gianna’nın huysuz kişiliğini seviyorum. Her şeyi renklendiriyor. Diğer vitrin eşleri gibi olsaydı hayat sıkıcı olurdu.”

Luca gözlerini kıstı. “Aria yalnızca bir vitrin eşi değil.”

Elbette, onun Aria’ya en ufak bir hakaret ettiğimde kızmaya hakkı vardı ama kendisi Gianna hakkında istediği kadar saçmalayabilirdi. “Ben Aria hakkında bir şey söylemedim. Ama kadın tercihim...”

“Sinir bozucu ve ağzı bozuk,” diye tamamladı Luca elimden viski şişesini almadan önce. “O zaman sorun ne? Neden mızımız bir sürtük gibi somurtuyorsun?”

Her zamanki zekice esprilerimden birinin aklıma gelmesini bekliyordum ama hiçbir şey bulamadım. Bu cidden saçmalıktı. “Gianna’nın benden sonsuza dek nefret edebileceğini düşünmeye başladım. Bunun onun ilginç olma ve meydan okuma yolu olduğunu, sonunda aklının başına gelip ondan önce peşinden koştuğum tüm kızlar gibi bana âşık olacağı bir tür oyun olduğunu düşünmüştüm. Ama Gianna’nın kaybettiğim bir savaş olduğundan oldukça eminim. Asla yola gelmeyecek. Sanırım bu hayattan her geçen gün biraz daha nefret ediyor.”

Luca yüzümü inceledi. “Bu gerçekten canını sıkıyor.”

Bunu sanki dudaklarından çıkanlar hayatının en büyük sürpriziymiş, sanki ben duyguları olmayan lanet bir robotmuşum gibi söylemişti. “Bunu sen mi söylüyorsun?” dedim sırtarak. “Aria’dan önce birini, hele de bir kadını sevebileceğinden bile emin değildim.”

“Sanki ibnenin tekiymişim gibi konuşuyorsun. Kadınları sevmediğimden değıl. Sadece yatak odası dışında bir işe yarayabileceklerini düşünmüyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Aria’nın seni sevmesini nasıl sağladın? Kahrolası dünyanın sekizinci harikası gibi bir şey bu. Bana söylemediğın yeni ilaçlar falan mı var?”

“Sarhoşsun, Matteo.”

“Değılim. Lanet viskiyi içmeyi bırakırsan birkaç saat içinde sarhoş olma şansını yakalayabilirim.” şişeyi elinden aldım ve bir yudum içtim. “Gianna hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış bir kaplan gibi. Sikeyim, onun esaretten kaçmak için yeni yollar arayışını izlemek çok iç karartıcı.”

“Tekrar kaçmaya çalıştı mı?”

“Nasıl kaçabilir ki? Onun tasmaşını sıkı tutuyorum.”

“Onu bırakmayı düşünmüyorsun, öyle değıl mi?”

Yapabileceğimi sanmıyordum ki yapmak da istemiyordum. Bencil bir adamdım ve bu yakın zamanda değışmeyecekti. Hâlâ Gianna’yı istiyordum. Onun muhteşem vücudunu her gece yatağında, aletimi de daracık amında istiyordum. Ondan her şeyi istiyordum, en çok da bana vermeyi reddettiğı şeyleri. “Bana izin verir misin?”

“Hayır. *Famiglia* zaten bu durumdan hoşnut değıl. Tekrar kaçmasına izin verirsen daha da zayıf görünürsün. Daha fazla probleme ihtiyacım yok. Gianna’yı tekrar elimizden kaçırırsak kahrolası *Outfit*’in bize savaş açacağından bahsetmiyorum bile. Babası tam bir baş belası.” Bana dünyanın geri kalanının gözü-nü korkutmak için kullandığı ama kendisinin de çok iyi bildiğı

gibi benim üzerimde hiçbir işe yaramayan *Capo* bakışını attı. “Kaçmasına izin vermeyeceksin. Hayatının sonuna kadar ona mahkûmsun, o da sana. Mutsuz olması ya da senden nefret etmesi umurumda değil, buna katlanmak zorunda.”

“Vay canına, bugün ışık saçıyorsun, öyle değil mi?” Haklı olduğunu biliyordum. Gianna’ya gidebileceğini söyleyecek değildim ama bir şekilde sözleri beni yine de kızdırmayı başarmıştı. “Gianna’yı geceleri boğazımı kesmekten alıkoyan tek şeyin kan görmeye dayanamaması olduğunun farkındasın, değil mi? Özgür olabilmek için muhtemelen öldüğünü görmeyi hayal eden birinin yanında uykuya dalmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu biliyor musun?” Bunu hiç kelimelere dökmemişti ama bazen gözlerinde gördüğümü düşünüyordum. Ya da belki de başkaları hakkında hep en kötüsünü düşünecek kadar berbat durumdaydım.

“Umarım şaka yapıyorsundur,” dedi Luca kuru bir sesle.

“Kim bilir?” Viski şişesini kafama diktim. Keyifli bir uğultunun ilk sinsi işaretlerini hissedebiliyordum. Sırıttım. “Bazen kesinlikle gözleriyle beni öldürmeye çalışıyor.”

“O zaman belki de onunla aynı odada yatmamalıdır. Bir noktada kan korkusunu yenebilir.”

“Hayır. Yakın zamanda değil. O şiddet yanlısı bir tip değil, pek sanmıyorum.”

“Ben olsam buna güvenmezdim. O kız gerçekten dengesiz olabiliyor.”

“Aria senden hâlâ nefret ederken onun yanında uyumaktan endişe etmiyordun, ben neden edeyim?”

“Aria ile Gianna’yı kıyaslayamazsın. Onlar iki farklı tür gibi. Ayrıca ben Aria’ya sonuna kadar güveniyorum. Benim için kahrolası bir kurşunun önüne atladı.”

“Güzel olmalı,” diye mırıldandım. “Gianna muhtemelen beni vuran adamı alkışlardı.”

Bölüm On Dokuz

Gianna

Matteo iki gece önce beni salonda bulduğundan beri garip bir ruh hali içindeydi, Pek konuşmuyordu ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Yaptığım bir şeye kızıp kızmadığından emin değildim ve gerçekten umurumda da değildi. O gece kendime, onunla aramda her ne oluyorsa buna bir son vereceğime dair söz vermiştim. Daha öncesinde de asla o kadınlardan biri olmayacağıma, asla bir Made erkeği ile evlenmeyeceğime ve en önemlisi ona karşı bir şeyler hissetmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.

Noel'e sadece beş gün kalmıştı ama ikimiz de kesinlikle tatil ruhunu yakalayamamıştık. Dairemizde tek bir Noel dekorasyonu bile yoktu. Matteo'ya bir ağaç alıp birlikte süslemeyi teklif etmeyi düşünsem de yine paniğe kapılmış ve hiçbir şey söyleyememişim. Bunun yerine aramızdaki garip havayı neredeyse mutlulukla kabullendim.

Sezonun son Noel davetinden ayrılırken Matteo direksiyonu sıkıca kavramıştı. Ev sahipleri terk edilmiş boş bir depo kiralamış ve sahte karlar ile gerçekten buzdan bir barla ortalığı kış harikalar diyarına çevirmişlerdi. Aria ile Luca hâlâ oradaydı ama Matteo'nun huysuzluğu Luca'nın bizi erken göndermesine neden olmuştu. Muhtemelen Matteo'nun yine birini öldüreceğinden endişe ediyordu. Onu suçlayamazdım.

Yol, farlarımızın ışığıyla parıldayan ince bir buz tabakasıyla kaplıydı.

“Komik olan ne biliyor musun?” diye sordu Matteo gergin bir sesle.

Kasılmış vücuduna ve karanlık ifadesine baktım.

“Ne zaman sana bakmadığımı düşünüsen, mutlu olacakmış gibi görünüyorsun ve sonra gözlerimiz buluştuğu anda ‘puf’. O mutluluk yok oluyor.”

Ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

“Neden mutsuz olmakta ısrar ediyorsun?”

Ben bir cevap veremedim Matteo aniden gaza bastı. Koltuğa yapışmıştım. “Ne yapıyorsun sen? Sinirlendin diye bizi öldürmek zorunda değilsin.”

Matteo yan aynaya baktı. “Bizi öldürmeye çalışmıyorum. Hayatımızı kurtarmaya çalışıyorum.”

Bagajımıza bir şey çarptı. Omzumun üzerinden baktım. Başka bir cipin farları arka cama vuruyordu.

“Kim bunlar?” diye sordum.

“Tahminimce Ruslar. Onları çok geç fark ettim. Hay sikeyim. Dikkatim başka şeylerle dağılınca böyle oluyor işte.”

Sanayi bölgesinin bu kısmındaki tek araba bizdik. Matteo direksiyonu çevirdi ve köşeyi dönüp iki yüksek deponun arasındaki dar bir sokağa girdi.

“Başını eğ,” diye gürledi Matteo.

Hemen itaat ettim. Vücudumu emniyet kemerime bastırarak öne doğru eğildim. Bir saniye sonra peşimizdeki adamlar ateş etmeye başlamıştı. Arka cam patlarken parçalar üzerimize yağdı. Matteo tepki vermedi, deli gibi sürmeye devam ediyordu. Bir şekilde kendi silahını çekmeyi bile başarmıştı.

Koltuğa tutunup başımı bacaklarıma yasladım. Arabanın her dönüşünde ileri geri sarsılıyordum. Lastikler gıcırıyor, silah sesleri havada ıslık çalıyor, camlar patlıyordu. Arkadaki cam da tuzla buz olduğunda yeni parçalar üzerime düşmüştü.

Matteo, muhtemelen Luca’yı aramak için telefonuyla bağlantı kurmaya çalışırken “Siktir,” diye hırladı. Korku boğazıma yapışmıştı ve kendi hayatım için duyduğum korku bunun yalnızca küçük bir parçasıydı. Matteo’yu açık ateş hattında görmek beni daha da dehşete düşürüyordu. Başını eğemezdi. Bir kurşunla her şey bitebilirdi.

Başka bir köşeyi daha döndüğümüzde kapıya çarpmıştım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve yükselen mide bulantımla savaştım.

Daha fazla silah sesi duyulduğunda Matteo tısladı. Yan tarafa baktım. Hâlâ arabayı sürüyor ve peşimizdekilere ateş ediyor olsa da kolu ile omzundaki yaralardan kan kaybediyordu. O anda bir kurşun daha kafasını sıyırdı. Her yere kan sıçramıştı, yüzüme bile. Matteo’nun umurunda bile değildi. Bir el daha ateş etti. Birden dönmeye başladık, araba kontrolden çıkmıştı. Koltuğumda savrulurken kollarımı göğsüme doladım. Yarı kapalı gözlerle arabamızın devasa bir duvara doğru fırladığını gördüm. Bir an sonra betona çarptığımızda kulakları sağır eden bir gümbürtü oldu. Vücudum öne doğru sarsılıp köprücük kemiğimi kesen emniyet kemerine doğru savrulurken nefesim tükenmişti. Gözlerim karardı. Ardından yüzüme doğru yumuşak bir şey patladı ve çarpışmama engel oldu.

Emniyet kemerimin içinde ne kadar süre durduğumu bilmiyordum. Nefes almaya çalışırken yüzüm sönen hava yastığına gömülmüştü. Kulaklarım çınliyordu ancak ses nihayet kesildiğinde beni sessizlik karşıladı. Bir inilti ile zonklayan baş ağrımı görmezden gelerek doğruldum. Ezilmiş kaputumuzdan duman yükseliyor, kırık camlardan yavaşça arabanın içine doluyordu. Görüşümde dans eden noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım. Tüm vücudum ağrıyordu ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. En azından hareket edebiliyordum.

Sürücü tarafına döndüğümde kaskatı kesildim. Arabanın içi karanlıktı. Işıklarımız parçalanmıştı ama bir yerlerden gelen uzak parıltı etrafımı aydınlatıyordu. Matteo direksiyonun üzerine yığılmıştı. Birçok mafya arabasında olduğu gibi sürücünün hava yastığı yoktu çünkü araba takibi sırasında sıkıntı yaratıyorlardı. Kan siyah saçlarının alnına yapışmasına ve gömleğinin ıslanmasına neden olmuştu, pantolonuna damlamıştı. Çok fazla kan vardı. Duvara çarptığımızda başını direksiyona ya da belki de ön panele çarpmış olmalıydı.

Ölmüş müydü?

Hareket etmiyordu ve nefes alıp almadığını göremiyordum. Nefesimi tutup bir ses duymak için dinledim. Hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kırıştırdım ve hemen ardından peşimizdeki insanların nerede olduğunu görmek için omzumun üzerinden baktım. Arabaları başka bir binaya çarpmış ve çoktan alev almıştı. Kesinlikle ölmüş olmalılardı. Bizim arabamız da yanmaya başlayacak mıydı? Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Beklediğim fırsat bu değil miydi? Matteo ile yalnızdım. Kaçmamı engelleyecek kimse yoktu. Gidip özgür olabilirdim. Kemerimi çözdüm, sonra tekrar Matteo'ya baktım. Ölüp ölmediğini kontrol etmem gerekiyordu ama bir şekilde yapamıyordum. Ya gerçekten ölmek üzereyse? Ya çoktan öldüyse? Boğazım acı-

yordu. Bedenim panikle dolarken ciğerlerim çalışmayı reddedi-yordu. Tanrım, ya artık hayatta değilse? Neyim vardı benim? Altı ay önce onun hayatımdan çıkmasını istemiyor muydum? Bu benim için bir şanstı, muhtemelen elime geçen tek şans. Burnuma gaz kokusu geliyordu ve arabanın içindeki duman gözlerimi yakmaya başlamıştı. Matteo bir katildi. İyi bir adam değildi. Çoğu insana sorsanız, ölümü çoktan hak ettiğini söylerlerdi.

Titreyen parmaklarımla uzanıp Matteo'nun omzuna dokundum. Hâlâ sıcaktı ama bu hayatta olduğu anlamına gelmiyordu. Elimi yavaşça yukarı kaldırdım ve kanla kaplı boynuna dokundum. Parmaklarım derisinin üzerinde gezindiğinde hiçbir şey bulamamıştım. Nihayet yumuşak bir nabız parmak uçlarıma çarpana kadar sertçe bastırıp aradım.

Nefesimi bırakırken rahatlama hissi içime bir çekiç gibi çarpmıştı. Hayattaydı. Hâlâ hayattaydı. *Tanrıya şükür*. Bir cızırtı ve patlamayla birlikte arabanın kaputunun altından alevler fırladı. Kapı kolunu kavrayıp ittim ama yerinden oynamamıştı, çarpışmanın etkisiyle kitlenmiş olmalıydı. Duman ve ısı arabanın içine dolarken panik göğsüme yayıldı ve kapıya doğru tırmanmaya başladım. Üstümdeki kıyafetin kolunu elime doğru çekip arabadan kafamın üstü yere bakacak şekilde çıkmadan önce pencere çerçevesini kırık cam kalıntılarından kabaca temizledim. Nihayet ayaklarımın altında sağlam bir zemin hissettiğimde bacaklarım deli gibi titrediğinden neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Kaputun tamamı alev almıştı ve Matteo hâlâ sürücü koltuğundaydı. Arabanın etrafından koşturdum ve benimki gibi sıkışmamış olması için dua ederek onun kapısına doğru yöneldim. Matteo'nun yardımı olmadan onu dar bir pencereden sürükleyebileceğimi sanmıyordum. Arabanın kapısını kavradım ve çekebildiğim kadar sert çektim. Kapı bir gıcırıyla açıldığında kırımın üzerine düştüm. Nefesimi kontrol altına alıp tökezleyerek ayağa kalktım ve Matteo'nun kolunu tuttum. Emniyet kemeri

takmadığı için onu arabadan sorunsuzca çıkarabilmişim. Asfalta biraz fazla sert düştüğünde irkildim. Ardından elimi koltuk altlarından geçirip onu hızla alev alan arabadan uzaklaştırdım.

Matteo ağırdı ve ağrıyan vücudumla ikimizi birden arabadan uzaklaştırmak çok canımı yakıyordu ama patlama ihtimaline karşı güvenli bir mesafede olduğundan emin olana dek duramazdım. Doğrulmadan önce onu bıraktım ve avuçlarımdaki kanı pantolonuma sildim. Matteo'nun gözleri kapalı, yüzü çarpıcı yan profilini sergilercesine yana dönüktü. Saç telleri kanlı alnına yapışmıştı ve kafasındaki yaradan damlayan kırmızı sıvı başının etrafına hızla yayılıyordu. Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Gözlerim çevremizi taradı. Rusların arabası çoktan alevler içinde kalmıştı, gökyüzüne koyu dumanlar yükseliyordu. Kimsenin sebepsiz yere ayak basmadığı terk edilmiş bir sanayi bölgesinde, hiçliğin ortasındaydık. Ama duman kesinlikle dikkat çekecekti. Birileri çok geç olmadan Matteo'yu bulacaktı.

Değil mi?

Kaçmalıydım. Kaçmak *istemeliydim*. Suçluluk duygusunun boğazımı düğümlemesine aldırmadan Matteo'nun hareketsiz bedeninden uzaklaşmaya başladım, Beni hiç istemediğim bir evliliğe zorlamıştı. Elime geçen ilk fırsatı kaçmak için kullanacağımı biliyordu. Bir adım daha attım. Matteo tehlike ve ölüm dolu bir yol seçmişti. Bugün ölse bile, kendisi için seçtiği şey buydu.

İstediğim hayat bu değildi.

Arkamı döndüm ancak bir an sonra duraksadım. Gözlerimi kapattım. Uzaktan alevler çıtırdıyordu. Birileri Matteo'yu zamanında bulacaktı. Bulmasalar bile umurumda olmamalıydı.

Onu umursamıyordum. *Umurumda değildi. Kesinlikle olmamalıydı da.*

Ondan nefret etmeliydim. Onun olduğu şeyden ve bunun benim için ne anlama geldiğinden nefret etmeliydim. Onu ne

kadar itersem iteyim benden vazgeçememesinden nefret etmeliydim. Neden vazgeçememişti ki?

Birbiri ardına küçük adımlarla uzaklaşmaya başladım. Şehir dışına çıktığımda Aria'yı arayacak ve ona Matteo'yu soracaktım.

O zaman onun için çok geç olacak.

Belki de.

Belki de olmazdı.

Matteo güçlüydü. Başından aldığı bir yara onu öldürmezdi.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda gözlerim Matteo'nun betona yığılmış, hareketsiz bedenini buldu. Arkasında arabalar yanıyor, şehrin ışıklarıyla aydınlanan gökyüzünü dumanlarıyla siyaha boyuyordu.

Cenaze siyahı.

Matteo'nun başının etrafındaki kan birikintisi bulunduğum noktadan simsiyah görünüyordu ve daha da büyümüştü. "Seni sevmek istemiyorum," diye fısıldadım durup gözlerimi kapatırken. Ama seviyordum. Matteo'yu seviyordum.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken döndüm ve geri yürümeye başladım. Hemen sonra adımlarım daha da hızlanmıştı. Koşmaya başlayana kadar gittikçe hızlandım. Matteo'nun yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde ceplerimi karıştırıp telefonumu aradım ancak bulamadım. Çantamdaydı. Bakışlarım eşyalarımı bıraktığım alevler içindeki arabayı buldu. Aptal Gianna.

Matteo'nun cebine uzanıp telefonunu bulduğumda titrek bir nefes verdim. Kişileri arasında gezinmekle vakit kaybetmeden hızlı aramaya bastım.

Luca'nın keskin sesi kulağımda çınladı. "Seninle konuşacak havada değilim, Matteo. Bu gece tam bir pislik gibi davrandın."

Ağlamaya başlamıştım.

"Gianna?" Arka planda Aria'nın sesini duyuyor olsam da ne dediğini anlayamıyordum.

“O ölüyor,” dedim bir süre sonra. Sesim düz ve sessiz çıkıyordu.

“Sen neden bahsediyorsun? Telefonu Matteo’ya ver.”

“Veremem. Ruslar bize saldırdı. Çok fazla kan var Luca, çok fazla kan.”

“Matteo yaşıyor mu?” Aria neredeyse öldüğünden beri Luca’nın sesi ilk kez endişeli çıkıyordu.

Gözlerim yanımdaki bedene kaydı. Kocama.

Hayal mi görüyordum yoksa Matteo’nun göğsü hareket etmeyi bırakmış mıydı? Avucumu kana bulanmış gömleğine bastırdım. Hiçbir şey yoktu. “Nefes almıyor. Bir dakika önce nefes alıyordu ama artık almıyor.” Sesim histerikleşmişti.

“Gianna, kalp masajı yapmalısın. Birazdan orada olurum. GPS koordinatlarını aldım. Ama nefes almasını sağlamalısın yoksa çok geç olacak.”

Hiçbir şey söylemeden yalnızca sevdiğim adama baktım. Ondan nefret etmek istemiş, bunun için her şeyimi vermiştim. Başlangıçta nefret vardı da. Hem de çok fazla. Ama hepsi Matteo’ya yönelik değildi ve şimdi neredeyse hiç kalmamış gibi hissederken hâlâ içimde sakladığım o küçük parçalara tutunmak saçma geliyordu.

“Gianna?” Luca’nın sesi aklımdan geçip gitmişti. Arka plandaki kargaşayı, harekete geçen arabanın sesini duyabiliyordum. Luca’yı hoparlöre aldım ve Matteo’nun yüzünü kavradım. Ardından dudaklarımı yüzüne bastırıp ciğerlerine hava üfledim. Ellerimi göğüs kafesine dayarken ne sıklıkta bastırmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum. Kalp masajı hakkında televizyonda gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. Neden daha fazla dikkat etmemiştim ki? Ya Matteo yanlış bir şey yaptığım için ölürse ne yapardım?

Luca'nın sonraki sözleri düşüncelerimi parçalara ayırdı. Telefonda olduğunu unutmuştum. "Matteo'nun seni tuzağa düşürdüğünü, hayatımı mahvettiğini düşündüğünü biliyorum ama ne düşünürsen düşün, bunu seni mutsuz etmek için yapmadı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü Matteo seni seviyor. Bana inanmak zorunda değilsin. Ondan nefret etmeye devam edebilirsin ama onu yalnız bırakma, şimdi olmaz. Eğer Matteo'nun hayatını kurtarmama yardım edersen sana özgürlüğünü veririm. Şerefim ve hayatım üzerine yemin ederim. Aria burada. Söylediklerime şahit. Paran ve yeni bir kimliğin olur. Hatta istersen seni *Outfit*'ten bile korurum. Eğer onun hayatını kurtarırsan hepsi senin."

Yeniden Matteo'nun göğsüne bastırırken "Tamam," dedim. Bunu neden söylediğimden bile emin değildim.

"Göğüs kompresyonu yapmalısın. Sert ve hızlı. Kaburgalarını kırmaktan korkma. Otuz kez bas, iki nefes ver. *Hızlı*."

Kalp masajını hızlandırdım, ardından Matteo'nun üzerine eğilip ağzına iki kez nefes verdim. Her şeye en baştan tekrar ederken, "Tepki vermiyor!" dedim nefes nefese.

"Yapmaya devam et."

Parmaklarıma kramp girse de devam ettim. Kıpırmazlıkları ve kanla yapış yapış olmuşlardı. Artık gözlerim görmüyordu bile. Gözyaşlarımdan bulanıklaşmışlardı. Neden ağlamayı kesemiyordum? Matteo gibi bir adam için ağlıyordum ama Sid için neredeyse hiç gözyaşı dökmemiştim.

"On dakika içinde orada olacağız," dedi Luca. "Matteo nasıl?"

Cevap vermedim. Matteo'nun göğsüne daha sert bastırdığımda nihayet sığ bir nefes almıştı. Donup kaldım. Hayal görüyor olmaktan korkuyordum. Hızla yüzüne doğru eğildim ve nefesinin hafif esintisini yanağımda hissettim. Titrek parmaklarımı boynunda gezdirerek nabzım buldum. Olması gerektiği kadar

hızlı ve güçlü değildi ama oradaydı. Bir anlığına gözlerimi kapatıp birkaç sinir bozucu gözyaşını uzaklaştırdıktan sonra yeniden açtım. Kalçamın üzerine çöküp bacaklarımı uzattım. Matteo'nun başını kucağıma almak istiyordum. Ancak boynunu incitmekten endişe ettiğim için avucumu göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sabit olduğuna dair kendimi teskin etmekle yetindim. Kanı pantolonumu ıslatmaya başlamıştı ama umurumda bile değildi.

“Gianna? Hâlâ orada mısın?”

“Evet. Matteo tekrar nefes alıyor.”

Bir an için duraksadı. “Güzel,” dedi Luca sessizce. “Olduğun yerde kal.”

“Merak etme.” Başımı arkaya yatırdım ve yıldızlarla dolu, dumanla puslanmış gökyüzüne baktım. Matteo'nun göğsünün hafifçe inip kalkması neredeyse bir ninni gibiydi. Gözlerim kaymaya başladı. Baş ağrım daha da kötüleşmişti. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordum.

Bir motorun gürültüsü başımı çevirmeme neden oldu. İki araba bize doğru geliyordu. Öndeki Luca'nın *Aston Martin*'iydi, arkadaki ise Romero'ya aitti. Elimi hızla Matteo'nun göğsünden çektim ve görüşüm bulanıklaşıyor olmasına rağmen ayağa kalktım.

Aston'un tekerlekleri duman çıkararak durdu ve Luca arabadan aceleyle inip hızla Matteo'ya doğru ilerledi. Kardeşinin yanına diz çöküp nabzını yoklarken bana bakmaya tenezzül dâhi etmemişti. Matteo'nun yaralarını hızlıca taradı. Romero ile Sandro çoktan yanına gelmişlerdi.

Biri omzuma dokundu ve ardından Aria görüş alanımda belirdi. Kollarını bana doladığında kendimi bitkin hissederek ona doğru yaslandım. “Yaralandın mı?”

“Belki. Muhtemelen. Bilmiyorum.”

“Götür onu,” dedi Luca Aria’ya. “Arabamı al ve onu bizim dairemize götür.”

Ona bakmak için geri çekildim. “Matteo’yu nereye götürüyorsun?”

“Hastaneye. Bu bizim doktor için fazla ciddi,” dedi ve sonra soğuk bir şekilde gülümsedi. “Merak etme. Sözümü tutacağım. Eve döndüğümde, özgürlüğünü sağlamak için gerekli düzenlemeleri yapacağız.” Gözleri sertti. İçimden bir ses kazada ölmüş olsaydım pek de umursamayacağını söylüyordu.

Luca ve Sandro, Matteo’yu dikkatle kaldırıp cipe taşıırken Aria usulca, “Belki Gianna da Matteo’yla birlikte hastaneye gitmek istiyordur,” dedi. Romero telefonda diğer adamlarla konuşuyor, polisi bu işin dışında tutmak için düzenlemeler yapıyordu.

Luca kararlı bir şekilde, “İstemiyor,” dedi. “Matteo’nun daire-sinden eşyalarını toplamasına yardım et. Kardeşim eve dönmeden önce onu yeni hayatına kavuşturalım.”

Neden itiraz etmiyordum? Neden şimdi bile duygularımı itiraf edemiyordum?

Aria yüzümü incelerken omuz silktim ve Matteo’yu götürmelerini izlerken gözbebeklerimin arkasındaki sıcaklık ile göğsümdeki sıkışma hissini görmezden geldim. “Onları arabamızla takip edebiliriz,” diye fısıldadı Aria.

Yutkunup başımı iki yana salladım. “Hayır. Luca haklı. Eşyalarımı toplamam gerek.”

Aria kaşlarını çatsa da itiraz etmeden beni *Aston Martin*’e doğru götürdü.

Matteo

Vücudumun her bir santimi ağrıyordu ve sersemlemiş hissediyordum. İnleyerek, lanet gözlerimi açmaya çalıştım. Birbirlerine

yapışmış gibilerdi. Onları tırnaklarımla ayırma dürtüsüne direnerek önce yavaşça, ardından nihayet tamamen araladım. Luca yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu.

Kahrolası bir hastane yatağı. “Beni lanet bir hastaneye götürdüğünü söyleme sakın?” diye homurdandım. Hemen ardından öksürmeye başladım. Sikeyim. Kendimi ölü gibi hissediyordum.

Luca öne doğru eğildi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Bu kadar endişeli görünmek zorunda mıydı? Artık onun korumasına ihtiyaç duyan bir çocuk değildim. “Tekrar küfretmeye başladığına göre seni kendi daireme taşımayı düşüneceğim. Romero şimdiden hemşirecilik oynamak için can atıyor.”

Çıkartmak için elimin arkasındaki iğneye uzanıyordum ancak sözlerinin kafama dank etmesiyle duraksadım. “Kendi dairene mi?”

“Birkaç gün dinlenmen gerekecek ve seni tanıyorum, bu yüzden sana göz kulak olacak biri olmalı.”

Dikkatle beni izliyor, sanki kötü haberi kaldırıp kaldıramayacağı mı ölçmeye çalışıyordu. “Gianna’ya bir şey mi oldu?”

“Hayır. O iyi.” Duraksadı.

“Çıkar ağzındaki baklayı. Lanet olsun!”

“Onunla bir anlaşma yaptım.”

“Sikeyim, oyalanmayı bırak. Bana lanet gerçeği söyle. Bunu kaldırabilirim.”

“Beni aradığımda nefes almıyordun. Bu şansı kaçmak için kullanacağından endişelendim.”

“Onun özgürlüğüne karşı benim hayatım,” dedim karanlık bir kahkahayla.

“O da kabul etti. Şimdi Aria’yla birlikte evde, eşyalarını topluyor.”

“Onu *Outfit*’ten korumamız gerekiyor. Babası bunu kabul etmeyecektir.”

“Onu korumak mı istiyorsun?” diye sordu Luca inanamıyormuş gibi.

“Gianna hâlâ benim karım ve bana izin verdiği sürece onu koruyacağım.”

“Ben her şeyi ayarlar ayarlamaz gidecek. Onu bir an önce unutsan iyi olur.”

Öfkeyle yüzüne baktım. “Biri sana öyle yapmanı söyledi diye Aria’yı unuttur muydun?”

“Aria’nın kahrolası hayatımı kurtarmak için rüşvete ihtiyacı yok.”

İğneyi elimden çekip çıkardım ve başım çatlayacak gibi olmasına rağmen bacaklarımı yataktan kaldırmadan önce akan kanı emdim. Gözlerim yatağımın yanındaki masada bıçaklarımı ve silah kılıfımı aramıştı. Orada değillerdi. Lanet olsun. Onlar olmadan kendimi çıılçıplak hissediyordum.

“Siktir,” diye mırıldandı Luca. Piç kurusu ayaklanmamı engellemek için omuzlarımdan tuttu. “Seni kızdırmak istememişim. Yatakta kalman gerekiyor.”

“Umurumda değil. Lanet bir çocuk değilim. Bana patronluk taslamayı bırak. Baş ağrısından daha kötü şeylerle de başa çıktım.” Elinden kurtulup yataktan kalktım. Bu büyük bir hataydı. Çıplak ayaklarım yere değdiği anda sallanmaya başlamıştım. Luca beni tuttu. Bir iniltiyle tekrar yatağa uzandım. “Bana ne verdiler? Sanki biri içkime sakinleştirici koymuş gibi hissediyorum.”

Luca tepeden bakan o ifadesini takındı. “Sana yatakta kalmanı söylemiştim.”

“Kapa çeneni.” Gözlerimi birkaç kez kırptım. Görüşümdeki noktaları uzaklaştırmak konusunda hiçbir işe yaramamıştı. “Buradan defolup gitmek istiyorum. İyiyim ben.”

“Sana ‘iyisin’ dediğimde iyi olacaksın. Ben senin *Capo*’num.”

Yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım ama silahlarım orada da değildi. “Bıçaklarım nerede?”

“Arabada. Seni tepeden tırnağa silahlanmış halde hastaneye getiremezdim.”

Çenemi sıktım ve yeniden ayaklandım. Bu sefer neredeyse hiç sendelememiştim.

Luca bana sertçe baktı. “Lanet olsun, Matteo. Neden bir kez olsun laf dinlemiyorsun?”

“Bana bu saçmalıkla gelme. Eğer durumlarımız tam tersi olsaydı, sen çoktan hastaneden çıkıp gitmiş olurdun.” İnkâr etme zahmetine girmedi. Onu tanıyordum. “Gidelim.”

Luca bana bir çanta uzattı. “Sandro senin için birkaç kıyafet aldı. Kaza sırasında giydiklerinin yakılması gerekiyor.”

Utanç verici hastane önlüğümü çıkardım ve temiz bir kot pantolon giydim.

“Ya iç çamaşırı? Belki Sandro aletinin pantolonunun içinde sallanmasından hoşlanıyor olabilir ama ben taşaklarımınla fermuar arasında başka bir bariyer olmasını tercih ederim.”

Luca homurdandı. “O koca ağzını kapatmak için ne gerekiyor merak ediyorum. Neredeyse öldürülmek ve karının seni terk etmesi belli ki yeterli değil.”

Gömleğimi iliklemeyi bıraktım. Şaka yaptığını biliyordum ancak haklıydı da. Hiçbir şey beni yıkamazdı. Ne annemizin ölümü ne babamın beni öldüresiye dövmesi, ne de bir domuz gibi kan kaybetmek. O zaman neden Gianna’dan bahsetmek karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu? *Lanet olsun*. Pısıriğin tekine dönüşüyordum. Luca’ya zoraki bir gülümsemeyle baktım ama o çoktan kaşlarını çatarak beni incelemeye başlamıştı.

“Hastaneden çıkmak için neden bu kadar heveslisin? Sakın bana Gianna’nın karşısına geçip seninle kalması için onu ikna etmeyi umduğunu söyleme. Kalmayacak. Bencil kaltak özgürlük istiyor.”

Luca’ya doğru yürüyüp yüzüne yaklaştım. “Ona kaltak deme.” Ardından sallanmaya başlamış, yere kapaklanmamak için Luca’nın omzuna tutunmak zorunda kalmıştım. Tehditkâr davranmak buraya kadardı demek. Lanet olsun.

Ağabeyim sadece baktı.

“Eğer bana o kahrolası acıyan bakışları atmayı kesmezsen yemin ederim seni evire çevire döverim,” diye mırıldandım.

“Sana acımiyorum. Kendi hataları olmamasına rağmen kötü bir duruma düşen insanlara acırsın ama Gianna’yı sen seçtin. Onun ne kadar değişken ve sinir bozucu olduğunu görmene rağmen yine de onu istedin. Şirretliğinden tahrik oldun. Kendini bu belaya sen bulaştırdın. Şimdi bununla başa çıkmak zorundasın.”

“Taş kalpli piç kurusu,” dedim. Beni teselli etmeye çalışmadığı için mutluydum.

Luca sırtıttı. “Her zaman.”

Gömleğimi kot pantolonumun içine soktum ve ayakkabılarımı giydim. “Sandro tam bir pislik. Çorap da mı yok? Nüdist falan mı bu adam?”

“Muhtemelen senin öyle olduğunu düşünüyor.”

Kapıya yöneldim. Titreyen bacaklarıma rağmen mümkün olduğunca dik yürümeye çalışıyordum. Luca hemen yanımdaydı. Muhtemelen bayılırsam beni yakalaması gerekebileceğini düşünmüştü. “Tepemde dikilmeyi bırak. İnsanlar *sugar daddy*’im olduğunu düşünecek.”

* Nüdist, her ortamda çıplak olmayı ve çıplaklığı savunan kimse. (ç.n.)

Luca yorumumu duymazdan geldi. “Uyanmadan öncesiyle ilgili ne hatırlıyorsun?”

Tanrı’ya şükür ki tekrar işimize dönmüştük. “Bir grup yavşak Rus, Gianna ile benim peşime takıldı. İlk arabadan çok çabuk kurtuldum. Alnının ortasına isabet eden bir kurşun şoförün işini bitirdi, diğer piçler de kaza yaptı. İkinci araba daha zorluydu. Onlara ne olduğunu hatırlamıyorum.”

“Arabalarının içinde yandılar. Hepsi kömür oldu.”

“Ya benim arabam?”

“Kömür.”

“Harika.”

“Daha kötüsü de olabilirdi. Seni ilk gördüğümde iyi görünmüyordun.”

Başımın üstündeki hassas noktaya uzandım. Yanlarından geçerken birkaç hemşire bize baksa da durmamızı istememişlerdi. Luca muhtemelen her şeyi önceden ayarlamıştı.

“Kafanın tamamını tıraş etmedikleri için şanslısın. Ne kadar kibirli olduğunu düşününce, kesin bu konuda söylenip dururdun.”

“Beni nasıl neşelendireceğini çok iyi biliyorsun,” dedim.

Luca biriyle mesajlaşmakla meşguldü. Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

“Aria’yı uyarıyorsun, değil mi?” Gianna’nın hâlâ Aria’yla birlikte olup olmadığını, bensiz geleceği için planlar yapıp yapmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Luca, özgürlüğünü Gianna’ya altın tepside sunmuştu. Kabul etmemesi aptallık olurdu. Mafyadan uzak –benden uzak- bir hayat her zaman istediği tek şeydi. Sonunda dileğine kavuşacaktı.

Luca bana şöyle bir bakış attı. “En iyisi bu, inan bana.”

İçim öfkeyle doldu. Luca her zaman hayatımı kontrol etmeye –kendi deyimiyle beni kollamaya- çalışmış ve *Capo*’m olduğundan bu yana durum daha da kötüleşmişti. “Gianna’yla başa çıkabilirim. Pısıriğin teki değilim, Luca. Karım benden olabildiğince uzağa kaçmak istiyor diye yerlere yatıp ağlamayacağım.”

“Biliyorum.” Telefonunu tekrar ceketinin içine soktu. Elbette Aria’ya bilmesi gereken her şeyi çoktan söylediğinin farkındaydım.

Luca’nın arabasına vardık. Benim için kapıyı açtı. “Sırf centilmenlik yapıyorsun diye seninle yatacağımı sanma,” dedim. Koltuğa neredeyse düşmüştüm. Luca’nın bunu bacaklarım grevde olduğu için değil de bilerek yaptığımı düşünmesini umuyordum.

“Endişelenme. Arka kapın güvende.” Luca arabanın etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçmeden önce kapıyı yüzüme kapattı. Arabayı çalıştırıp park yerinden dışarı çıktığında konuşmaya başladı. “Dikkatini dağıtabilecek birini ayarlamamı ister misin? Başmın durumu yüzünden bugün olmaz belki ama önümüzdeki birkaç gün içinde.”

Bir kahkaha attım. “Bir fahişe mi demek istiyorsun?”

Luca omuz silkti, gözlerini sokaktan ayırmıyordu. İfadesiz maskesi yüzündeydi ki bu canımı fazlasıyla sıkıyordu. Söyledikleri bir test mi yoksa ciddi miydi emin olamıyordum. Birkaç yıl önce olsa, son derece ciddi olduğunu söyledim. Luca hiçbir zaman bir kadından diğerine geçerken sorun yaşamamıştı ama bu Aria’dan önceydi.

“Öncelikle, beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim ama ölü değilim. Bu da birinin halime acıyıp benimle sikişmesine ihtiyacım

olmadığı anlamına geliyor. Eğer bir kadın istiyorsam kendim bulabilirim ve birine para ödemem de gerekmez.”

“Henüz aynada kendini görmedin.”

Dikiz aynasından yansımamı kontrol ettim. “Tamam. Belki normalden daha fazla zorlanırım.” İki gözüm de morarıp şişmiş, kan çanağına dönmüştü ve saç çizgimin altında mavimsi bir yumru vardı. Saçlarımın keçeleşmiş olduğundan bahsetmiyordum bile.

“Yaklaştığın her kadının ödünü koparacaksın.”

“Ne olmuş yani? Bu taktik senin için hep işe yaradı.”

Luca kıkırdadı. “Hayır mı diyorsun yani?”

“Kocaman bir hayır. Gianna’dan başka kimseyi becermek istemiyorum...” Nasıl bir tuzağa düştüğümü fark ettiğim an çenemi kapattım. Lanet olsun.

“Ondan vazgeçmeyeceksin, değil mi?” dedi Luca teslim olmuş bir ses tonuyla.

“Hayır.”

“Ona özgürlüğünü vereceğime dair şerefim üzerine yemin ettim ama eğer istediğin buysa sözümünden dönebilirim. Daha kötülerini de yaptığım oldu.”

“Hayır. Yeminini bozmanı istemiyorum. Bu yalnızca benden daha fazla nefret etmesine neden olur. Gianna’yı bir şey yapmaya zorlayamazsın. Bana kendi isteğiyle geri dönmesi gerek. Tek yolu bu.”

Luca başını iki yana salladı. “Matteo, bunu ummanın ne kadar boş olduğunu sen bile anlamış olmalısın. Kaçacak ve bir daha geri dönmeyecek. Bu riski almak istiyor musun?”

“Evet.”

“O zaman benden çok daha iyi bir adamsın. Ben Aria’nın gitmesine asla izin vermezdim.”

Pencereden dışarı baktım. Gitmesine izin vermek, bana geri dönmesi için ona bir şans vermek... Kulağa kolay geliyordu. Ancak bunu yapabileceğimden emin değildim. Luca’dan daha iyi bir adam değildim. Fakat ben bir avcıydım ve bazen kovalamak işe yaramazdı. Bazen avın size gelmesini beklemeniz gerekirdi. Sabırlı bir avcı olmasam da bu sefer deneyecektim.

Bölüm Yirmi

Gianna

Aria soluk kaşlarını endişeyle çatarak bana bakmaya devam etti. “Doktora görünmen gerekmediğine emin misin?”

“İyiyim ben, gerçekten,” diye çıktım. Bunun için kendimi kötü hissetmişim. Aria her zaman yanımda olmuştu. Geçen yıl benim için çok şey yapmış, Luca’ya bile karşı gelmişti. “Özür dilerim. Çok yorgunum.” Burnumda önceki olayların canlı bir yankısı olan duman ve kanın kokusu vardı.

“Sorun değil. Çok şey atlattın,” dedi Aria nazikçe.

Düşüncelerim yeniden Matteo’ya döndü. İyi olacağını umuyordum. Dayanıklı biriydi ama çok kan kaybetmişti. Belki de iyi olduğundan emin olmak için Aria’nın beni hastaneye götürmesine izin vermeliydim. Onunla birlikte olmak, uyandığında yanında olmak ve bilinci kapalıyken elini tutmak istiyordum. Oyunlardan, kalbimi ona çoktan kaptırmışken umursamıyormuş gibi davranmaktan bıktığımı söylemek istiyordum. Kendime yalan söyleme-

ye çalışmak boşunaydı. Matteo'yu sevdiğimi biliyordum. Kibrini ve o kocaman sırıtışını bile. Hâlâ kötü bir adamdı. Bir katil ve suçluydu ama artık benim de ondan çok daha iyi olmadığımı biliyordum. Onun gibi yetiştirilseydim ve dünyamızdaki tüm kadınlar gibi bir kozada büyümeseydim Matteo gibi olacağımdan hiç şüphem yoktu. Bu inkâr etmeyi tercih ettiğim çirkin bir gerçek olsa da yine de gerçektir ve bunu kabul etmenin, yaşamam gereken hayata sahip çıkmanın zamanı gelmişti. Kelimeler dilimin ucundaydı.

“Hızlı bir duş alabilirsin, sonra ben her şeyi toplamana yardım ederim.”

“Ah, tabii,” dedim dalgınca. Gurur her zaman benim sorunun olmuştur ve şimdi bile bunun sadece Matteo ile bana zarar verdiğini biliyordum.

Aria yüzüme baktı. “Luca sözünü tutacaktır. Endişelenmene gerek yok. O sözünden asla dönmez. Yalan söylerse onu asla affetmeyeceğimi biliyor. Özgür olacaksın.”

Özgür mü? Kalbimin istediklerini görmezden gelmek anlamına geliyorsa özgürlüğün anlamı neydi ki? “Biliyorum.”

“Mutlu görünmüyorsun.”

Mutlu değildim. Ama neden? Aylardır bu evlilikten, bu hayattan, bu dünyadan kurtulmanın bir yolunu bulmaktan başka bir şey dilememiştim ve şimdi nihayet dileğime kavuşmuşken hiçbir şey hissetmiyordum. Nasıl bu kadar uzun süre kendime yalan söyleyebilmişim? Ve neden bunu itiraf edemiyordum? Neden Matteo'yu sevdiğimi itiraf etmek en büyük yenilgim olacakmış gibi geliyordu? “Hâlâ kazanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Hepsi bu,” dedim. Otomatik pilotta gibiydim. Bu yalanın ne kadar işe yarayacağını merak ediyordum.

Aria ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu uzatmadı. Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım, konuşma havamda de-

gildim. Duygularımı bir an önce toparlamam gerekiyordu ama başımdaki şiddetli ağrının bunu hiç de kolaylaştırmadığı kesindi.

Uyuyakalmış olmalıydım ki Aria'nın beni dürtmesiyle birden uyandım, yeraltı garajına park etmiştik. Bana cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktığında nedense kendimi çok kötü hissettim. Aria'nın şefkatli bakışlarına karşılık veremedim hızla arabadan indim. Asansöre doğru koşarken birkaç kez neredeyse ayağım takılacaktı. Aria bana yetişti ve bir düğmeye basarak asansörü aşağı çağırdı. "Acelen ne? Biz toplanırken Matteo eve gelecek diye endişelenmene gerek yok. Muhtemelen onu bir gece hastanede tutarlar. Durumu gerçekten kötü görünüyordu."

Asansörün serin duvarına yaslandım. Aria gerçekten bunun beni neşelendireceğini mi düşünüyordu? İnsanların birinin ciddi şekilde yaralanmasına sevineceğimi düşünmelerine neden olacak kadar korkunç bir kaltak mıydım?

Elbette düşünürlerdi. Luca kardeşinin ölmesine izin vermem için bana özgürlüğe giden bir bilet teklif etmesi gerektiğini düşünmüştü. Onun gözünde kalpsiz, bencil bir sürtükten başka bir şey değildim. Aria'nın sözlerine bakılırsa o da aynı fikirdeydi.

Boğazım düğümlendi. Belki de haklılardı. "Endişelenmiyorum," dedim sakince. Herkesin benden beklediği rolü oynamak daha kolaydı.

Aria başıyla onayladı ancak beni izlemeyi bırakmadı. Karşı karşıya duruyorduk. Arkasındaki aynadan kendi yansımamı görebiliyordum. Daha farklı olamazdık. Nazik ifadesi, melek gibi saçları, porselen teni ve bebek mavisi gözleriyle Aria saflığın timsaliydi. Bense dağınık kızıl saçlarım, gözlerimin altındaki koyu gölgeler, kanla kaplı giysilerim ve tenimle cehennemden çıkmış gibiydim. Evlendiğimizden beri Matteo'yla paylaştığım daireye adım attığımızda, hızla ana yatak odasına ve oradan da bitişikteki banyoya girdim. Belki hızlı bir duş kalbimi kontrol altına

almama yardımcı olurdu. Luca'nın teklifi benim son şansımdı, bunu biliyordum. Eğer kalbimin sesini dinleyip Matteo'yla kalırsam, o zaman her şey biterdi. Bu kararı mantığımın vermesine izin vermeliydim.

Duştan sonra hâlâ kendimi iyi hissetmiyordum ama en azından kararımı vermiştim.

Ben odaya girdiğimde Aria yatakta oturmuş yazışyordu.

“Luca, Matteo'dan bir haber verdi mi?” diye sordum hemen. Boğazım düğümlenmişti ve panik içindeydim. Matteo ile hastaneye gitmeliydim. Birden nefes alamaz olmuştum.

“Durumu iyi. Görünüşe göre sadece beyin sarsıntısı geçirmiş ve birkaç kaburgası çatlamış.” Sonunda başını kaldırdı ve hızla bana doğru yürüdü. “Solgun görünüyorsun.”

Yutkundum. Matteo iyi olacaktı. Paniğim yavaş yavaş yatıştı.

“Onun için gerçekten endişeleniyorsun, öyle değil mi? Neden itiraf etmiyorsun? Bana güvenebilirsin Gianna, bunu biliyorsun.”

“Elbette endişeleniyorum. Taştan yapılmış değilim. Ona bir şey olmasını istemiyorum. İster inanın ister inanmayın, ona değer veriyorum.”

“Ama kalacak kadar değil, öyle mi?” diye sordu Aria.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Duşta yaptığım bütün o planlar yine gözlerimin önünde parçalanıyor gibiydi. “Sanırım biraz uzanmam gerekiyor. Hemen gitmemiz mi lazım?”

Aria başını iki yana salladı. “Hayır, Luca uyandığında Matteo'yu bizim dairemize götüreceksin. Burada kalırsan onunla karşılaşmazsın. Zaten geç oldu. Biraz uyu.”

Temiz giysilerimi alıp üzerime geçirdikten sonra yorganın içine girdim. Aria'nın kapıyı kapattığını duydum ardından etrafıma sessizlik hâkim oldu.

Uyandığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Yatak odasında yalnızdım. Hızla yataktan fırlayıp odadan çıktım. Neredeyse Matteo'yu mutfakta bulmayı bekliyordum. Orada değildi.

Aria mutfaktaydı. Bana bir fincan kahve uzatmadan önce telefonuna bir şeyler yazdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Matteo nerede? O iyi mi? Hâlâ hastanede mi?"

"İyi. Yukarıda, beyin sarsıntısını atlatmak için uyuyor."

"Ah, doğru. Sizin evinizde. Mantıklı."

"Gianna, gitmek zorunda değilsin, bunun farkındasın, değil mi? Matteo'yla kalmada bir sorun yok."

Ona baktım. Yoktu, değil mi? Onun gibi bir adamı sevmek, mafyanın içinde yaşamayı kabul etmekte bir sorun yoktu.

Asansör gürültüyle durduğunda Luca içeri girip soğuk bakışlarını üzerime çevirdi. Ürpertimi bastırmak zorunda kalmıştım. Nefret tam da böyle bir şeydi ve sanırım benden nefret etmek için birçok haklı nedeni vardı. Sandro tıpkı bir fino köpeği gibi birkaç adım arkasında duruyordu.

"Umarım bavulların hazırdır. Bu daireden bir an önce çıkıp gitmeni istiyorum."

"Luca," diye tısladı Aria. "Bu hiç adil değil."

Bir kez olsun kocasının soğuk kalbini ısıtamamıştı. "Hayır. O kaltağın kardeşimden olabildiğince uzaklaşması gerekiyor. Gitmesini istiyorum. Matteo'nun hayatını yeterince uzun zamandır mahvediyor."

Öfkeyle ona baksam da içten içe haklı olup olmadığını düşünüyordum. Elbette bunu asla kabul etmeyecektim. "Matteo'nun benden daha iyisini hak ettiğini düşündüğünü biliyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Aria da daha iyisini hak ediyor. O senin için fazla iyi, saf ve nazik. Sen onun ayakkabılarının altındaki pislik bile olamazsın. O bunu göremeyecek kadar sevgi dolu ve

iyi biri ama ben görüyorum. Matteo'nun hayatını mahvettiğimi düşünüyorsun ama bu konuda başka seçeneğim yoktu. Onunla evlenmeyi ben istemedim. Öte yandan Aria ile evlenmeyi sen seçtin. Karanlığınla onun hayatını mahvetmeyi seçtin. O yüzden küçük dağları sen yaratmışsın gibi davranmayı bırak, seni piç kurusu. Onu hak etmiyorsun ve asla da etmeyeceksin.”

Aria'nın parmak eklemleri Luca'nın bileğini kavramaktan bembeyaz kesilmişti. Luca ondan kolaylıkla kurtulabilirdi ama yerinden kıpırdamadı. “Biliyorum,” dedi sert bir sesle. “Ama seninle benim aramdaki fark, ben onun için daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Oysa sen hiç denemedin. Yalnızca bir kaltak gibi davranmakla yetindin.”

Aria aceleyle konuştu. “Luca, lütfen.”

“Hayır. O haklı. Ben bir kaltağım ve şimdi buradan gidiyorum. Matteo'ya benden hoşça kal de.” Vay canına, gerçek bir kaltak gibi konuşmuştum. Sözlerimi geri almak için çok geçti ve zaten bunu yapamayacak kadar gururlu olduğumu da biliyordum. Aria'nın ben uyanmadan önce aşağıya taşıdığını düşündüğüm iki valizi aldım ve Sandro'ya doğru ilerledim. Diğer çantalarımı alıp beni asansöre kadar takip etmişti. İçeri girip yüzümü Aria ile Luca'ya döndüğümde başım dikti. Luca'nın bakışlarında sınırsız bir nefret vardı ama Aria ağlıyor, gözleriyle bana yalvarıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayıp bakışlarımı yere indirdim. Kapılar kapandı ve asansör hareket etmeye başladı. Sandro sohbet etmeye çalışmamıştı. Bana attığı her bakış yaptığımı onaylamadığını gösteriyordu. Aria olmasaydı Luca beni öldürtür müydü merak ediyordum.

Sandro beni bir daire bulana kadar kalacağım bir otele götürdü. New York'ta kalıp kalmayacağımdan bile emin değildim.

Chicago'ya dönmek kesinlikle söz konusu bile olamazdı. Bir hafta içinde ölmüş olurdum.

"Al. Burada beş bin dolar var. Luca yakında daha fazla ayrıntı vermek için seni arayacak," dedi Sandro otelin önüne park ederken. Bir resepsiyon görevlisi kapımı açtı. Arabadan inerken Sandro peşimden gelmemiş, yalnızca rezervasyonla ilgili bilgileri vermişti. Görevli adam valizlerimi bagajdan çıkardığı anda Sandro beni yalnız bırakıp uzaklaştı. Arabanın ardından bakakalmıştım. Kimse beni izlemiyordu. Özgürdüm.

O zaman neden özgürlük bana yeni hapisanemmiş gibi geliyordu?

Matteo

Luca hemen arkamdan daireme gelirken, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Burası benim evim. Sakat değilim. Senin evinde bir gece daha geçirmeyeceğim," dedim. Hâlâ başım dönüyordu ama bunu Luca'ya itiraf edecek değildim. Peşimde Luca ile yatak odama doğru yürüdüm. Eğer buna hemen bir son vermezse kıcını tekmeleyecektim.

Odanın ortasında durdum. Çekmeceler açıktı. Boş olduklarını anlamak için içlerine bakmama gerek yoktu.

"Bu sabah gitti," dedi Luca.

"Biliyorum."

Luca'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Aria ve benimle kalmalısın. Neredeyse Noel geldi. Tatili surat asarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Noel umurumda değil. Surat da asmıyorum. Dinlenmem gerekiyor, unuttun mu?" Başımı işaret ettim, ardından yatağa

doğru ilerleyip uzandım. “Ve ben uyurken beni izlemeni istemiyorum.”

“Bu akşam Aria ve benimle yemek yiyeceksin. Seni daireme sürüklemek zorunda kalsam da umurumda değil ama orada olacaksın.”

Başımla onayladım. “Bırak da uyuyayım.”

Sonunda gitmişti. Elbette uyumama imkân yoktu. Gözlerim boş raflarla dolu soyunma odasına doğru kaydı. Gianna gerçekten gitmişti ve bu sefer peşinden gitmeyecektim.

Bölüm Yirmi Bir

Gianna

Otel odamın penceresinden dışarı baktım. Akşam yemeği vakti gelmişti ama aç değildim. Bu sabah giriş yaptığımdan beri odadan çıkmamıştım. Özgürlük hep bu kadar yalnız mı hissettiriyordu?

Telefonum bir mesajla öttü. Ari'adan geliyordu.

Matteo yine kötüleşti. Bilinci yerinde değil.

Hemen onu aradım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Aria ilk çalıştan sonra açtı. "Nerede o?" diye sordum.

"Bizim evde. Misafir odasında. Doktor yataktan çıkmaması gerektiğini söyledi. Kazadan sonra kendini çok fazla zorlamış."

"Geliyorum."

"Geliyor musun?" diye sordu Aria umut dolu bir sesle.

"Evet. Luca'ya varlığıma alışması gerektiğini söyle."

Aria'nın gülümsediğini duyar gibiydim. "Biliyordum." Duraksadı. "Sandro'yu göndereceğim."

"Gönderme. Taksiye biniyorum. Birazdan orada olurum."

Daireye vardığımda Luca yolumu kesmişti. "Onun burada ne işi var?"

"Matteo'yu görmek istiyorum," dedim. Bunu yapmak için Luca'yı bayıltmam gerekse bile umurumda değildi.

Luca öfke dolu gözlerle bana baktı. "Siktir git buradan."

"Luca, lütfen," diye fısıldadı Aria.

Luca'nın yanından geçmeye çalışsam da izin vermemişti. "Bırak da kocamı göreyim."

"Matteo şu anda duygusal stresi kaldıramaz. Gidip sonra geri dönmen iyileşmesine yardımcı olmayacak," diye homurdandı Luca. İçimde Aria hemen yanında duruyor olmasaydı sözlerinin çok daha kötü olacağına dair bir his vardı. "Eğer şimdi kalırsan, sonsuza dek kalırsın. Oyunlarından bıktım artık."

"Bir daha gitmeyeceğim."

Luca bana kuşkuyla baksa da geriye doğru bir adım attı. Tereddüt bile etmedim. Misafir odasına doğru koştum ve hızla içeri daldım. Matteo uyuyordu. Yanma uzandım. Gözlerini açana kadar onu izlemeye kararlıyım.

Matteo

Yumuşak bir el benimkini tutuyordu. Gözlerimi açtım ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez kırptırdım. Bayıldığım için kendimi tam bir pısırik gibi hissediyordum. Lanet olsun. Daha önce vurulmuş, bıçaklanmış ve hatta yanmıştım ama kafama aldığım aptalca bir darbe beni yere sermişti. Tam bir rezaletti. Başımı çevirdim. Gianna yanımda kıvrılmış, eliyle benimkini

tutuyordu. Kıyafetleri buruş buruştu ve saçları sanki bir süredir yanında yatıyormuş gibi dağınıktı.

Dağınık saçları yüzünün çoğunu örtüyordu. İfadesini görmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Yavaş ve dikkatlice doğrulup boştaki elimle saçlarının birkaç tutamını geriye doğru taradım. Gianna uyurken kahrolası bir melek gibi görünüyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kalın kirpikleri solgun tenine yaslanmıştı. Parmağımın ucunu keskin elmacıkkemiğinin üzerinde gezdirdim ve yumuşak teninin tadını çıkardım. Gözleri göz kapaklarının altında titreşmiş, ardından aralanmışlardı. Bakışları sonunda bana odaklanana dek uykulu bir şekilde kirpiklerini kırptırdı.

Elimi bırakıp alev almış gibi yataktan kalkmasını beklemiştim. En azından neden burada olduğuna ve elimi tuttuğuna dair saçma bir bahane bulmasını bekliyordum. Onu Luca'nın geri getirdiğinden şüpheliydim. Bunu yapmasını istemediğimi biliyordu.

Ancak Gianna bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine yavaşça doğruldu ve benimkini tutmayan eliyle gözlerini ovuşturdu. Odada bir şeylere bakındı. "Saat kaç?"

Hiçbir fikrim yoktu. Hangi gün olduğundan bile emin değildim. "Bana mı soruyorsun?"

Bir kez gülse de hemen sonra ifadesi gerildi. "Beni korkuttun."

"Korkuttum mu? Sanırım ben korkutucu bir adamım."

Gianna gülümsememişti. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Savunmasız ve açık. "Luca'nın teklifini asla kabul etmemeliydim. İnat ettim. Duygularımı kendime itiraf etmek istemiyordum. Ama Aria beni arayıp tekrar kötüleştiğini söylediğinde, seni kaybedeceğim diye çok korktum." Duraksadı, elimdeki parmakları sıkışmıştı. Hiçbir şey söylemedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Duygusal durumlarda genel çözümüm mizah olurdu ama şaka yapmak yanlış geli-

yordu ve Gianna'nın söyleyecek başka bir şeyi varsa ona engel olmak istemiyordum.

Pencereye doğru baktı, suçluluk duygusu güzel yüzünü gölgeleyordu. "Senin durumun kötüleştikten sonra yanında olamadığım her an düşünebildiğim tek şey 'ya ölürsen ve benim tek yaptığım sana kötü davranıp kendimden uzaklaştırmak olursa' oldu. Tam bir sürtük gibi davrandım. Özür dilerim."

Yanağına dokundum ve ona yaklaştım. "Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, Gianna. Tartışmalarımızın çoğundan keyif alıyordum. Günlerime neşe katıyorlardı." Sırıttım. Bu sefer karşılığında o da gülümsemişti.

"Kızgın olmalısın, Matteo. Luca'nın hayatını kurtarmam karşılığında bana ne teklif ettiğini ve benim de bunu kabul ettiğimi biliyorsun. Neden beni kovmuyorsun? Bunu hak ediyorum."

Omuz silktim. Gianna'nın Luca'nın teklifini hiç düşünmeden kabul etmiş olması fikri hoşuma gitmemiştii ancak artık buradaydı. Biraz zaman almıştı ama sonunda Gianna'nın bana kendi isteğiyle gelmesi gerektiğini anlamıştım. Gianna kimsenin onu duygularını itiraf etmeye zorlamasına izin vermezdi. Başının arkasına dokunup onu kendime doğru çektim. Direnmedi. Dudakları benimkilere değdiğinde kollarını boynuma doladı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Elim gömleğinin altında yolunu bulmuş, yumuşak tenine dokunup daha yukarılara doğru ilerlemişti.

Gianna keşfe çıkan elimi durdurdu. "Dinlenmen gerek. Dün bayılmışsın. Bir kez daha kendini zorlamana izin vermeyeceğim."

Kıkırdadım. "Hadi ama. Eğer kucağıma çıkarsan, kendimi zorlamama gerek bile kalmayacak. Bütün işi sen yapacaksın."

"Evet, tabii," dedi. "İyileşmeni riske atacak halim yok. Aptalca bir şey yaparsam Luca çok kızar. Zaten benden nefret ediyor. Beni senden uzak tutması için ona bir neden daha vermek istemiyorum."

“Luca beni görmene engel olmaz.”

Kaşlarını kaldırdı. “Dün buraya gelmeme engel olmaya çalıştı.”

“Bunu neden yaptı ki?” İçim öfkeyle dolmuştu. Luca her zaman *Capo*’yu oynamak ve insanlara emir vermek zorundaydı.

Gianna isteksizce, “Sanırım senin için endişeleniyordu,” diye itiraf etti. Kardeşimle aralarında hiçbir sevgi bağı yoktu, bu yüzden itirafı beni şaşırtmıştı. “Seninle oynamamı istemedi. Aramızdaki ilişkinin tamamen bitmesinin ve hayatından temelli çıkmamın daha iyi olacağını düşünüyordu.”

“Öyleyse fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?” diye sordum.

“Aria sanırım.”

“Tabii,” dedim. Başka bir nedeni olmasını ummuştum. Hareketin başımda yarattığı hafif sancıya aldırmadan yatak başlığına yaslandım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, hiç olmadığım kadar rahat görünmeye çalışıyordum. “İyiyim artık. Ölmeyeceğim. Şimdi suçluluk hissetmeden gidebilirsin.”

Gianna hiçbir şey söylemeden uzun bir süre bana baktı. “Gitmek istemiyorum.”

“Luca’nın teklifini kabul ettiğini kendin söyledin.”

“Ettim çünkü Luca beni gafıl avladı. Gözlerimin önünde ölüyordun. Bir kazadan ve o aklını kaybetmiş Ruslardan zar zor kurtulmuşken birdenbire bana istediğimi sandığım bir şey teklif edildi. Evet demeden önce gerçekten düşünmedim bile.”

Başımla onayladım ama bir şey söylemedim. İlk hamleyi yapmaktan, hep Gianna’nın peşinden koşmaktan yorulmuştum. Bu kez ondan bir şeyler duymak istiyordum.

İç çekti, mavi gözleri yorgun görünüyordu. “Luca bana özgürlüğe giden bir bilet teklif etmeseydi ölmene izin vereceğimi düşünüyorsun, öyle değil mi? Herkes böyle düşünüyor, muhtemelen Aria bile.”

Yüzümü ifadesiz tuttum. “Gerçek bu değil mi?”

Gözlerini dikip bana baktı. “Hayır, değil. Luca o aptal teklifin konusunu açtığında kalp masajına başlamıştım bile. Ne yaptığımı bilmiyordum ve muhtemelen mümkün olan her hatayı yapmışımdır ama ölmene izin vermeyecektim. Luca bana senin hayatın karşılığında özgürlüğümü teklif etmeden önce bile elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ölmene asla izin vermezdim, asla. Bana inanmak zorunda olmadığını biliyorum. İnanman için hiçbir sebep yok. Sana göre yalan söylüyor olabilirim.”

Olabilirdi ancak ona inanıyordum. İnsanları nasıl okuyacağımı bilirdim ve Gianna yalan söylemiyordu. Ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordum, onu uzun zamandır görmediğim kadar üzgündü. “Yalan söylediğini düşünmüyorum.”

Gianna beni duymuyor gibiydi. Pencereye doğru kaşlarını çatmış, yanakları söyledikleriyle kızarmıştı. “Vücudunu kendi kanının içinde yatarken gördüğüm anda seni kaybetmek istemediğimi anladım. Biliyordum ama yine de bunu kimseye itiraf etmek istememiştim. Çok aptal ve inatçıydım. Her zamanki şirret Gianna gibi davranıyordum. Luca’nın teklifini kabul ettikten sonra, ona aptal özgürlüğünü istemediğimi bile söyleyemeyecek kadar gururluydum. Seni terk etmek, başka bir hayat yaşamak istemiyordum. Durumun kötüleşmeseydi muhtemelen tek başıma mutsuz olacaktım ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Pes ediyormuşum, yenilgiyi kabul ediyormuşum gibi hissettim ki bu çok aptalca. Aşk nasıl bir yenilgi olabilir ki?” Sustu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Avını ürkütmek istemeyen bir avcı gibi kıpırdamadan duruyordum.

Gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Ne düşündüğünü söylemesini isterdim ama içimde bildiğime dair bir his vardı. Muhtemelen A kelimesini ve ağzından çıkan diğer her şeyi söy-

lediği için pişmanlık duyuyordu. O böyle biriydi. Belki de önce benim bir şey söylememi, onu sevdiğimi söylememi bekliyordu ama ona kahrolası kalbimi açıp üzerinde tepinmesi riskini göze alamazdım. Ne hissettiğimi biliyordum, uzun zamandır biliyordum ama bunu ona hiç söylememiştim. Bunu kimseye söylememiştim. Böyle bir şeyi itiraf etmek insanı savunmasız bırakıyordu ve şimdiye kadar Gianna bunu riske atmam için bana çok az neden vermişti. Peşinden yeterince uzun süre koşmuştum. Şimdi sıra ondaydı. Onu ne kendime çekebilir ne de uzaklaştırabilirdim. Bu noktadan sonra bütün adımlar ondan gelmeliydi.

“Luca’nın teklifi hâlâ geçerli. Sen özgür bir kadınsın. Bu bina-
dan çıkıp gidebilirsin ve kimse seni durduramaz.”

“Hayır,” dedi kararlılıkla. “Duygularımdan çok uzun süre kaçtım.” Avuçlarına yaslanıp öne doğru eğildi. “Seninle birlikte olmak istiyorum, Matteo. Tanrım, istememem gerektiğini biliyorum ama artık bunun bir önemi yok. Kalbimi görmezden gelmekten bıktım. Seni seviyorum.”

Beni neredeyse çaresiz bir şekilde öptü. Elleri saçlarımdan arasına girmişti. Başım hâlâ hassastı ama Gianna’ya dikkatli olmasını söylemektense kendi boğazımı kesmeyi tercih ederdim. Dudaklarını, parmaklarını, vücudunu hissetmek istiyordum. Onun her şeyini istiyordum. Geri çekildiğinde, “Bunu gerçekten kastederek söylediğine emin misin?” diye sordum alaycı bir sesle.

Başıyla onayladı. “Evet. Aklımda hiçbir şüphe yok. Seni seviyorum, Matteo. Bunun beni ne yaptığı umurumda değil. Başkalarının benim hakkımda, bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. Aria ve Luca’nın ne düşündüğü umurumda bile değil. Tek umursadığım biziz.”

Onu tekrar öptüm. Tadına bakmaya asla doyamayacaktım. “Seni seviyorum, Gianna. Sikeyim, seni uzun zamandır seviyorum.”

Gianna

Matteo'nun beni sevdiğini söylediğini duymak kalbimin alev almasına neden olmuştu. En son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Duygularımı birine itiraf etmenin o kişiye benim üzerimde daha fazla güç vereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissediyordum. Duygularımla öyle çok savaşmış, kendimi öyle sebepsiz yere geri çekmişim ki... Şimdi söylenmesi gereken her şeyi söylediğim için rahatlamış hissediyordum. Belki de tüm bunlar bana dayatılan bir şey olarak başlamıştı ama bugün, bu hayat, Matteo, evliliğim benim seçimlerimdi ve ben hepsine evet demiştim.

Matteo'nun öpücüğü talepkârdı. Hiçbir kısıtlama, kısa bir süre önce baygın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Aptalca olduğunu bilsem de onu hissetmek istiyor, ona olan sevgimi kelimelerden daha fazlasıyla göstermek istiyordum. Geri çekildim ve gözlerimin Matteo'nun vücudunda gezinmesine izin verdim. Üzerinde sadece dar beyaz bir tişört ve ereksiyonunu gizlemek konusunda hiçbir işe yaramayan *boxer*'ı vardı. Tekrar yüzüne baktığımda, bakışları şehvetle aydınlanmıştı. Başkalarının tavsiyelerini hiç dinlememiştim. Neden şimdi dinlemeye başlayacaktım ki?

Matteo kendini fazla zorlamayacaktı. Onunla ilgilenecektim. Yatağın üzerinde diz çöktüm ve *boxer*'ının belini kavradım. Matteo o kocaman sırtışıyla gülümsedi. "Sağlığımı riske atmak istemediğini sanıyordum."

"Ah, kapa çenen!" dedim sessizce. "Yoksa durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Durma." Yastıklara yaslanarak gevşedi.

İç çamaşırını indirip sertleşmiş aletini ortaya çıkarırken gülümsedim. Bacaklarının arasına yerleştim. Aletini emerken onu izlemek istiyordum. Hayalarını avuçlayıp nazikçe masaj yaptım

ancak henüz sertliğine dokunmamıştım. Bunun yerine seğirmesini ve dokunuşumun altında daha da sertleşmesini izledim.

“Seni yaramaz,” diye hırladı Matteo. “Bugün bana işkence etmeyeceğini sanıyordum.”

Haklıydı. Bu benimle ilgili değildi. Öne doğru eğildim ve dilimi hayalarından aletinin tepesine dek gezdirip ağzıma almadan önce ucunun etrafında döndürdüm. Tekrar dışarı kaymasma izin vermeden önce boğazımın arkasına çarpana dek tamamını santim santim içeri almıştım. Matteo kapanmak üzere olan gözlerle beni izliyordu. Yoluma çıkan saçlarımı nazikçe geriye çekti ve ben en hassas noktası olduğunu bildiğim başını yalayıp emerken yanaklarımı okşadı. Dilimin ucunu yavaşça aletinin tepesinin çıkıntısı boyunca gezdirdim. Matteo’nun nefes alış veriş hızlanıp karın kasları gerilse de gözlerini benden ayırmamış, yüzüme dokunmayı bırakmamıştı. Sanki ben ona tapıyorken o da bana aynısını yapıyor gibiydi.

Biraz daha sert emdim, yaklaştığını hissediyordum. Kafa derime dokunan parmakları ara sıra sıkılaşıyor ve dişlerim aletini hafifçe sıyırdığında sert nefesler veriyordu. Kalçalarını sertçe hareket ettirmeye başladı. Sertliğini ağzımın derinliklerine doğru iterken ona izin verdim. Islanmaya başlamıştım ve bacaklarımın arasındaki baskı neredeyse dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı ama bugün için kendi ihtiyaçlarımı görmezden gelmeye kararlıyım.

Matteo’nun hamleleri kontrolden çıkmıştı. Tekrar tekrar içime girerken dudaklarımı aletinin etrafına sıkıca kenetledim. “Geliyorum,” diye hırladı. Geri çekilmedim. Onun yerine hayalarını sıkıca kavradım ve gözlerinin içine baktım. Omuzlarındaki kaslar gerilirken vücudu orgazmıla birlikte kasılmıştı. Bir süre sonra sakinleşti. Geri çekildim ve kendinden memnun bir sırıtışla ağzımı sildim.

Matteo kıkırdadı. Göğsünün derinliklerinden gelen kısık bir sestir bu. Omuzlarıma uzandı ve beni üzerine çekip sert bir öpü-

ckle dudaklarımı mühürledi. Elleri sırtımdan aŗađı kayarak popomu kavradı ve sıktı. Karnım Şehvetle kasılmıŗtı. Matteo'nun kendini daha da zorlamasına izin verip vermemeye karar vermeden kapı alındı. Kaskatı kesildim. Gözlerim çoktan aılmıŗ olan kapıya doğru kaydı.

Luca kapı aralığında durmuŗ, ifadesiz bakıŗlarıyla karŗısındaki manzarayı anlamlandırmaya alıŗıyordu. Ne yaptığımızı tahmin etmek zor değildi. Ne de olsa altında hiçbir kıyafet olmayan, kalçalarını kavramıŗ Matteo'nun zerindeydim.

Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu.

Matteo keyifle, "Gerçekten insanların yatak odasına böyle dalmamalısn," dedi. Hiç de utanmıŗ görünmüyordu ama onun hakkında bildiğim onca Şeyden sonra bu artık beni Őaŗıtmıyordu.

Matteo kalkıp ağabeyinin aletini görmesine neden olsam bile umursamazdı ama olduğum yerde kaldım.

"Dinleniyor olmalıydın," dedi Luca kuru bir sesle. Okuyamadığım bir ifadeyle bakan gözleri beni delip geçiyordu. fkelenmiŗ miydi? Söylemesi zordu. Son zamanlarda benim yanımda hep öfkeli oluyordu. Gerçi onun varlığının da beni çok mutlu ettiği söylenemezdi.

Matteo popoma sert bir Şaplak attı. Sırtıŗı Şimdi sinir bozucu bir Şekilde kendini beđenmiŗti. "Kendimi oldukça dinlenmiŗ hissediyorum."

Luca baŗını iki yana salladı. "Pes ediyorum," dedi. "Siz ikiniz ne isterseniz onu yapın. Neler olup bittiğini ya da bitmediğini bilmek bile istemiyorum." Arkasını döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

Matteo'dan uzaklaŗıp yataktan kalktım. Kırıŗmıŗ giysilerimi düzeltmek için elimden geleni yapsam da artık üzerlerinde lekeleler de vardı. Berbat haldelerdi.

"Hey, daha iŗimiz bitmedi sanıyordum. Amına dokunamadım bile."

“Ve dokunmayacaksın da. Luca haklı. Dinlenmelisin. Bugün yeterince heyecan yaşadın,” dedim kararlı bir sesle. Matteo yeniden sertleşmeye başlamıştı ve bunu gizleme zahmetine bile girmiyordu.

Homurdandım. “Üzerimi değiştirip temizleneceğim, sonra da sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Bu sırada lütfen sen de aklını pis işlerden uzaklaştır.”

Matteo göz kırptı. Gülümsememi bastırdım ve odadan çıktım. Aria ile Luca yemek alanında kısık sesle konuşuyorlardı. Elbette ne konuştuklarını çok iyi biliyordum.

Beni ilk farkedenden Aria olmuş ve aniden susmuştu. Birkaç saniye sessizce yüzümü inceledikten sonra bana parlak bir şekilde gülümsedi. Luca onun coşkusunu paylaşmıyordu. Onu görmezden geldim. “Bana kıyafetlerinden verebilir misin? Gerçekten üstümü değiştirip duş almam lazım.”

Luca kaşlarını kaldırdı. “Gidebilmek için kendine çeki düzen vermen mi gerekiyor?”

Bakışlarına karşılık verdim. “Bir yere gitmiyorum. Bir daha asla.”

Aria yanıma gelip kollarımızı birleştirdiğinde neredeyse mutluluktan havalara uçuyordu.

Luca yalnızca “Göreceğiz,” dedi. Aria beni üst kattaki soyunma odasına götürmeden önce kocasına ters bir bakış attı.

“Onu dinleme. Matteo söz konusu olunca çok korumacı,” diye mırıldandı Aria. Çekmecelerinden bir kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek çıkarıp bana uzattı.

Luca’nın Aria ve Matteo’yu koruması onda sevdiğim birkaç özelliğinden biriydi. “Biliyorum. Kardeşi konusunda bana güvenmesi için ona hiçbir neden vermedim.”

Ben soyunurken Aria da merakla izliyordu. “Matteo’nun daireesine geri taşınacak mısın?”

Banyoya giderken duraksadım. Sanki çoktan başka bir yere yerleşmişim gibi konuşuyordu. Gittikten sonra nerede yaşayacağımı düşünmeye başlamamıştım bile. “Evet. Geri taşınacağım ve onun karısı olacağım. Muhtemelen iyi bir eş olmayacağım ama Matteo benimle evlenirken bunu biliyordu.”

“Matteo senden mükemmel bir eş olmanı beklemiyor. Seni olduğun gibi seviyor, kusurlarınla ve her şeyinle.”

Uzun zamandır görmezden gelsem de gerçek buydu. Duşa girdim ama suyu hemen açmadım.

Aria küvetin kenarına çöktü. “Sen de aynısını yapabileceğinden emin misin? Onun her şeyini, kötü yanlarım bile kabul edebileceğinden?”

Matteo’nun içinde, aslında her Made erkeğinde olduğu gibi bolca kötülük vardı ama bunun benim içimde de olduğunu fark etmeye başlamıştım. Belki o kadar değildi ama oradaydı. Hepimizin içindeydi. Başka biri olmaya, olmam gerektiğini düşündüğüm bir tür ideale ulaşmaya çalışmıştım. Ancak olduğum kişi hiçbir zaman bu değildi ve olmayacaktı da. Matteo yüzüme bir ayna tutmuş ve bana gerçekte kim olduğumu, nereye ait olduğumu göstermişti. Bundan nefret edip dişimle tırnağımla mücadele etmeme rağmen artık cesur olmanın zamanı gelmişti.

“Evet, onu seviyorum, iyisiyle kötüsüyle,” dedim kararlılıkla. Aria sanki ona büyük bir hediye vermişim gibi gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek suyu açtım ve kelimelerimin doğruluğunu sindirmeye çalıştım.

Matteo'nun yaptığı her şeyi her zaman onaylamayacak, yaptıklarının ve gelecekte yapacaklarının yarısını bile yapmayacaktım. Ancak hayatının her yönünden mutlu olmak zorunda olmadığımı fark etmiştim. Matteo bana özenli ve saygılı davrandığı, o beni, ben de onu sevdiğim sürece işler yoluna girecekti.

Onun yanında duracak ve elimden geldiğince kocama destek olacaktım çünkü o bana, ben de ona aittim.

Epilog

Gianna

Nisan ayının sonlarındaydık ve bugün yılın ilk sıcak günüydü. Sıcaklık nihayet 20 derecenin üzerine çıkmıştı. Su hâlâ yüzmek için çok soğuktu ama umurumda değildi.

Kumsalın ve okyanus esintisinin beni özgür hissettiren yanının ne olduğundan emin değildim. Vitiello malikânesinin geniş çimlerinden körfeze doğru fırladım. Matteo arkamdaydı ve adımlarına bakılırsa bana yetişmek üzereydi. Daha da hızlandım. Kontrol etmek için omzumun üzerinden şöyle bir bakmaya bile cesaret edemiyordum.

Ayaklarım kumlara çarptı. Pek sıcak sayılmazlardı. Su çok daha kötü olabilirdi ama yavaşlamadım. Yumuşak dalgalara doğru fırladım. Bacaklarım suya değdiği anda nefesim kesilmiş, tökezleyerek durmuştum.

Burası kesinlikle yüzmek için hâlâ çok soğuktu. İvmem yüzünden neredeyse öne doğru düşüyordum. Dişlerimi gıcırdata-

rak tekrar geri çekilmek üzereydim ki sıcak eller belimi kavramış ve beni yukarı kaldırmıştı.

“Hayır! Sakın yapma!” diye çığlık attım.

Matteo kıkırdadı. Bir an sonra havaya fırlatılmış, buz gibi suya düşürmüştüm. Ani temasla kaslarım tutulsa da yüzeye çıktım. Nefes nefese kalmıştım. Bana sırttan Matteo'ya kaşlarımı çatarak baktım. Karnına kadar suyun içindeydi ve soğuğa aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Gıcırdayan dişlerimin arasından “Seni piç,” diye bağırdım.

Tüm vücudum titremeye başlamıştı. Donmak üzereymişim gibi kollarımı göğsüme doladım. Matteo'nun kaşları birbirine yaklaşıırken bana doğru geldi, gerçekten endişeli görünüyordu. Aramızda bir kol mesafesi kaldığında saldırdım. Ona doğru atılıp omuzlarını kavradım ve vücudunu suyun altına batırmaya çalıştım.

Matteo'nun fiziksel kavgalara ne kadar alışık olduğunu düşünmüş olmalıydım. Pozisyonumu kullanarak vücudumu yukarı kaldırdı ve omzunun üzerine attı. “Hey!” diye bağırdım. Ancak o yalnızca popoma bir şaplak atıp beni okyanusun dışına doğru taşımaya başlamıştı. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Seni ısıtmamız gerek,” dedi hınzırca.

Heyecandan içim içime sığmıyordu ama tekmeler atıp yumruklarımı sırtına vurarak istemiyormuşum gibi rol yaptım. Beni sağa, çimenlik alanın çalılarla çevrili bir köşesine doğru götürdü. Yerde bir battaniye duruyordu. Bunu planlamıştı!

Beni üzerine yatırdı ve vücuduma doğru eğildi. Tüylerim diken diken olmuştu ve nedeni yalnızca soğuk değildi.

“Tenindeki her bir damlayı yalasam nasıl olur?” diye mırıldandı. Eğilip göbek deliğinden köprücük kemiğine dek sıcak bir yol çizdi.

“Ya Aria ile Luca buraya gelirse?” diye fısıldadım. Çoktan binimin üstünü aşağı itmiş, göğüslerimi soğuğa maruz kalmıştı. Meme uçlarım daha da sertleşti ve ardından Matteo’nun sıcak ağzı bir tanesinin etrafına kapandı. Birinin bizi yakalaması gidecek daha az umurumda oluyordu.

“Gelmeyecekler,” diye fısıldadı tenime karşı. Bu uzun bir süre için son konuşmamız olmuştu. Dudakları ve elleri vücudumun her yerinde geziniyor, soğuğu defedip geriye yalnızca sıcaklık ve arzu bırakıyordu. En sonunda içime girdiğinde, bedenlerimiz birbirine yaslanmışken her şey yerli yerine oturuyormuş gibi hissetmiştim.

Esinti ve mavi gökyüzü olmasaydı bile kendimi özgür hissedebilirdim. Uzun zaman almış olsa da Matteo’ya bağlıyken bile özgür hissedebileceğimi, özgür olabileceğimi fark etmiştim.

Akşam, Matteo ve Luca verandada barbekü kurmuşlardı. Hava hâlâ dışarıda yiyebileceğimiz kadar güzeldi. Aria hazırladığı salatayı almak için içeri girerken Matteo içecek bir şeyler almak için şarap mahzenine yöneldi. Etleri pişiren Luca ile yalnız kalmıştım. O yokmuş gibi davranarak masayı hazırladım. Luca’yla aramız gergindi. Öyle olmadığı bir zaman hiç olmamıştı ama aylar önce teklifini kabul ettiğimden beri her şey daha da kötüydü.

Derin bir nefes aldım. Buna bir son vermeliydim. Luca sadece Matteo'nun ağabeyi değil, aynı zamanda Aria'nın da kocasıydı. Bir noktada ateşkes yapmak zorundaydık. Son tabağı da bırakıp ellerimi sildim ve marine edilmiş kuzu pirzolalarını ızgaranın üzerinde çeviren Luca'ya doğru yürüdüm. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi başını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi. İfadesini okumaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Aramızda kalan mesafeyi kapattım. Şimdiye kadar etkileşimlerimizin çoğu pek de medeni olmamıştı. Ona verdiğim tepki genellikle iğneleyici oluyordu ama yüz ifademi olabildiğince açık ve dostça tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Yanında durduğumda Luca kaşlarından birini kaldırdı.

Birden kendimi gülünç derecede gergin hissetmiştim. “Benden hoşlanmadığını biliyorum,” diye başladım. “Ama bence Aria ve Matteo için daha iyi geçinmeye çalışmalıyız.”

O beni incelerken kıvrınmamayı başarmıştım. Ne düşünüyordu acaba?

“Senden hoşlanmıyordum çünkü Matteo'ya olan davranışlarından nefret ediyordum.”

“Tamam,” dedim yavaşça. Ne cevap vereceğimden emin değildim.

“Ama fikrimi değiştirmeye başlıyorum.”

“Öyle mi?”

Bir pirzolayı daha çevirdi. “Belki de Matteo haklıydı ve siz ikiniz çok da kötü bir çift değilsiniz diye düşünmeye başladım.”

“Teşekkürler?” dedim. Olumlu konuşup konuşmadığını anlamamıştım. “Teşekkür ederim,” dedim. “İltifat etmek konusunda gerçekten kötüsün.”

“İltifat dağıtmak gibi bir alışkanlığım yok. Ayrıca kardeşime haklı olduğunu söylediğimi söyleme. Zaten yeterince ukala.” Gözleri arkamdaki bir şeye kaydı. Döndüğümde Matteo’nun bize doğru geldiğini gördüm, kolları birkaç şişe şarapla doluydu.

“Öyle,” diye kabul ettim gülümseyerek. Luca da bana onun için gülümseme sayılabilecek bir karşılık verdiğinde sessiz bir anlaşmaya varmıştık.

Matteo bize katılmadan önce şarap şişelerini masaya bıraktı ve kolunu belime doladı. “Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?”

“Senin,” dedik Luca ile aynı anda.

“Öyle mi?” Matteo tek kaşını kaldırdı.

Aria mutfaktan döndü. Gözleri aramızda geziniyordu. Şaşkın bir ifadeyle Luca’ya yaklaştı. “Neler oluyor?”

“Kocan ve karım benim sayısız harika özelliğim hakkında konuşuyorlar,” dedi Matteo.

Yan tarafını dürttüm. “Çok ukalasın.”

Matteo kulağımı öptü. “Kabul et, ukalalığımı seviyorsun.”

“Tamam, kabul.”

“Aşk ilanların hâlâ dizlerimin bağını çözüyor,” diye şaka yaptı.

Parmak uçlarımın üzerinde durdum. “Sende sevdiğim tek şey ukalalığın değil.” Gözlerimin vücudunda boydan boya dolaşmasına izin verdim.

Luca, “Bu iğrenç sevgi gösterisini unutmak için biraz kuzuya ihtiyacım var,” diye mırıldandı. Ancak kimsenin dikkat etmediğini düşündüğü bir anda Aria’ya attığı şefkatli bakışı kaçırmıştım.

Matteo beni kollarının arasına aldı ve öptü. Luca başka bir şey homurdandı ancak dinlememiştim. Önemli olan tek şey Matteo'ydu.

SON

